

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

ΦΥΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: ΜΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΟΚΟΦΟΡΙΑΣ ΑΠΟ ΟΧΛΗΣΗ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΣΤΗ ΠΟΥ ΈΓΙΝΕ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝΔΙΚΗ ΑΞΙΩΣΗ ΤΟΥ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟΣ. Η ΟΧΛΗΣΗ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΗΣ, ΟΡΙΣΜΕΝΗ, ΣΑΦΗΣ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΑ , ΠΡΕΠΕΙ ΔΗΛΑΔΗ ΝΑ ΠΡΟΚΥΠΤΟΥΝ ΑΠΟ ΑΥΤΗ, ΚΑΤΑ ΤΡΟΠΟ ΑΝΑΜΦΙΒΟΛΟ, ΤΟ ΕΙΔΟΣ, ΤΟ ΠΟΣΟ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΗΣ

ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ:ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΣΑΛΙΚΙΔΗΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Τόπος: ΑΘΗΝΑ

Αριθ. Απόφασης: 1605

Έτος: 2013

Κείμενο Απόφασης

Αριθμός 1605/2013
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Αθανάσιο Κουτρομάνο, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνο Τσόλα, Γεράσιμο Φουρλάνο, Στυλιανή Γιαννούκου Εμμανουήλ Κλαδογένη και Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αρεοπαγίτες. ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 11 Φεβρουαρίου 2013, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ: Του αναιρεσειόντος: Κ. Α. του Α., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του **Εμμανουήλ Τσαλικίδη**. Του αναιρεσιβλήτου: Π. χήρας Κ. Μ., το γένος Μ. Τ., κατοίκου ..., η οποία παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ζαχαρία Σαλούστρο. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 10-5-2005 αγωγή της ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2402/2008 του ίδιου Δικαστηρίου και 4689/2010 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητά ο αναιρεσειών με την από 20-1-2011 αίτησή του. Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Ιωσήφ Τσαλαγανίδης, ανέγνωσε την από 11-10-2012 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης. Ο πληρεξούσιος του

αναιρεσειόντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος της αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της, καθένas δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως προσβάλλεται η 4689/2010 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία και δέχθηκε μεν τυπικά, απέρριψε δε κατ' ουσία την από 28-9-2008 έφεση του αναιρεσειόντος κατά της 2402/2008 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία είχε γίνει δεκτή η από 10-5-2005 αγωγή της αναιρεσιβλήτης για την καταβολή αποζημιώσεως από αδικοπραξία. Η αίτηση αναιρέσεως ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, είναι συνεπώς παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί ως προς τους λόγους της. Κατά το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ: "Αναίρεση επιτρέπεται αν παραβιάσθηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών". Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συντρέχουν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ. ΑΠ 7/2006, Ολ. ΑΠ 4/2005). Περαιτέρω, με τις διατάξεις του άρθρου 1 § 1 και 2 του ν. 5368/1932, όπως το άρθρο 1 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 ν.δ. 951/1971 και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 124 περ. Δ στοιχ. α' ν.δ. 118/1973, ορίζονται τα εξής: "1. Χρηματική κατάθεσιs παρά τραπέζη εις ανοικτόν λογαριασμόν, επ' ονόματι δύο ή πλειοτέρων από κοινού (compte Joint, Joint account) είναι εν τη εννοία του παρόντος νόμου η περιέχουσα τον όρον ότι του εκ ταύτης λογαριασμού δύναται να κάμνη χρήσιν εν όλω ή εν μέρει, άνευ συμπράξεως των λοιπών, είτε εις, είτε τινές και πάντες κατ' ιδίαν οι δικαιούχοι" (άρθρο 1 § 1). "Η χρηματική κατάθεσιs περί ης η προηγουμένη παράγραφος επιτρέπεται να ενεργείται και εις κοινόν λογαριασμόν επί προθεσμία ή ταμειυτηρίου υπό προειδοποίησιν" (άρθρο 1 § 2). Από τις διατάξεις αυτές, σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 2 § 1 ν.δ. 17.7/13.8.1923, 411, 489, 490, 491 και 493 ΑΚ συνάγονται τα εξής: Σε περίπτωση χρηματικής καταθέσεως σε κοινό λογαριασμό, στο όνομα δύο ή περισσοτέρων προσώπων ή στο όνομα του καταθέτη και τρίτων, και ανεξαρτήτως αν τα κατατεθέντα χρήματα ανήκουν σε όλους τους συνδικαιούχους του λογαριασμού ή σε μερικούς ή έναν από αυτούς, παράγεται μεταξύ ενός εκάστου δικαιούχου του λογαριασμού και της τράπεζας (δέκτη της καταθέσεως) ενεργητική εις ολόκληρον ενοχή, με αποτέλεσμα η ανάληψη ολοκλήρου του ποσού της καταθέσεως ή μέρους αυτής από κάθε δικαιούχο του λογαριασμού, να γίνεται στο όνομά του και όχι ως αντιπροσώπου των λοιπών, η δε καταβολή του ποσού των χρημάτων της καταθέσεως σε έναν από τους δικαιούχους επιφέρει απόσβεση της απαιτήσεως έναντι του δέκτη (τράπεζας) και ως προς τους λοιπούς μη αναλαβόντες δικαιούχους, οι οποίοι (μη αναλαβόντες) όμως αποκτούν απαίτηση έναντι του αναλαβόντος, για την καταβολή είτε ολοκλήρου του ποσού της καταθέσεως, είτε τμήματος αυτής που προκύπτει από την μεταξύ τους σχέση. Εξάλλου, εκείνος από τους δικαιούχους που απέσυρε τα χρήματα μιας τέτοιας καταθέσεως, καθίσταται κύριος αυτών και δεν διαπράττει υπεξαίρεση σε βάρος του άλλου δικαιούχου, γιατί τα χρήματα δεν είναι ξένα σε σχέση προς αυτόν που τα απέσυρε. Ο άλλος δικαιούχος ενοχική μόνον έχει αξίωση, κατ' αυτού

που ανέλαβε τα χρήματα, για την επιστροφή τους, ανάλογα με τη συμφωνία που έχουν κάνει μεταξύ τους οι καταθέτες. Στην προκειμένη περίπτωση με την προσβαλλόμενη απόφαση έγιναν δεκτά τα ακόλουθα: "Στις 9-8-2000 η σύζυγος του εναγομένου (αναιρεσείοντος) και ανειψιά της ενάγουσας (αναιρεσίβλητης) Θ. - Α. Φ. - Μ. τοποθέτησε το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων, ύψους 20.500.000 δρχ. της μητέρας της και των ως άνω θείων της στα αμοιβαία κεφάλαια "ΕΡΜΗΣ ΑΕΔΑΚ" της Εμπορικής Τράπεζας της Ελλάδος σε κοινό λογαριασμό της ίδιας και της ενάγουσας (αναιρεσίβλητης) με αριθμό ... και λήξη στις 11-9-2000. Στις 11-9-2000 το πιο πάνω κεφάλαιο, με τον τόκο που απέφερε, τοποθετήθηκε στον κοινό λογαριασμό της ως άνω συζύγου του εναγομένου (αναιρεσείοντος), της ενάγουσας (αναιρεσίβλητης), του Ε. Τ. και της Κ. Δ. με αριθμό .... Στις 25-9-2000 η σύζυγος του εναγομένου (αναιρεσείοντος) Θ. - Α., η οποία από ετών είχε προσβληθεί από καρκίνο του μαστού, υπέστη κάταγμα στο πόδι και εισήχθη στο Νοσοκομείο Ατυχημάτων Κηφισιάς (ΚΑΤ). Όμως η κατάσταση της υγείας της επιδεινώθηκε ραγδαία και στις 4-10-2000 απεβίωσε. Προηγουμένως, και συγκεκριμένα κατά την ημέρα της εισαγωγής της στο ΚΑΤ, επικοινωνήσε με την ενάγουσα (αναιρεσίβλητη) θεία της και την παρεκάλεσε να ανασύρει από τον κοινό λογαριασμό τους και να της καταβάλει το ποσόν των 300.000 έως και 500.000 δρχ., προκειμένου να καλύψει τις άμεσες ανάγκες της λόγω της ασθένειάς της. Συγχρόνως έστειλε και τον εναγόμενο (αναιρεσείοντα), σύζυγό της, προκειμένου να συνοδεύσει την ενάγουσα (αναιρεσίβλητη) και υπερήλικα θεία της, που είχε προβλήματα υγείας, και μάλιστα σοβαρά, μειωμένη όραση και ακοή, στο Υποκατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας στο Γαλάτσι, προκειμένου να γίνει η σχετική συναλλαγή της αναλήψεως των παραπάνω χρημάτων και η παράδοσή τους στον εναγόμενο (αναιρεσείοντα), ώστε στη συνέχεια να τα αναλώσει αυτός για την κάλυψη των ιατρικών, ως άνω, αναγκών της συζύγου του. Ο εναγόμενος (αναιρεσείων) όμως, με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος παράνομο περιουσιακό όφελος, αφού συνόδευσε την ενάγουσα στο παραπάνω υποκατάστημα της Εμπορικής Τράπεζας, κατά την ως άνω ημερομηνία, εκμεταλλευόμενος το γεγονός της σημαντικά μειωμένης όρασης και ακοής, της παρέστησε ψευδώς, εν γνώσει του, ότι για να κάνει ανάληψη του παραπάνω ποσού των 300.000 δρχ., που είχε συμφωνήσει με τη σύζυγό του, χρειαζόταν, εκτός από την υπογραφή της στο σχετικό έγγραφο ανάληψης, να υπογράψει αυτή και σε άλλα έγγραφα της Τράπεζας, τα οποία όμως αφορούσαν τη δημιουργία ενός νέου λογαριασμού με συνδικαιούχο και τον ίδιο. Έτσι την έπεισε να υπογράψει τα σχετικά αυτά έγγραφα, βάσει των οποίων, αφού έγινε ανάληψη ποσού 300.000 δρχ. από τον υφιστάμενο κοινό λογαριασμό της ενάγουσας (αναιρεσίβλητης), των αδελφών της και της ανειψιάς της, έκλεισε ο λογαριασμός αυτός και ανοίχτηκε στο ίδιο κατάστημα της Τράπεζας νέος λογαριασμός με αριθμό ... και με συνδικαιούχους πλέον, εκτός από την ενάγουσα και την ως άνω ανειψιά της και τον ίδιο τον εναγόμενο (αναιρεσείοντα). Με τις παραπάνω ψευδείς παραστάσεις του ο εναγόμενος (αναιρεσείων) πέτυχε, εξαπατώντας την ενάγουσα (αναιρεσίβλητη), η οποία δεν θα υπέγραφε αν δεν την παραπλανούσε αυτός, να γίνει ο ίδιος συνδικαιούχος στο νέο λογαριασμό, από τον οποίο στο τέλος του μηνός Σεπτεμβρίου 2000 έκανε αναλήψεις συνολικού ποσού 21.000.000 δρχ., το οποίο και ωφελήθηκε ο ίδιος παράνομα, με βλάβη της περιουσίας της ενάγουσας (αναιρεσίβλητης), που ήταν ήδη η μόνη εν ζωή δικαιούχος του κοινού αυτού λογαριασμού ...". Με βάση τα πραγματικά αυτά περιστατικά το Εφετείο έκρινε

στη συνέχεια ότι δεν έχει έννομη επιρροή ο σχετικός περί αυτού λόγος της κρινόμενης εφέσεως, με τον οποίο ο εναγόμενος (αναιρεσείων) υποστηρίζει ότι η ενάγουσα (αναιρεσίβλητη), ακόμη και αν ζημιώθηκε, το ποσό της ζημίας της πρέπει να περιορισθεί μόνο στο μερίδιο που της αναλογεί από τον κοινό λογαριασμό, και πρέπει ο λόγος αυτός να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, αφού, όπως προαναφέρθηκε, η ενάγουσα (αναιρεσίβλητη) είχε ήδη καταστεί αποκλειστική δικαιούχος του κοινού αυτού λογαριασμού. Το Εφετείο με το να απορρίψει με τις ανωτέρω σκέψεις το σχετικό λόγο εφέσεως, την οποία είχε ασκήσει ο αναιρεσείων κατά της 2402/2008 πρωτόδικης απόφασεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που είχε κρίνει την αγωγή νόμιμη και ουσιαστικά βάσιμη (επιδικάζοντας στην ενάγουσα ως αποζημίωση 61.268 ευρώ νομιμοτόκως από 1 Μαρτίου 2001), ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε τις εφαρμοσθείσες ως άνω ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 1 και 2 του ν. 5368/1932, 2 παρ. 1 του ν.δ. 17-7/13-8-1923, και 489, 491, 493 του Α.Κ., καθόσον τα ανελέγκτως πιο πάνω δεκτά γενόμενα ως αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, ότι δηλαδή η ανάληψη από τον κοινό ένδικο λογαριασμό (που προερχόταν από χρήματα ανήκοντα στην αναιρεσίβλητη, στα αδέρφια της Ε. Τ. και Κ. Δ. και στη σύζυγο του αναιρεσειόντος) έγινε από την αναιρεσίβλητη στο όνομά της και όχι ως αντιπροσώπου των λοιπών, η δε καταβολή του ποσού των χρημάτων της κατάθεσης σ' αυτήν επέφερε απόσβεση της απαίτησης έναντι του δέκτη (τράπεζας) και ως προς τους λοιπούς μη αναλαβόντες δικαιούχους, πληρούν το πραγματικό της νομικής έννοιας του κοινού λογαριασμού και της αναλήψεως του προϊόντος του από ένα των συνδικαιούχων, χωρίς να διαπράττεται υπεξαίρεση με την ανάληψη αυτή σε βάρος των λοιπών συνδικαιούχων του λογαριασμού, ανεξαρτήτως αν οι τελευταίοι αποκτούν ενοχική απαίτηση έναντι του αναλαβόντος για την καταβολή είτε ολοκλήρου του ποσού της καταθέσεως, είτε τμήματος αυτής που προκύπτει από την μεταξύ τους σχέση, και στη συνέχεια ότι το άνοιγμα νέου κοινού λογαριασμού κατά τον παράνομο τρόπο που περιγράφηκε παραπάνω, με δικαιούχους πλέον, πλην της αναιρεσίβλητης και της συζύγου του αναιρεσειόντος, και τον ίδιο τον αναιρεσειόντα και η ανάληψη τέλος του ποσού του νέου λογαριασμού από αυτόν συνιστούν αδικοπρακτική συμπεριφορά σε βάρος της και δικαιολογούν την παραδοχή της αγωγής της αναιρεσίβλητης για το σύνολο του ποσού και όχι μόνο κατά την αναλογία της με βάση τον αριθμό των συνδικαιούχων του αρχικού λογαριασμού. Επομένως, τα όσα αντίθετα υποστηρίζει ο αναιρεσείων με τους πρώτο και δεύτερο λόγους του αναιρετηρίου, με τους οποίους αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθ. 1 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ κρίνονται αβάσιμα. Από τις ίδιες πιο πάνω παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης στο αποδεικτικό της πόρισμα, προκύπτει ότι έχει νόμιμη βάση και μάλιστα την απαιτούμενη αιτιολογία, γιατί καλύπτεται χωρίς λογικά κενά και αντιφάσεις και με πληρότητα και σαφήνεια, χωρίς να χρειαζόταν οποιαδήποτε άλλη περαιτέρω παραδοχή, το πραγματικό των εφαρμοστέων εδώ πιο πάνω κανόνων ουσιαστικού δικαίου, τους οποίους η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παραβίασε εκ πλαγίου με ανεπαρκείς αιτιολογίες, ενώ δεν ήταν αναγκαία η παράθεση και άλλων. Επομένως, τα όσα αντίθετα υποστηρίζει ο αναιρεσείων με τους τέταρτο και πέμπτο λόγους του αναιρετηρίου, με τους οποίους αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθ. 19 του άρθρ. 559 του ΚΠολΔ τυγχάνουν αβάσιμα. **Από τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345**

παρ.1 ΑΚ προκύπτει, ότι ο οφειλέτης χρηματικής οφειλής γίνεται υπερήμερος και εντεύθεν οφείλει στο δανειστή τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται στον νόμο ή τη δικαιοπραξία, αν προηγήθηκε εκ μέρους τού δανειστή δικαστική ή εξώδικη όχληση, η οποία αποτελεί μονομερή και ανακοινωτέα σε άλλον δήλωση βουλήσεως και έχει ισχύ και παράγει τα αποτελέσματά της, μόνο εφόσον γίνει όπως την εννοεί και απαιτεί ο νόμος. Ειδικότερα, η όχληση πρέπει κατά το περιεχόμενο της να είναι ακριβής, ορισμένη, σαφής και καθαρά, πρέπει δηλαδή να προκύπτουν από αυτή, κατά τρόπο αναμφίβολο, το είδος, το ποσό και τα άλλα προσδιοριστικά στοιχεία της απαίτησης, επιπλέον δε να είναι απαλλαγμένη από αίρεση ή άλλο όρο και να απαιτεί ακριβώς από τον οφειλέτη την εκπλήρωση της οφειλόμενης παροχής του. Στην προκειμένη περίπτωση με την ίδια απόφαση του Εφετείου Αθηνών έγιναν δεκτά και τα ακόλουθα: "Με την από 20-2-2001 εξώδικη δήλωση - πρόσκληση και διαμαρτυρία, που επιδόθηκε στον εναγόμενο - αναιρεσιόντα με την ../1-3-2001 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή Αθηνών ..., οι Π. Τ., Μ. Τ., Ε. Τ., Π. Μ. και Κ. Δ., συνδικαιούχοι του κοινού λογαριασμού που κλείστηκε εν αγνοία τους με ενέργειες του αναιρεσιόντος, ο οποίος και μετέφερε το ποσό των 21.000.000 δρχ. σε ένα νέο κοινό λογαριασμό, στον οποίο έγινε και αυτός συνδικαιούχος παράνομα και χωρίς τη συναίνεση των λοιπών, διαμαρτυρήθηκαν σ' αυτόν για την πιο πάνω παράνομη πράξη του, ανεξάρτητα από το αν την χαρακτηρίζουν ως υπεξαίρεση, και τον κάλεσαν ρητά να αποδώσει σ' αυτούς το πιο πάνω ποσό των 21.000.000 δρχ. Επομένως, με τον τρόπο αυτό έλαβε χώρα από 1-3-2001 νόμιμη όχληση του εναγομένου για την ένδικη οφειλή του, σύμφωνα με τα όσα εκτέθηκαν παραπάνω, αφού η όχληση αυτή ήταν ακριβής, ορισμένη, σαφής και καθαρή και προέκυπτε από αυτήν, κατά τρόπο αναμφίβολο, το είδος, το ποσό και τα άλλα προσδιοριστικά στοιχεία της απαιτήσεως για την εκπλήρωση της οφειλόμενης παροχής του προς τους τότε συνδικαιούχους και ήδη προς τη μοναδική κατά την άσκηση της ένδικης αγωγής δικαιούχο του παραπάνω κοινού λογαριασμού ενάγουσα". Κατόπιν αυτού το Εφετείο απέρριψε ως αβάσιμο το σχετικό λόγο εφέσεως, με τον οποίο ο εκκαλών και ήδη αναιρεσιών υποστήριζε ότι δεν είχε λάβει χώρα νόμιμη όχλησή του πριν την επίδοση της αγωγής και κακώς επιδικάσθηκαν τόκοι από 1-3-2001. Ωστόσο, κατά τις παραδοχές του Εφετείου, όπως εκτέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, η αδικοπρακτική συμπεριφορά του αναιρεσιόντος σε βάρος της αναιρεσίβλητης συνίστατο στο άνοιγμα νέου κοινού λογαριασμού, στον οποίο, εξαπατώντας την, κατέστη και αυτός συνδικαιούχος, και από τον οποίο λογαριασμό ανέλαβε αυτός στη συνέχεια το σύνολο του ποσού, ζημιώνοντας έτσι αποκλειστικά την αναιρεσίβλητη, η οποία είχε καταστεί η μόνη εν ζωή δικαιούχος του κοινού αυτού λογαριασμού. Κατά συνέπεια, η από 20-2-2001 εκ μέρους όλων των συνδικαιούχων του αρχικού κοινού λογαριασμού εξώδικη δήλωση και διαμαρτυρία, που επιδόθηκε στον αναιρεσιόντα την 1-3-2001, αφορούσε αξίωση από αδικοπραξία με δικαιούχους αποζημιώσεως όλους όσους ήσαν δικαιούχοι του κοινού αυτού λογαριασμού και όχι την ένδικη αξίωση που δέχθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση και που έχει δικαιούχο αποζημιώσεως μόνο την αναιρεσίβλητη, και συνακόλουθα η εξώδικη αυτή δήλωση δεν συνιστούσε όχληση κατά την έννοια του άρθρου 340 ΑΚ, η οποία επήλθε μόνο με την επίδοση σ' αυτήν της σχετικής αγωγής. Επομένως το Εφετείο, που κατά

τις παραπάνω παραδοχές του, έκρινε ότι η από 20-2-2001 εξώδικη δήλωση όλων των συνδικαιούχων του αρχικού κοινού λογαριασμού συνιστούσε εξώδικη όχληση για την ένδικη αξίωση, για την οποία έκρινε ότι αποκλειστική δικαιούχος τυγχάνει η αναιρεσίβλητη, και επιδίκασε έκτοτε τόκους, έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή της ουσιαστικού δικαίου διατάξεως του άρθρου 340 ΑΚ και πρέπει να γίνει δεκτός ο από το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ λόγος της εσφαλμένης εφαρμογής διατάξεως ουσιαστικού δικαίου, όπως βάσιμα υποστηρίζει ο αναιρεσείων με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, κατά παραδοχή του οποίου πρέπει να αναιρεθεί μερικώς η ως άνω προσβαλλόμενη απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Κατά το άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ: "Αν ο 'ρειος Πάγος αναιρέσει την απόφαση για οποιονδήποτε άλλο λόγο, εκτός από εκείνους που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2 (για υπέρβαση δικαιοδοσίας και για παράβαση των διατάξεων των σχετικών με την αρμοδιότητα), παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση σε άλλο δικαστήριο ισόβαθμο και ομοειδές προς εκείνο το οποίο εξέδωσε την απόφαση που αναιρέθηκε ή στο ίδιο, αν είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλους δικαστές". Από τη διάταξη αυτή, συνδυαζόμενη και με τη διάταξη της παραγράφου 4 του ίδιου άρθρου, η οποία ορίζει ότι "Οι αποφάσεις της ολομέλειας και των τμημάτων του Αρείου Πάγου δεσμεύουν τα δικαστήρια που ασχολούνται με την ίδια υπόθεση ως προς τα νομικά ζητήματα που έλυσαν", συνάγεται ότι, οσάκις μετά την αναίρεση της αποφάσεως δεν υπάρχει δικονομικός έδαφος για περαιτέρω εκδίκαση της υποθέσεως από το δικαστήριο της ουσίας, υπολείπεται δε μόνο η διατύπωση του διατακτικού της αποφάσεως με βάση την έκταση της αναιρέσεως, η παραπομπή σε ισόβαθμο δικαστήριο ουσίας δεν αποτελεί υποχρεωτικό στάδιο δίκης, αλλά μπορεί η τελειωτική επί της υποθέσεως απόφαση να εκδοθεί και από τον 'ρειο Πάγο (ΑΠ Ολομ. 25/2001, ΑΠ 448/2005). Τέτοιο δικονομικό έδαφος για την μετά την αναίρεση της προσβαλλόμενης αποφάσεως επανεκδίκαση της υποθέσεως από το Εφετείο στην ουσία δεν υπάρχει και στην κρινόμενη περίπτωση. Η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων πρέπει να συμψηφισθεί στο σύνολό της λόγω της ισομερούς νίκης και ήττας κάθε πλευράς (άρθρο 178 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί μερικώς την 4689/2010 απόφαση του Εφετείου Αθηνών. Κρατεί την υπόθεση και δικάζει επί της εφέσεως. Δέχεται μερικώς την από 28-9-2008 έφεση του εναγομένου - αναιρεσείοντος Κ. Α. κατά της 2402/2008 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Εξαφανίζει τη διάταξη περί τόκων της ως άνω αποφάσεως. Υποχρεώνει τον εναγόμενο Κ. Α. να καταβάλει στην ενάγουσα - εφεσίβλητη το ποσόν των εξήντα μιας χιλιάδων διακοσίων εξήντα οκτώ (61.268) ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση. Συμψηφίζει στο σύνολό της τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων. Κρίθηκε και αποφασίσθηκε, στην Αθήνα, στις 18 Ιουνίου 2013. Δημοσιεύθηκε, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 24

Δικαστήριο: ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ
Τόπος: ΑΘΗΝΑ
Αριθ. Απόφασης: 100
Ετος: 2016

Αριθμός 100/2016
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Γ Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ιωάννη Γιαννακόπουλο Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Ελένη Διονυσοπούλου, Ευγενία Προγάκη, Πέτρο Σαλίχο και Ιωάννη Φιοράκη, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του, στις 16 Δεκεμβρίου 2015, με την παρουσία και της γραμματέως Σπυριδούλας Τζαβίδη, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσειόντος: ..... του ....., κατοίκου ....., ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου Κυριάκου Παραβάντη.

Του αναιρεσιβλήτου: ..... του ....., κατοίκου ....., ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου **Εμμανουήλ Τσαλικίδη**.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 2-7-2010 αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Καβάλας. Εκδόθηκε η απόφαση 191/2010 του ίδιου Δικαστηρίου με την οποία κήρυξε εαυτό καθ' ύλην αναρμόδιο και παρέπεμψε την υπόθεση προς εκδίκαση στο αρμόδιο Ειρηνοδικείο Καβάλας. Επανήλθε με κλήση προς συζήτηση η πιο πάνω αγωγή ενώπιον του Ειρηνοδικείου Καβάλας. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 23/2012 του ίδιου Δικαστηρίου και 247/2014 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας που δίκασε ως Εφετείο. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών, με την από 17-3-2015 αίτηση του και τους από 1-9-2015 πρόσθετους λόγους επ' αυτής.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Πέτρος Σαλίχος, ανέγνωσε την από 7-12-2015 έκθεσή του, με την οποία εισηγείται την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης και των πρόσθετων λόγων επ' αυτής. Ο πληρεξούσιος του αναιρεσειόντος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης και των πρόσθετων λόγων, ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου την απόρριψή τους, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 560 αρ. 1 ΚΠολΔ., ιδρύεται λόγος αναίρεσης, για παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, αν για την εφαρμογή του το δικαστήριο απαιτήσει περισσότερα στοιχεία ή αρκέσθηκε σε λιγότερα στοιχεία από εκείνα που απαιτεί ο νόμος, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσία την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο, ιδρύεται δε ο λόγος αυτός όταν το δικαστήριο εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν δεν ήταν αρκετά για την εφαρμογή του ή δεν εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε αρκούσαν για την εφαρμογή του, καθώς και όταν προέβη σε εσφαλμένη

υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών σε διάταξη στο πραγματικό της οποίας αυτά δεν υπάγονται (Α.Π. 146/2012). Εξάλλου, από τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 79 του Αγροτικού Κώδικα (β.δ. της 29.10/6-12-1949), σε συνδυασμό προς τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 3 του ίδιου άρθρου και εκείνες των άρθρων 26, 74, 180 και 203 του ίδιου Κώδικα, ενόψει δε και της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του α.ν. 431/1968, προκύπτει ότι ο κατά τον αγροτικό νόμο αποκαθιστάμενος κληρούχος από της παραχωρήσεως σ' αυτόν συγκεκριμένου κλήρου και μέχρι την έναρξη της ισχύος του α.ν. 431/1968, και αν ακόμη δεν τον κατέχει πραγματικά, θεωρείται κατά πλάσμα του νόμου ως μόνος καλής πίστεως νομέας αυτού και συνεπώς ο κλήρος που του παραχωρήθηκε είναι ανεπίδεκτος χρησικτησίας από άλλον, το ίδιο δε πλάσμα ισχύει και υπέρ των καθολικών διαδόχων του αρχικού κληρούχου για την ταυτότητα του νομικού λόγου. Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του α.ν. 431/1988 προκύπτει ότι, μετά την έναρξη της ισχύος του νόμου αυτού (23-5-1968), ο κατά την εποικιστική εν γένει νομοθεσία αποκατασταθείς κληρούχος και οι κληρονόμοι του δεν λογίζονται κατά πλάσμα του νόμου νομείς του κλήρου αν δεν κατέχουν πράγματι αυτόν και συνεπώς είναι δυνατή η χωρίς τη θέλησή τους κτήση από τρίτο της νομής ολόκληρου του κληροτεμαχίου, η οποία μπορεί να οδηγήσει στην κτήση της κυριότητας αυτού με τακτική ή έκτακτη χρησικτησία, εφόσον συμπληρωθεί ο απαιτούμενος για καθεμιά από αυτές χρόνος, υπό τον περιορισμό σε κάθε περίπτωση να μη κατατέμνονται τα τεμάχια της οριστικής διανομής. Ο περιορισμός αυτός της μη κατάτμησης τίθεται ως γενική αρχή και έχει εφαρμογή σε κάθε μεταβίβαση του κλήρου, όχι μόνον όταν γίνεται με τη θέληση του κληρούχου, δηλαδή με δικαιοπραξία, αλλά και στην περίπτωση απόκτησης της κυριότητας χωρίς τη θέληση αυτού, όπως με χρησικτησία (ΑΠ 1190/2010, Α.Π. 866/2007). Τέλος, από τις διατάξεις των άρθρων 974, 1045 και 1051 Α.Κ. προκύπτει ότι για την κτήση κυριότητας ακινήτου με έκτακτη χρησικτησία, απαιτείται άσκηση νομής επί συνεχή εικοσαετία, με τη δυνατότητα εκείνου που απέκτησε τη νομή αυτού με καθολική ή ειδική διαδοχή να συνυπολογίσει στο χρόνο της δικής του νομής και το χρόνο νομής του δικαιοπαρόχου του. Νομέας δε είναι όποιος απέκτησε τη φυσική εξουσία πάνω στο πράγμα, αν ασκεί την εξουσία αυτήν με διάνοια κυρίου. Άσκηση της νομής επί ακινήτου αποτελούν οι εμφανείς υλικές πράξεις επ'αυτού, που είναι δηλωτικές της βούλησης του νομέα να εξουσιάζει τούτο και οι οποίες ποικίλουν ανάλογα με τον κατά τη βούληση του νομέα περιορισμό του πράγματος. Τέτοιες δε πράξεις είναι και η εποπτεία, η επίβλεψη, η επίσκεψη, η παραχώρηση σε τρίτον με ή χωρίς αντάλλαγμα και, εφόσον πρόκειται για κληρονομιαίο ακίνητο, η αποδοχή της κληρονομιάς και η μεταγραφή της, η καταβολή του φόρου κληρονομιάς κ.α., χωρίς παράλληλα να απαιτείται και ο ημερολογιακός προσδιορισμός των επιμέρους πράξεων, μέσα στο χρόνο της χρησικτησίας (Α.Π. 92/2013, Α.Π. 311/2012). Στην προκειμένη περίπτωση το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δίκασε ως Εφετείο υπόθεση Ειρηνοδικείου, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε κατά την αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του, τα εξής ουσιώδη περιστατικά, αναφορικά με την ένδικη αναγνωριστική της κυριότητας αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος κατά του αναιρεσίβλητου και την ένσταση του τελευταίου περί ίδιας αυτού κυριότητας «Δυνάμει του με αριθμό 48412/1955 τίτλου κυριότητας της Α.Τ.Ε., που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Καβάλας (τόμος ΚΓ, α.α. 149), κατόπιν της με αριθμό 190597/50 απόφασης του Υπουργού Γεωργίας, παραχωρήθηκε προς

γεωργική αποκατάσταση στην οικογένεια .....και ειδικότερα στη ..... χα .....
..... και στα τέκνα της, ..., ..., ... και .....,
κατ' ισομοιρίαν και εξ αδιαιρέτου, κλήρος, ο οποίος, μεταξύ άλλων περιείχε και τον με
αριθμό 864 αγρό (επίδικο), Α κατηγορίας, έκτασης 6.375 στρεμμάτων, που βρίσκεται
στη θέση «.....», του αγροκτήματος ....., του Νομού ..... Οι λοιποί
αγροί, που περιλαμβάνονταν στον ανωτέρω κλήρο, ήταν : α) με αριθμό 519 αγρός, Β'
κατηγορίας, έκτασης 7.410 στρεμμάτων και β) ο με αριθμό 346 αγρός, Γ' κατηγορίας,
έκτασης 7454 στρεμμάτων. Όμως, η ..... και ο ....., κατά το χρόνο
εκδόσεως του τίτλου, είχαν προαποβιώσει, με συνέπεια ο ανωτέρω κλήρος, στον οποίο
περιλαμβάνονταν και το επίδικο, να περιέλθει στους λοιπούς κληρονόμους και
συγκεκριμένα στα αδέρφια ....., ... και ....., κατά ποσοστό 1/3 εξ
αδιαιρέτου σε έκαστο. Ακολούθως, δυνάμει του με αριθμό 42045/17.6.1957
προσυμφώνου του Συμβολαιογράφου Καβάλας Δημητρίου Πύρρου, ο .....
....., ενεργώντας ατομικά και για λογαριασμό της αδελφής του .....
....., υποσχέθηκε να προβεί στην πώληση, εντός τριών ετών από την υπογραφή του
προσυμφώνου, προς τον ....., πατέρα του εναγομένου, των ποσοστών του
ίδιου (1/3) και της ως άνω αδελφής του ..... (1/3), δηλαδή συνολικά το ποσοστό
2/3 εξ αδιαιρέτου των προαναφερόμενων αγρών [με αριθμούς 519, 346 και 864
(επίδικος)], αντί τιμήματος 30.000 δραχμών, μέρος του οποίου (τιμήματος)
εξοφλήθηκε κατά την κατάρτιση του προσυμφώνου, ενώ ρητά συμφωνήθηκε ότι
αυθημερόν ο πωλητής θα παραδώσει τη νομή των προαναφερόμενων ακινήτων στον
αγοραστή. Πράγματι, ο ανωτέρω ..... παρέμεινε στη νομή του επιδίκου από
το έτος 1957, όπως άλλωστε βεβαιώθηκε και δυνάμει της με αριθμό 195/1974
απόφασης του Ειρηνοδικείου Καβάλας, επί επικύρωσης ανώμαλης δικαιοπραξίας.
Ειδικότερα, ο δικαιοπάροχος του εναγομένου, ..., με την από
20.3.1974 αίτησή του ενώπιον του Ειρηνοδικείου Καβάλας, η οποία (αίτηση)
στρεφόταν κατά των κληρονόμων ....., μεταξύ των οποίων και ο ενάγων, ζήτησε
την επικύρωση της ανώμαλης δικαιοπραξίας βάσει του προαναφερθέντος
προσυμφώνου πώλησης. Επί της ως άνω αίτησης, εκδόθηκε η με αριθμό 195/1974
απόφαση του Ειρηνοδικείου Καβάλας, με την οποία έγινε δεκτή η αίτηση και
αναγνωρίστηκε η συντέλεση της μεταβίβασης των πιο πάνω αγρών, σε ποσοστό 2/3 εξ
αδιαιρέτου προς τον ....., αφού διαπιστώθηκε η συνεχής νομής του επ'
αυτών (αγρών) από το έτος 1957. Η ανωτέρω απόφαση μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία
μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Καβάλας, στον τόμο 20, με αύξοντα αριθμό
1246. Ωστόσο, δεν έλαβε χώρα συμβολαιογραφική πράξη αποδοχής από το
..... της δήλωσης βούλησης των προσυμφωνησάντων πωλητών
(..... και .....) και της μεταγραφής της αποδοχής του και συνεπώς,
σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην προηγηθείσα νομική σκέψη (ΙΙΙ) η εν λόγω
απόφαση του Ειρηνοδικείου δεν αποτελεί τίτλο κυριότητας και δεν δύναται να
προσπορίσει κυριότητα στο δικαιοπάροχο του εναγομένου. Εντούτοις, από το έτος
1957, οπότε και παραδόθηκε η νομή του επιδίκου στον ανωτέρω

(.....) και μέχρι το θάνατο του, την 12-12-2007, ο τελευταίος ασκούσε πράξεις νομής στο επίδικο, όπως η εκμίσθωσή του στον ενάγοντα. Επομένως, ο ..... κατέστη κύριος του επιδικίου, σε ποσοστό 2/3 εξ αδιαιρέτου, το έτος 1988, καθώς από το έτος 1968, οπότε μπορούσε να νέμεται το επίδικο με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας, κατά τα ανωτέρω, μέχρι το έτος 1988 είχε παρέλθει το χρονικό διάστημα της εικοσαετίας. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο ισχυρισμός που προβάλλει ο εναγόμενος κατά της αναγνωριστικής αγωγής ότι ο δικαιοπάροχος του απέκτησε την κυριότητα του επιδικίου με έκτακτη χρησικτησία, αποτελεί άρνηση της αγωγής, αφού τα επικαλούμενα περιστατικά αυτά συμπίπτουν με εκείνα που περιέχονται στην αγωγή (Α.Π. 480/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 718/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Α.Π.282/1993 ΝοΒ.42,822). Στη συνέχεια, δυνάμει της με αριθμό 6494/21-3-2007 δημόσιας διαθήκης της Συμβολαιογράφου Καβάλας Αγαθής Τιμοθέου, που δημοσιεύτηκε με το με αριθμό 49/29-1-2008 πρακτικό τούτου του Δικαστηρίου, ο αποβιώσας ....., εγκατέστησε κληρονόμο στο ποσοστό του 2/3 εξ αδιαιρέτου στον επίδικο αγρό τον εναγόμενο. Ο δε εναγόμενος, δυνάμει της με αριθμό 7265/24-9-2008 δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς της ίδιας ως άνω Συμβολαιογράφου, νομίμως μεταγεγραμμένης στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Καβάλας, στον τόμο 66 και με αύξοντα αριθμό 1239, αποδέχτηκε την ως άνω επαχθείσα σε αυτόν κληρονομιά. Αντίθετα, ουδόλως αποδείχτηκε ότι ο ενάγων κατέστη αποκλειστικός κύριος του αγρού και ότι νεμόταν ολόκληρο το επίδικο για λογαριασμό του, γνωστοποιώντας τη βούλησή του αυτή στον εναγόμενο. Ειδικότερα, από κανένα αποδεικτικό μέσο δεν αποδείχθηκε ότι μεταξύ των αδελφών ....., ... και ..... έλαβε χώρα άτυπη διανομή των κληρονομαίων ακινήτων το έτος 1940 και συμφωνήθηκε να λάβει αποκλειστικά ο δικαιοπάροχος του ενάγοντος, ... τον επίδικο αγρό. Συναφώς, δεν αποδείχτηκε ότι το έτος 1959, μετά το θάνατο του ..... συμφωνήθηκε η άτυπη διανομή των κληρονομαίων ακινήτων μεταξύ του ενάγοντος, της συζύγου του θανόντος ..... χήρας ..... και των έτερων τέκνων του, ... και ....., ώστε να λάβει τον επίδικο αγρό αποκλειστικά ο ενάγων. Αντίθετα, από τα προσκομισθέντα έγγραφα και δη από το ως άνω, με αριθμό 42045/1957 προσύμφωνο, αποδεικνύεται πλήρως ότι ο ενάγων ήταν συγκύριος σε ποσοστό 1/3 εξ αδιαιρέτου επί των προπεριγραφέντων ακινήτων, μεταξύ των οποίων και το επίδικο, χωρίς να προβάλλεται σαφής ισχυρισμός του ενάγοντος περί εικονικότητας του ανωτέρω συμβολαίου, τον οποίο (ισχυρισμό) υπολαμβάνει αναφερόμενος ότι αναγράφηκε πως ο ..... και η ..... αναφέρονται ως συγκύριοι του επιδικίου σε ποσοστό 2/3 εξ αδιαιρέτου και φέρεται ότι μεταβιβάζεται στον ..... και ο επίδικος αγρός για λόγους προστασίας του αγοραστή. Το εν λόγω συμβόλαιο είναι μεταγενέστερο της αρχικά επικληθείσας πρώτης, άτυπης διανομής (1940) και προγενέστερο της δεύτερης (1959), γεγονός το οποίο αντιστρατεύεται στους ισχυρισμούς του ενάγοντος, καθώς και στα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, αφού καταδεικνύει τη σαφή βούληση των κληρονόμων να

νέμονται το επίδικο σε ποσοστό 1/3 εξ αδιαιρέτου έκαστος. Το ίδιο άλλωστε συμβαίνει και με τους με αριθμούς 519 και 346 αγρούς, οι οποίοι, κατά τους ισχυρισμούς του ενάγοντος, είχαν περιέλθει στην αποκλειστική νομή ενός εκάστου των συγκληρονόμων-αδελφών του, αλλά και οι αγροί αυτοί στο προαναφερόμενο προσύμφωνο πώλησης, εμφανίζονται ότι ανήκουν σε ποσοστό 1/3 εξ αδιαιρέτου σε κάθε κληρονόμο. Τα παραπάνω ενισχύονται και από τη βούληση του δικαιοπαρόχου του εναγομένου, ... , να αποκτήσει εκτελεστό τίτλο με βάση το πιο πάνω προσύμφωνο, εφόσον δεν ακολούθησε η σύνταξη οριστικού συμβολαίου, όπως αποδεικνύεται με την έκδοση της με αριθμό 195/1974 απόφασης του Ειρηνοδικείου Καβάλας, περί επικύρωσης ανώμαλης δικαιοπραξίας, στην οποία, όπως προελέχθη, καθ'ων η αίτηση ήταν οι κληρονόμοι ..... μεταξύ των οποίων και ο ενάγων. Εξάλλου, το γεγονός αυτό δεν αναιρείται από την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη 410/1988 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού (τακτική διαδικασία), με την οποία απορρίφθηκε η διεκδικητική αγωγή της μητέρας και των αδελφών του ενάγοντος σε βάρος του, που αφορούσε στον επίδικο αγρό, ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας. Εξάλλου, ο πατέρας του ενάγοντος, ... και εν συνεχεία ο ενάγων, καλλιεργούσαν μεν τον επίδικο αγρό άλλοτε με καλαμπόκι, σπανάκι και αργότερα με καλαμπόκι και κριθάρι, καθώς και με ορισμένα ελαιόδεντρα, αλλά οι πράξεις τους αυτές συνάδουν με την ιδιότητά τους ως συγκύριοι του επιδίκου σε ποσοστό 1/3 εξ αδιαιρέτου και δεν καταδείκνυαν τη βούλησή τους να νέμονται ολόκληρο το επίδικο για λογαριασμό τους, γεγονός άλλωστε το οποίο ουδέποτε γνωστοποίησαν στον εναγόμενο. Ειδικότερα, ο δικαιοπάροχος του εναγομένου, ... και στη συνέχεια ο εναγόμενος, μίσθωναν τον επίδικο αγρό στον ενάγοντα, κατά το ποσοστό τους 2/3 εξ αδιαιρέτου, γεγονός που αποδεικνύεται από τη με αριθμό πρωτ.24201 /2012 βεβαίωση της Δ.Ο Υ. Καβάλας και αφορά στα οικονομικά έτη 2009 και έντευθεν, ενώ κατά το οικονομικό έτος 2008, χρήση 2007, το επίδικο δηλώνονταν από τον εναγόμενο ως δωρεάν παραχώρηση στον ενάγοντα, με ποσοστό συγκυριότητας 66,67 0/0 εξ αδιαιρέτου. Επιπλέον, σε ανύποπτο χρόνο από την ένδικη αμφισβήτηση της κυριότητας του ενάγοντος, που έλαβε χώρα το 2009 και συγκεκριμένα στο έντυπο Ε9 έτους 1997, ο εναγόμενος δηλώνει τον επίδικο αγρό, με ποσοστό συγκυριότητας 66,66% εξ αδιαιρέτου. Από τα παραπάνω αποδεικτικά μέσα, που δεν αναιρούνται από την κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης, καθώς, όπως προελέχθη, το γεγονός της καλλιέργειας του αγρού από τον δικαιοπάροχο του ενάγοντος αρμόζει στην ιδιότητά του ως συγκοινωνού και μισθωτή του υπόλοιπου ποσοστού 2/3 εξ αδιαιρέτου, δεν αποδεικνύεται ότι ο ενάγων κατέστη κύριος, ολόκληρου του με αριθμό 846 αγρού». Με βάση τις παραδοχές αυτές, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, δέχθηκε κατ' ουσία την έφεση του ήδη αναιρεσίβλητου κατά της πρωτόδικης απόφασης, που είχε κάνει δεκτή ως νόμιμη και ως κατ' ουσία βάσιμη τη σχετική αγωγική αξίωση του αναιρεσειόντος να αναγνωρισθεί κύριος του επίδικου ακινήτου (αγρού), και ακολούθως απέρριψε την ένδικη αγωγή ως νομικά αβάσιμη για το προ του έτους 1968 χρονικό διάστημα και στη συνέχεια αυτήν,

στο σύνολο της, μετ' εκτίμηση των αποδείξεων, ως ουσιαστικά αβάσιμη. Έτσι, που έκρινε το Δικαστήριο αυτό, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, δεν παραβίασε ευθέως με εσφαλμένη εφαρμογή ή ερμηνεία τις προαναφερθείσες διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου του Αγροτικού Κώδικα, του α.ν. 431/1968 και του Αστικού Κώδικα, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε, δεχθέν, ορθώς, ότι η ένδικη αγωγή είναι νόμιμη μόνο για το μετά την ισχύ του α.ν.431/1968 (23-5-1968) χρονικό διάστημα, που ο ως άνω αγροτικός κλήρος ήταν δεκτικός χρησικτησίας, και ότι ο ενάγων δεν κατέστη κύριος ολόκληρου του με αριθμό 846 επίδικου κληροτεμαχίου (αγρού), γιατί ο άμεσος δικαιοπάροχος του εναγομένου κατέστη συγκύριος αυτού, κατά ποσοστό 2/3 εξ αδιαιρέτου, με έκτακτη χρησικτησία, εφόσον το νεμήθηκε από το έτος 1957, που είχε περιέλθει η νομή του σ' αυτόν με άτυπη πώληση από τους νομείς και κατόχους .....και ....., αντί τιμήματος 30.000 δραχμών και έκτοτε συνεχώς μέχρι τον κατά την 12-12-2007 επισυμβάντα θάνατο του, ήτοι επί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο της εικοσαετίας, ενώ προσδιορίζει και τις πράξεις νομής επ' αυτού, μεταξύ των οποίων αναφέρει και αυτές που σχετίζονται με την εκμίσθωσή του (επίδικου). Ενόψει τούτων και αυτών που εκτίθενται στη μείζονα πρόταση της παρούσας σκέψεως, οι πρώτος και δεύτερος λόγοι της κρινόμενης αιτήσεως αναιρέσεως, με τους οποίους προσάπτεται στο δικάσαν ως Εφετείο Μονομελές Πρωτοδικείο η από τον αριθμό 1 του άρθρου 560 ΚΠολΔ. αιτίαση ότι παραβιάσθηκαν ευθέως οι πιο πάνω διατάξεις, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι, οι πλήττουσες δε την περί τα πράγματα κρίση του Δικαστηρίου, και συγκεκριμένα αναφορικά προς το χρόνο έναρξης της νομής επί του επίδικου από τον άμεσο δικαιοπάροχο του αναιρεσίβλητου, αιτιάσεις των αυτών λόγων είναι απορριπτέες ως απαράδεκτες. Εξάλλου, οι ως άνω πραγματικές του διαπιστώσεις δεν ανταποκρίνονται στις ανωτέρω προϋποθέσεις, για την απόκτηση εκ μέρους του αναιρεσειόντος-ενάγοντος της κυριότητας του επίδικου με πρωτότυπο τρόπο. Επομένως, ο πρόσθετος λόγος αναίρεσης, από το άρθρο 560 αριθ. 1 ΚΠολΔ., με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα, είναι αβάσιμος. Ο ίδιος, ως άνω, λόγος, κατά το μέρος που οι δι' αυτού προβαλλόμενες αιτιάσεις ανάγονται στην πρόσθετη αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης ότι «ο πατέρας του εναγομένου-εκκαλούντος ..... κατέστη κύριος του επίδικου σε ποσοστό 2/3 εξ αδιαιρέτου, το έτος 1988, καθώς από το έτος 1968, οπότε μπορούσε να νέμεται το επίδικο με τα προσόντα της έκτακτης χρησικτησίας... μέχρι το 1988, είχε παρέλθει το χρονικό διάστημα της εικοσαετίας και στη συνέχεια εγκατέστησε κληρονόμο του στο εν λόγω ποσοστό στον επίδικο αγρό τον εναγόμενο», είναι απορριπτέος ως ερειδόμενος επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, καθόσον το δικάσαν ως Εφετείο Μονομελές Πρωτοδικείο για την ουσιαστική αβασιμότητα της ένδικης αγωγής δεν κατέληξε κατά παραδοχή ένστασης του εναγομένου-αναιρεσίβλητου περί ίδιας αυτού κυριότητας στο επίδικο ακίνητο με παράγωγο ή πρωτότυπο τρόπο κτήσεως της κυριότητας επ' αυτού, αλλά δεχόμενο ότι δεν αποδείχθηκαν τα συγκροτούντα την , ιστορική βάση της αγωγής πραγματικά περιστατικά σε σχέση με τον πρωτότυπο τρόπο κτήσεως της κυριότητας. Κατ'

ακολουθίαν αυτών, πρέπει η ένδικη αίτηση αναίρεσης και ο πρόσθετος επ' αυτής λόγος να απορριφθούν στο σύνολο τους, να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος, σύμφωνα με το / άρθρο 495 παρ.4 ΚΠολΔ., που προστέθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 4055/2012, παραβόλου και να καταδικαστεί ο αναιρεσείων, ως ηττηθείς διάδικος, στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσίβλητου (άρθρα 176, 183 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ.), όπως ορίζεται στο διατακτικό.-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 17-3-2015 αίτηση του ..... του .....και τον από 1-9-2015 πρόσθετο λόγο αυτής για αναίρεση της υπ' αριθμ. 247/2014 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας, που δίκασε ως Εφετείο.

Διατάσσει την εισαγωγή του κατατεθέντος παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσίβλητου, την οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2.700) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Ιανουαρίου 2016.

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 27 Ιανουαρίου 2016 .-

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Τόπος: ΑΘΗΝΑ

Αριθ. Απόφασης: 1482

Έτος: 2014

Κείμενο Απόφασης

Αριθμός 1482/2014

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Γ' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ιωάννη Σίδηρη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Π. Ρουμπή, Ερωτόκριτο Καλούδη, Αργύριο Σταυράκη και Ε. Διονυσοπούλου, Αρεοπαγίτες. Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 7 Μαΐου 2014, με την παρουσία και της γραμματέως Αγγελικής Ανυφαντή, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ: Της αναιρεσείουσας: Σ. Χ. του ....., κατοίκου ....., η οποία παραστάθηκε με την πληρεξούσια δικηγόρο της .....

Των αναιρεσιβλήτων: 1)Σ. Π. του Δ., 2)Σ. Λ. του Δ., 3)Γ. συζ. Η. Κ., το γένος Δ. Λ., 4)Κ. Λ. του Δ., 5)Α. συζ. Ε. Χ., το γένος Δ. Λ., 6)Γ. Λ. του Δ., 7)Α. Λ. του Δ., κατοίκων ..., 8)Μ. συζ. Α. Κ., το γένος Α. Α., κατοίκου ..., 9)Ε. συζ. Ι. Π., το γένος Α. Κ., κατοίκου ..., 10)Β. Κ. του Α., 11)Ε. Κ. του Α., κατοίκων ..., 12)Γ. Κ. του Ε., κατοίκου ..., 13)Σ. Κ. του Ε., κατοίκου ..., 14)Ε. Π. του Δ., κατοίκου ..., 15)Χ. Π. του Δ., 16)Α. χήρας Β. Κ., το γένος Θ. Ζ., 17)Ε. Κ. του Β. και 18)Θ. Κ. του Β., κατοίκων .... Ο 12ος δεν παραστάθηκε και οι λοιποί εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους **Εμμανουήλ Τσαλικίδη**, ο οποίος δήλωσε ότι ο 12ος απεβίωσε και κληρονομήθηκε από τη σύζυγό του Χ. Κ. και τους 9η, 10η, 11ο, 13ο, 17ο και 18ο των αναιρεσιβλήτων, οι οποίοι συνεχίζουν τη βιαίως διακοπείσα δίκη και εκπροσωπούνται από τον ίδιο. Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 15/10/2008 αγωγή των ήδη αναιρεσιβλήτων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 375/2011 του ίδιου Δικαστηρίου και 4102/2012 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσεύουσα με την από 22/10/2012 αίτησή της. Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Ερωτόκριτος Καλούδης ανέγνωσε την από 18/11/2013 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης. Η πληρεξούσια της αναιρεσεύουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος των αναιρεσιβλήτων την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη του.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Μετά την άσκηση της υπό κρίση αίτησης αναίρεσης και ειδικότερα στις 27.7.2013 πέθανε στο Δήμο Τρικκαίων του Νομού Τρικάλων, ο δωδέκατος των αναιρεσιβλήτων Γ. Κ. του Ε. και Ε., οι εγγύτεροι συγγενείς αυτού και μοναδικοί εξ' αδιαθέτου κληρονόμοι του Χ. Κ. του Α., σύζυγός του, Σ. Κ. του Ε., αδελφό του, Ε. Κ. του Α., Ε. Κ. του Α., Β. Κ. του Α., τέκνα του προαποβιώσαντος αδελφού του Α. Κ., και Ε. Κ. του Β. και Θ. Κ. του Β., τέκνα του προαποβιώσαντος αδελφού του Β. Κ., όπως προκύπτει από τα, με επίκληση, προσκομιζόμενα από τους ίδιους έγγραφα, αλλά και δεν αμφισβητείται από την αναιρεσεύουσα, με προφορική δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Εμμανουήλ Τσαλικίδη, που καταχωρίστηκε στα πρακτικά, γνωστοποίησαν νόμιμα το θάνατο του πιο πάνω άμεσου δικαιοπαρόχου τους και την εκούσια στο όνομά του επανάληψη της δίκης, που διακόπηκε βία η οποία πλέον συνεχίζεται νόμιμα ΙΙ. Κατά τα άρθρα 118 εδαφ.4 και 216 παρ.1 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με το άρθρο 1094 ΑΚ, για να είναι πλήρης και ορισμένη η διεκδικητική αγωγή ακινήτου, την οποία, όπως προκύπτει από τα άρθρα 1113 και 116 ΑΚ, έχει και ο συγκύριος για τη μερίδα του, όταν προσβάλλεται στο δικαίωμα συγκυριότητας από τρίτο, πρέπει, εκτός από άλλα στοιχεία, να περιέχει: α) σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν κυριότητα του ενάγοντος στο πράγμα, β) ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς- ακινήτου πράγματος -, γ) κατάληψη του ακινήτου από τον εναγόμενο και νομή ή κατοχή του από αυτό, δ) αξία του πράγματος και ε) ορισμένο αίτημα για αναγνώριση της κυριότητας και απόδοση του πράγματος. Ειδικότερα, το επίδικο αντικείμενο πρέπει να προσδιορίζεται κατά θέση, έκταση, ιδιότητα και όρια και μάλιστα να είναι τόσο λεπτομερής, ώστε να μην υπάρχει αμφιβολία ως προς την ταυτότητά του. Δεν απαιτείται, όμως, για το ορισμένο της αγωγής να αναφέρονται στο αγωγικό δικόγραφο οι πλευρικές διαστάσεις και ο καθ' όρια προσανατολισμός του, ούτε να κατονομάζονται οι ιδιοκτήτες των όμορων ακινήτων και να αναφέρεται ακριβώς η χιλιομετρική θέση του δρόμου που αυτό κείται. Η ακριβής, εξάλλου περιγραφή του ακινήτου, η οποία μπορεί να γίνει και με αποτύπωσή του σε ενσωματωμένο στο δικόγραφο της αγωγής τοπογραφικό διάγραμμα υπό κλίμακα, είναι αναγκαία, γιατί μόνο έτσι θα μπορέσει ο εναγόμενος να αμυνθεί και το δικαστήριο να τάξει τις δέουσες αποδείξεις. Περαιτέρω, αν η αγωγή, που αφορά ακίνητο, στηρίζεται σε παράγωγο τρόπο κτήσεως κυριότητας και ειδικότερα σε κληρονομική διαδοχή, πρέπει ο ενάγων να περιλάβει σ' αυτήν τα απαιτούμενα από τα άρθρα 1846, 1193 και 1198 ΑΚ για κτήση της κυριότητας περιστατικά, δηλαδή το γεγονός

ότι αποδέχθηκε την κληρονομία και περαιτέρω ότι είχε προβεί σε μεταγραφή αυτής. Αν ο εναγόμενος αμφισβητήσει την κυριότητα όχι μόνο του ενάγοντος αλλά και των άμεσων ή απώτερων δικαιοπαρόχων του, ο ενάγων οφείλει να επικαλεστεί με τις προτάσεις του ύστερα από επιτρεπτή συμπλήρωση των ισχυρισμών του, τόσο τη δική του κυριότητα όσο και την κυριότητα των προκατόχων του, εωσότου φθάσει σε πρωτότυπο τρόπο κτήσεως κυριότητας ή στη συμπλήρωση του χρόνου της χρησικτησίας (ΑΠ 406/1991, Ελλ. Δνη 93.124). Εξάλλου, από τις διατάξεις των άρθρων 974, 1045 και 1051ΑΚ προκύπτει ότι για τη κτήση κυριότητας σε ακίνητο με έκτακτη χρησικτησία απαιτείται άσκηση στο ακίνητο διακατοχικών πράξεων με διάνοια κυρίου για μια πλήρη εικοσαετία με τη δυνατότητα εκείνου που απέκτησε τη νομή αυτή με καθολική ή με ειδική διαδοχή να συνυπολογίσει στο χρόνο της δικής του νομής και το χρόνο νομής του δικαιοπαρόχου του. Από τις ίδιες διατάξεις σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 976, 980 και 983 ΑΚ συνάγεται περαιτέρω, ότι η κτήση και η διατήρηση της νομής μπορεί να γίνει με οποιαδήποτε εμφανή στους τρίτους υλική ενέργεια, η οποία προσιδιάζει στη φύση και τον προορισμό του ακινήτου και κατά τις αντιλήψεις που κρατούν στις συναλλαγές φανερώνει φυσική πάνω σ' αυτό εξουσίαση με τη βούληση ιδιοποίησής του. Τέτοιες ενέργειες, οι οποίες ποικίλουν ανάλογα με τον προορισμό του ακινήτου, είναι μεταξύ των άλλων η οριοθέτηση, η περίφραξη, η καλλιέργεια, ακόμη δε και η απλή επίσκεψη, επίβλεψη ή επισκόπηση του ακινήτου, που γίνονται αυτοπροσώπως ή με αντιπρόσωπο (ΑΠ 39/2012, ΑΠ 242/2000 Ελλ.Δνη 41.1039 και ΑΠ 666/1976ΝΟΒ 25.35). Τέλος, "πράγματα", η λήψη ή όχι των οποίων ιδρύει τον αναιρετικό λόγο του αριθμού 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι πραγματικοί ισχυρισμοί που έχουν αυτοτελή ύπαρξη και τείνουν στη θεμελίωση, παρακώλυση ή κατάλυση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος, το οποίο ασκήθηκε, είτε ως επιθετικό (βάση αγωγής, ανταγωγής) είτε ως αμυντικό (ένσταση, αντέσταση) μέσο. Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από την παραδεκτή (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) επισκόπηση του δικογράφου της ένδικης από 15.10.2008 - διεκδικητικής αγωγής, οι ήδη αναιρεσίβλητοι ενάγοντες ισχυρίστηκαν, ότι, δυνάμει της .../9.10.2008 πράξης δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς του σ/φου Λαυρίου Ιωάννη Χαραλαμπάκη, νόμιμα μεταγραμμένης στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας στον τόμο 510 με ..., αποδέχθηκαν την κληρονομιά της θείας τους Ε. χας Π. Μ., που αποβίωσε αδιάθετη στην Πέτα Κουβαρά, στις 26-7-1987 και κατέστησαν έτσι συγκύριοι, κατά τα ειδικότερα στην αγωγή ποσοστά, λόγω συνεχών κληρονομιών και αποδοχών, ενός οικοπέδου, εντός του οικισμού Κουβαρά Αττικής και επί της Λ. Αθηνών -Λαυρίου, επιφανείας 860,70τμ, εμφανιζόμενου υπό την σημερινή μορφή και κατάσταση του στο από 2-7-2008 τοπογραφικό διάγραμμα του τεχνολόγου πολιτικού μηχανικού Η. Μ. με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα Α-Β-Γ-Δ-Α, που συνορεύει βορειοανατολικά με πρόσωπο ΒΓ μήκους μέτρων 18,70 με την Λ Αθηνών - Λαυρίου, νοτιοανατολικά με πλευρά ΓΔ μήκους μέτρων 40,50 με ιδιοκτησία Κ. Π., νοτιοδυτικά με πλευρά ΑΔ μήκους μέτρων 24,50 με σιδηροδρομική γραμμή και βορειοδυτικά με πλευρά ΑΒ μήκους μέτρων 38,50 με ιδιοκτησία της εναγομένης, στο οποίο οικόπεδο που είναι περιφραγμένο υπάρχει παλαιό ισόγειο κτίσμα επιφάνειας 25τμ. Η άνω δε κληρονομούμενη Ε. χα Π. Μ., το γένος Σ. και Α. Π., κατείχε διάνοια κυρίου το άνω οικόπεδο με την οικία μέχρι το έτος 1967 από κοινού με το σύζυγό της και μετά τον επισυμβάντα θάνατο αυτού, αποκλειστικά μόνη, με το να κατοικεί μόνιμα εντός της υπάρχουσας σ' αυτό οικίας, να χρησιμοποιεί τον ακάλυπτο χώρο του ως αύλιο χώρο της κατοικίας της αυτής, με το να αποκλείει την πρόσβαση σ' αυτόν κάθε τρίτου, με το να

καθορίζει και να περιποιείται γενικά την αυλή αυτού, με το να το επιτηρεί και να το εποπτεύει και με το να ασκεί γενικά σ' αυτό διαρκείς και εμφανείς διακατοχικές πράξεις, που προσιδιάζουν στη φύση και στον οικονομικό σκοπό του, χωρίς ποτέ να ενοχληθεί από κανένα, οι δε ενάγοντες από το θάνατό της και μέχρι το μήνα Ιούλιο 2007, κατείχαν αυτό διάνοια κυρίου, επισκεπτόμενοι και επιμελούμενοι αυτό τουλάχιστον άπαξ της εβδομάδας, συνεχίζοντας την άσκηση των διακατοχικών πράξεων χωρίς να ενοχληθούν ποτέ από κανένα. Όμως, τον μήνα Ιούλιο 2007 η εναγομένη κατέλαβε και εξακολουθεί να κατέχει το άνω ακίνητο, περιφράσσοντας το σε όλη τη βορειοανατολική πλευρά του, δηλαδή αυτή που έχει πρόσωπο επί της Λ. Αθηνών-Λαυρίου, ενσωματώνοντας το κατ' αυτό τον τρόπο στην ευρισκόμενη βορειοδυτικά ιδιοκτησία της και περιλαμβάνοντας αυτό στην .../19.7.2007 συμβολαιογραφική πράξη γονικής παροχής της συμβολαιογράφου Λαυρίου Μαρίας Ζαφειροπούλου, η οποία έχει μεταγραφεί νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας στον τόμο 495 και με ... Με βάση τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά ζήτησαν να αναγνωρισθεί ότι είναι συγκύριοι, κατά τα αναφερόμενα στο ιστορικό ποσοστά επί του άνω ακινήτου, του οποίου η αξία είναι 150.000 ευρώ και να υποχρεωθεί η ήδη αναιρεσείουσα εναγόμενη να τους το αποδώσει κατά τα άνω ποσοστά. Με το περιεχόμενο αυτό ή ένδικη αγωγή, που, κατ' ορθή εκτίμησή της, έχει ως κύρια βάση τον παράγωγο τρόπο κτήσης της κυριότητας του επίδικου ακινήτου και κληρονομική διαδοχή και επικουρικά τον πρωτότυπο τρόπο της έκτακτης χρησικτησίας περιέχει όλα τα απαιτούμενα, ως άνω, για τη θεμελίωσή της στοιχεία και επομένως είναι πλήρως ορισμένη. Ειδικότερα, το επίδικο ακίνητο, όπως περιγράφεται στο αγωγικό δικόγραφο, κατά είδος, θέση, έκταση, όρια και πλευρικές διαστάσεις ορίων, κατονομάζονται δε στο ίδιο δικόγραφο και οι ιδιοκτήτες των όμορων ακινήτων, εξατομικεύεται πλήρως, ώστε να μην υπάρχει αμφιβολία ως προς την ταυτότητά του, ενώ γίνεται μνεία και του αναγκαίου για τη νομική θεμελίωσή της στοιχείου ότι καταλήφθηκε - το μήνα Ιούλιο 2007 - από την εναγομένη και ήδη αναιρεσείουσα και κατέχεται έκτοτε από αυτήν, καθώς και των πράξεων φυσικής εξουσίας και νομής του επίδικου ακινήτου" (και) των είδη αναιρεσειόντων εναγόντων μετά τις 26.7.1987 που απεβίωσε η θεία τους Ε. χα Π. Μ., την οποία και κληρονόμησαν, ήτοι" ότι κατείχαν αυτό διάνοια κυρίου, επισκεπτόμενοι και επιμελούμενοι αυτό τουλάχιστον άπαξ της εβδομάδας", και, επομένως, το Εφετείο, που με την προσβαλλόμενη απόφασή του έκρινε πλήρως ορισμένη την ένδικη διεκδικητική αγωγή κατά την κύρια - από την κληρονομική διαδοχή - και την επικουρική - από την έκτακτη χρησικτησία - βάσης της, και μάλιστα ως προς την περιγραφή του επίδικου ακινήτου και το στοιχείο της κατάληψής του από την ήδη αναιρεσείουσα εναγομένη, απορρίπτοντας την ένστασή της τελευταίας περί αοριστίας της αγωγής, έλαβε υπόψη την ένσταση αυτή και την απέρριψε, δεν παρέλειψε δε παρά το νόμο να κηρύξει - λόγω αοριστίας την αγωγή απαράδεκτη, γι' αυτό και οι λόγοι αναίρεσης, κατ' ορθή εκτίμησή τους, δεύτερος και τρίτος, από τους αριθμούς 1,8 και 14 (και όχι και 19) και ένατος, από τον αριθμό 8 περ. β'(και όχι και 10) του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τους οποίους, υπό τις αντίστοιχες αιτιάσεις, υποστηρίζονται τα αντίθετα, είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν. III. Ο λόγος αναίρεσης από το άρθρο 559 αρθμ.1 ΚΠολΔ ιδρύεται, αν για την εφαρμογή κανόνα ουσιαστικού δικαίου, το δικαστήριο απαιτήσε περισσότερα στοιχεία ή αρκέσθηκε σε λιγότερα στοιχεία από εκείνα που απαιτεί ο νόμος, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή. Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσία την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών

που ανελέγκτως δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο, ιδρύεται δε ο λόγος αυτός όταν το δικαστήριο εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν δεν ήταν αρκετά για την εφαρμογή του ή δεν εφάρμοσε το νόμο, παρότι τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε αρκούσαν για την εφαρμογή του, καθώς και όταν προέβη σε εσφαλμένη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών σε διάταξη στο πραγματικό της οποίας αυτά δεν υπάγονται. Τέλος, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση όταν στο αιτιολογικό, που συνιστά την ελάχιστο πρόταση του δικανικού συλλογισμού, δεν αναφέρονται καθόλου ή αναφέρονται ανεπαρκώς ή αντιφατικώς τα πραγματικά περιστατικά στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στήριξε την κρίση του επί ζητήματος με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, και, έτσι, δεν μπορεί να ελεγχθεί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόσθηκε ή δεν συνέτρεχαν οι όροι εκείνου που δεν εφαρμόσθηκε. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχτηκε τα εξής: " Η Ε. χα Π. Μ., το γένος Σ. και Α. Π., κάτοικος εν ζωή στην Πέτα Κουβαρά, αποβίωσε, στις 26-7-1987, στην οικία της στην Πέτα Κουβαρά αδιάθετη. Μοναδικούς εξ αδιαθέτου συγγενείς της, αφού ο σύζυγος της Π. Μ. είχε προαποβιώσει και από το γάμο τους δεν απέκτησαν τέκνα, κατέλιπε την αδελφή της Δ. χήρα Δ. Π., το γένος Σ. και Α. Π., την αδελφή της Β. σύζυγο Δ. Λ., τα γένος Σ. και Α. Π., και τα τέκνα της προαποβιώσασας αδελφής της Ε. συζύγου Ε. Κ., τα γένος Σ. και Α. Π., δηλαδή τους Γ. Κ. (13) Α. Κ., Σ. Κ. (14) και Β. Κ.. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι μοναδικοί εξ αδιαθέτου κληρονόμοι της Δ. χας Δ. Π. το γένος Σ. και Α. Π. που αποβίωσε την 19-12-1996 είναι τα τέκνα της, δηλ, οι Ε. Π. (15), Σ. Π. (1), Χ. Π. (16) ενώ μοναδικοί εξ αδιαθέτου κληρονόμοι της Β. Λ. που αποβίωσε στις 20-5-2005, είναι τα τέκνα της, ήτοι οι Λ. Λ., Σ. Λ., Γ. σύζυγος Η. Κ., το γένος Δ. και Β. Λ., Κ. Λ. και Α. σύζυγος Ε. Χ., το γένος Δ. και Β. Λ. και Α. Λ. (2 έως και 8). Εξάλλου, μοναδικοί εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του Α. Κ., που αποβίωσε την 11-1-1997, είναι η σύζυγος του Μ. Κ., και τα τέκνα του Ε. συζ. Ι. Π., Ε. Κ. και Β. Κ. (9 έως και 12), ενώ μοναδικοί εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του Β. Κ., που αποβίωσε την 11-10-2004 είναι η σύζυγος του Α. Β. Κ. και τα τέκνα του Ε. Κ. και Θ. Κ. (17 έως και 19). Η κληρονομική μερίδα καθενός εξ αυτών ανήρχετο στα εξής ποσοστά επί της περιουσίας της θανούσας Ε. Μ.: καθένας των 15, 1, και 16 ποσοστό 1/9 εξ αδιαιρέτου, καθένας των 2 έως και 8 ποσοστό 1/21 εξ αδιαιρέτου, καθένας των 9 έως και 12 ποσοστό 1/48 εξ αδιαιρέτου, οι 13 και 14 ποσοστό 1/12 εξ αδιαιρέτου, η 17η ποσοστό 1/48 εξ αδιαιρέτου, ενώ καθένας των 18 και 19 ποσοστό 3/96 εξ αδιαιρέτου. Την παραπάνω κληρονομιά αποδέχθηκαν οι ενάγοντες δυνάμει της .../9-10-2008 πράξης αποδοχής κληρονομιάς του Σ/φου Λαυρίου Ιωάννη Χαραλαμπάκη, νόμιμα μεταγραμμένης. Από τα άνω πραγματικά περιστατικά αποδεικνύεται ότι οι ενάγοντες νομιμοποιούνται, ως μοναδικοί εξ αδιαθέτου κληρονόμοι της Ε. Μ., που αποδέχθηκαν την κληρονομιά της νόμιμα, να εγείρουν την ένδικη αγωγή και επομένως ο ισχυρισμός της εναγομένης περί έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης τους για την άσκηση της υπό κρίση αγωγής είναι απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η ανωτέρω Ε. Μ. από το έτος 1954 που παντρεύτηκε τον Π. Μ. μέχρι και του θανάτου της διέμενε στην οικία που βρίσκεται στο επίδικο ακίνητο αρχικά με το σύζυγο της και μετά το έτος 1969 που ο σύζυγος της αποβίωσε μόνη της. Συγκεκριμένα, διέμενε στην οικία 25 τμ, που βρίσκεται στο οικόπεδο έκτασης 860,70 τμ, που κείται στον οικισμό Πέτα Κουβαρά και επί της Λ Αθηνών-Σουνίου, το οποίο εμφανίζεται με τα κεφαλαία γράμματα ΑΒΓΔΑ στο από 2-7- 2008

τοπογραφικό διάγραμμα του τεχνολόγου πολιτικού μηχανικού Η. Μ. που προσαρτάται στο .../2008 συμβόλαιο αποδοχής κληρονομιάς του σ/φου Λαυρίου Ι Χαραλαμπάκη και συνορεύει βορειοανατολικά με πρόσωπο ΒΓ μήκους 18,70μ με την Λ Αθηνών - Λαυρίου, νοτιοανατολικά με πλευρά ΓΔ μήκους 40,50μ με ιδιοκτησία Κ Π., νοτιοδυτικά με πλευρά ΑΔ μήκους 24,50 μ με σιδηροδρομική γραμμή και βορειοδυτικά με πλευρά ΑΒ με ιδιοκτησία Σ. Χ.. Το άνω ακίνητο ανήκε στον Π. Μ., ο οποίος δυνάμει του .../1934 συμβολαίου του σ/φου Λαυρίου Σ Καβέτσου, νόμιμα μεταγραμμένου, το μεταβίβασε με άλλα κινητά πράγματα στον Ν. Μ. και στη συνέχεια, δυνάμει του .../1935 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου του ίδιου σ/φου, νόμιμα μεταγραμμένου, το μεταβίβασε ο τελευταίος στη σύζυγο του Π. Μ. Ε., η οποία αποβίωσε το έτος 1951 περίπου. Στο ακίνητο αυτό κατοικούσε ο Π. Μ. με την άνω σύζυγο του τουλάχιστον από το έτος 1935 και μέχρι του θανάτου της και στη συνέχεια με την Ε. Μ., από την ημερομηνία του γάμου του μαζί της το έτος 1954 μέχρι το θάνατο του που επήλθε το έτος 1969, η δε σύζυγός του Ε. Μ. συνέχισε να κατοικεί σ' αυτό μέχρι του θανάτου της που έλαβε χώρα στις 26-6-1987, χωρίς να ενοχληθούν από τρίτους. Κατοικούσαν δε στο άνω ακίνητο, το οποίο θεωρούσαν ιδιοκτησία τους, χρησιμοποιώντας το κτίσμα για κατοικία τους, έχοντας εξωτερική τουαλέτα σε μια μικρή αποθήκη όπισθεν του κτίσματος αυτού, τον ακάλυπτο χώρο της αυλή της οικίας τους, αποκλείοντας την πρόσβαση σ' αυτό τρίτων και καθαρίζοντας και επιμελούμενοι τον όλο χώρο και διενεργώντας όλες εκείνες τις πράξεις νομής που προσιδιάζουν στη φύση του και τον οικονομικό σκοπό. Τις άνω πράξεις συνέχισε να ενεργεί η Ε. Μ. και μετά το θάνατο του συζύγου της, διάνοια κυρίου και ουδέποτε εγκατέλειψε την κατοικία της στην οποία την επισκεπτόντουσαν συχνά οι συγγενείς και φίλοι της, όπου και αποβίωσε, ούτε ενοχλήθηκε από κάποιον τρίτο. Μετά το θάνατο της, οι συγγενείς της (ενάγοντες), αφού κλείδωσαν με λουκέτο και αλυσίδα το σπίτι, επισκέπτονταν συχνά το άνω ακίνητο και επέβλεπαν αυτό. Το έτος 2006 όταν η εναγομένη, η οποία είναι ιδιοκτήτρια της όμορης εκ δυσμών ιδιοκτησίας, αφού γκρέμισε την παλιά οικοδομή που συνόρευε με το επίδικο ακίνητο και άρχισε να κτίζει νέα οικοδομή έριξε τα μπάζα στο επίδικο ακίνητο, της έγινε παρατήρηση από το Σ. Π. και εκείνη, αναγνωρίζοντας ότι το ακίνητο ανήκει στους κληρονόμους της Ε. Μ., υποσχέθηκε να τα απομακρύνει, αφού τελειώσει τις σχετικές εργασίες. Όμως, περί το μήνα Μάιο 2007, αφού τελείωσε η οι-οικοδομή και της ζητήθηκε να καθαρίσει τα μπάζα της από τον ανωτέρω χώρο, η εναγομένη ζήτησε λίγο χρόνο για να το πράξει, το ίδιο δε έπραξε και το μήνα Ιούλιο, όταν της ζητήθηκε να προβεί στην αφαίρεση των μπαζών από το επίδικο. Όταν δε ο ανωτέρω Σ. Π. επέστρεψε τον Αύγουστο από τις διακοπές και επισκέφθηκε το επίδικο, το βρήκε μαντρωμένο και με λουκέτο, οπότε ζήτησε εξηγήσεις από τον πατέρα της εναγομένης και εκείνος τον έδωσε. Μετά ταύτα, οι ενάγοντες προέβησαν στην αποδοχή της κληρονομιάς της άνω Ε. Μ. και άσκησαν την ένδικη αγωγή. Ότι τόσο ο Π. Μ. με την πρώτη σύζυγο του Ε. από το έτος 1935 και μετά το θάνατο της Ελ Μ., από κοινού με την Ε. Μ. δικαιοπάροχο εναγόντων από το έτος 1954 και μέχρι το θάνατό του το έτος 1969 και στη συνέχεια μόνη της η Ε. Μ. μέχρι το θάνατο της το έτος 1987 νέμονταν το επίδικο ακίνητο διάνοια κυρίου, ενεργώντας σ' αυτό όλες τις πράξεις νομής που προσιδιάζουν στη φύση και τον προορισμό του, δηλαδή κατοικώντας το κτίσμα, χρησιμοποιώντας και καθαρίζοντας τον αύλιο χώρο αυτού και εμποδίζοντας την πρόσβαση σε τρίτους όσον και ότι οι κληρονόμοι αυτής, μετά το θάνατο της, συνέχισαν τις πράξεις νομής σ' αυτό διάνοια κυρίου τοποθετώντας λουκέτο και αλυσίδα στο κτίσμα και επισκεπτόμενοι και επιβλέποντας συχνά αυτό, αντιδρώντας με διαμαρτυρία, όταν η

εναγομένη εναπόθεσε μπάζα στο επίδικο, αποδεικνύεται ιδίως από τις καταθέσεις της μάρτυρος Π. Π., που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιέχεται στα πρακτικά του, καθώς και τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων Δ. Μ., Κ. Τ. και Χ. Α., που ενισχύονται από τα προαναφερθέντα .../1934 και .../1935 συμβόλαια του σ/φου Λαυρίου Σ Καβέτσου νόμιμα μεταγραμμένα, καθώς και τα 1) .../14-10-1951 του σ/φου Λαυρίου Σ Καβέτσου νόμιμα μεταγραμμένου, δυνάμει του οποίου ο Κ. Φ. Τ. μεταβιβάζει στη Μ. Ι. Σ., τη γιαγιά της εναγομένης, το όμορο προς δυσμάς με το επίδικο ακίνητο, στο οποίο αναφέρεται ως προς ανατολάς σύνορο η ιδιοκτησία Π. Μ., 2) .../4-10-1972 του σ/φου Λαυρίου Ι Ρώμα, νόμιμα μεταγραμμένου όπου η Μ. συζ. Ι. Σ. μεταβιβάζει την ψιλή κυριότητα κτίσματος του όμορου με το επίδικο ακινήτου στην Β. Κ. Μ. το γένος Β. και αναφέρεται ομοίως ως ανατολικό σύνορο, με πλευρά 32μ η ιδιοκτησία Π. Μ. και 3) .../1979 συμβόλαιο της σ/φου Λαυρίου Ειρήνης Κυριαζή - Γιοβάνοβιτς, νόμιμα μεταγραμμένου με το οποίο ο Ε. Β. ως πληρεξούσιος της Β. Μ., μεταβιβάζει στην ' Π. Χ., το γένος Ι. και Μ. Σ. την ψιλή κυριότητα του ακινήτου που είχε περιέλθει σ' αυτή με το αμέσως προαναφερθέν συμβόλαιο, όπου και αναφέρεται ότι ανατολικά το ακίνητο συνορεύει με πλευρά 37μ, με ιδιοκτησία Π. Μ., γεγονός που εμφανίζεται και στο από Μαΐου 1979 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Π. Π. που προσαρτάται στο άνω συμβόλαιο. Ομοίως στο Λ 12δ/οικ/34234/10-6-1994 έγγραφο του ΥΠΕΧΩΔΕ Δ/νση Δ 12-τμήμα δ, με το οποίο καλούνται οι ιδιοκτήτες των ακινήτων που απαλ/νται στην περιοχή Κοινότητας Κουβαρά για τη βελτίωση της ΕΟ Σταυρού - Λαυρίου, τμήμα Πέτα -Κερατέα (α).ΘΟ+331 μέχρι χθ.2+872,50, μεταξύ των οποίων, στον αριθ. 51 αναφέρονται ως ιδιοκτήτες του επιδίκου, οι κληρονόμοι της Ε. Μ. και δεν αναιρούνται από τις ένορκες καταθέσεις της μάρτυρος ' Χ., μητέρας της εναγομένης, που εξετάστηκε ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιέχεται στα πρακτικά αυτού, η οποία αναληθώς καταθέτει ότι το επίδικο ανήκε στη μητέρα της από άτυπη αγορά από τον Κ. Φ., από τον οποίο αγόρασε η μητέρα της με συμβόλαιο το έτος 1951 το όμορο του επιδίκου ακίνητο και ότι οι γονείς της είχαν παραχωρήσει το κτίσμα στον Π. Μ. και τις συζύγους του για να ζουν, και των μαρτύρων Ε. Μ., Δ. Μ. και Γ. Π., οι οποίοι αναληθώς καταθέτουν ότι το επίδικο μεταβιβάστηκε με άλλα ακίνητα από τον Κ. Φ. στην οικογένεια Σ. (παππού και γιαγιά της εναγομένης) οι οποίοι επέτρεπαν στον Π. Μ. και τις συζύγους του να διαμένουν σ' αυτό, ενώ το αληθές είναι ότι το επίδικο είχε αγοραστεί από την Ε. Μ., η δε οικογένεια Σ. είχε αγοράσει το όμορο με συμβόλαιο από τον Κ. Φ. Τ. ως προαναφέρθηκε και όχι από τον Κ. Φ.. Εξάλλου, από τα άνω αποδεικτικά στοιχεία δεν αποδείχθηκε ότι η εναγομένη ή οι γονείς της και δη η μητέρα της, ιδιοκτήτες του όμορου ακινήτου, προέβησαν σε πράξεις νομής στο επίδικο πέραν της 20ετίας διάνοια κυρίου, έτσι ώστε να αποκτήσουν κυριότητα επί του επιδίκου, αφού τα νόμιμα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα αναφέρονται κυρίως σε μεταγενέστερο χρόνο του 2006, ενώ το από 20-11-2000 ιδιωτικό συμφωνητικό το οποίο δεν έχει βέβαιη χρονολογία δεν κρίνεται πειστικό, οι δε καταθέσεις των μαρτύρων ανταπόδειξης δεν κρίνονται αξιόπιστες, αφού, ως προαναφέρθηκε, περιέχουν αναλήθειες. Αντιθέτως, αποδείχθηκε ότι η οικογένεια Σ., λόγω της γειτνιασέως με την Ε. Μ. είχαν οικογενειακές σχέσεις και αντήλλασαν επισκέψεις μ' αυτήν, μη ασκούσης επιρροής στην προκείμενη περίπτωση της ύπαρξης ή όχι συγγενών εκ μέρους της Ε. Μ., αρχικής κυρίας του επιδίκου, σύμφωνα με τα προαναφερθέντα, αφού η εναγομένη είναι τρίτη και όχι κληρονόμος της Ε. Μ. για να δύναται να ισχυρισθεί ότι δεν γνωστοποίησε αρχικά ο Π. Μ. και στη συνέχεια η Ε. Μ. σ' αυτήν τη βούληση τους να νέμονται το επίδικο ακίνητο ως δικό τους,

πέραν του ότι δεν αποδείχθηκε διεκδίκηση του επίδικου από τυχόν κληρονόμους της ανωτέρω Ε. Μ.. Από τα παραπάνω αποδεικνύεται ότι οι ενάγοντες κατέστησαν συγκύριοι, κατά τα προαναφερθέντα ποσοστά κυριότητας εξ αδιαιρέτου, επί του άνω ακινήτου με έκτακτη χρησικτησία, δηλαδή με πέραν της 20ετίας διανοία κυρίου νομή του επίδικου ακινήτου, συνυπολογιζομένης και της νομής της δικαιοπαρόχου τους Ε. Μ., έτσι ώστε με την κατάληψή του η εναγομένη να προσβάλει την κυριότητά τους. Επομένως, οι ισχυρισμοί της εναγομένης περί ιδίου κυριότητας και παραγραφής της διεκδικητικής αγωγής είναι απορριπτέοι ως ουσιαστικά αβάσιμοι". Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο έκρινε, ότι η ένδικη διεκδικητική αγωγή των αναιρεσιβλήτων είναι βάσιμη και κατ' ουσίαν και δέχτηκε την έφεση αυτών - αναιρεσιβλήτων - κατά της εκκαλουμένης απόφασης του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, το οποίο είχε εκφέρει αντίθετη κρίση. Ακολούθως, αφού κράτησε και δίκασε την υπόθεση κατ' ουσίαν, δέχτηκε την αγωγή, αναγνωρίζοντας τους αναιρεσιβλήτους (ενάγοντες) συγκυρίους του επίδικου ακινήτου κατά τα προεκτεθέντα ποσοστά εξ' αδιαιρέτου και υποχρεώνοντας την ήδη αναιρεσείουσα εναγομένη να τους το αποδώσει. Έτσι που έκρινε το Εφετείο, σωστά τις προεκτεθείσες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του Αστικού Κώδικα ερμήνευσε και εφάρμοσε, ενώ δεν παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 787 και 1041ΑΚ, τις οποίες ορθά δεν εφάρμοσε, εφόσον από τα προεκτιθέμενα δεδομένα δεν συνέτρεχε περίπτωση εφαρμογής τους, περιέλαβε δε στην απόφασή του πλήρη, σαφή και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογία τόσο ως προς την παραδοχή της αγωγής όσο και ως προς την απόρριψη των άνω ενστάσεων, και, συνεπώς, οι λόγοι αναίρεσης, έκτος κατά το πρώτο και δεύτερο μέρη του, από τους αριθμούς 1 και 19, αντίστοιχα, δωδέκατος, κατά το πρώτο μέρος του, από τον αριθμό 19 και δέκατος τέταρτος, κατά το δεύτερο μέρος του, από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τους οποίους, υπό τις αντίστοιχες αιτιάσεις, υποστηρίζονται τα αντίθετα είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν. Εξάλλου ο τέταρτος λόγος αναίρεσης, από τον αριθμό 8 περ. α', του άρθρου 559 ΚΠολΔ, ότι το Εφετείο, προκειμένου να καταλήξει στην κρίση του, περί παραδοχής της αγωγής, έλαβε υπόψη του πράγματα που δεν προτάθηκαν και συγκεκριμένα, ότι " το έτος 2006 όταν η εναγομένη ... άρχισε να κτίζει νέα οικοδομή έριξε τα μπάζα στο επίδικο ακίνητο της έγινε παρατήρηση από τον Σ. Π. και εκείνη ... υποσχέθηκε να τα απομακρύνει, αφού τελειώσει με τις σχετικές εργασίες. Όμως, περί το μήνα Μάιο 2007, αφού τελείωσε η οικοδομή και της ζητήθηκε να καθαρίσει τα μπάζα της από τον ανωτέρω χώρο η εναγομένη ζήτησε λίγο χρόνο για να το πράξει, το ίδιο έπραξε και το μήνα Ιούλιο ... όταν δε ο ανωτέρω Σ. Π. επέστρεψε τον Αύγουστο από τις διακοπές και επισκέφτηκε το επίδικο, το βρήκε μαντρωμένο και με λουκέτο, οπότε ζήτησε εξηγήσεις από τον πατέρα της εναγομένης και εκείνος τον έδιωξε", είναι απορριπτέος, προεχόντως, ως απαράδεκτος, διότι τα ανωτέρω περιστατικά αποτελούν απλά επιχειρήματα αντλούμενα από τις αποδείξεις, δεν αποτελούν δηλαδή "πράγματα" με την έννοια του άρθρου 559 αριθμ 8 ΚΠολΔ, που προπαρατέθηκε. IV. Ο προβλεπόμενος από τον αριθμό 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγος αναίρεσης για παραμόρφωση εγγράφου συνίσταται στο διαγνωστικό λάθος της απόδοσης από το δικαστήριο της ουσίας σε αποδεικτικό, με την έννοια των άρθρων 339 και 432 ΚΠολΔ, έγγραφο περιεχόμενο καταδήλως διαφορετικό από το αληθινό, εξαιτίας του οποίου καταλήγει σε πόρισμα επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα. Δεν περιλαμβάνει όμως και την περίπτωση που το δικαστήριο, από την εκτίμηση και αξιολόγηση του αληθινού περιεχομένου του εγγράφου έστω και εσφαλμένα, καταλήγει σε συμπέρασμα αντίθετο από εκείνο που θεώρησε ως ορθό ο αναιρεσείων, γιατί τότε

πρόκειται για αιτίαση σχετική με την εκτίμηση πραγμάτων, η οποία δεν ελέγχεται από τον Έρειο Πάγο. Πρέπει δε την παραπάνω επιζήμια κρίση του για τον αναιρεσειόντα να σχηματίσει το δικαστήριο αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο από το έγγραφο που φέρεται ως παραμορφωμένο, προϋπόθεση η οποία δεν συντρέχει, όταν το εν λόγω έγγραφο εκτιμήθηκε μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξαιρείται η σημασία του σε σχέση με το πόρισμα για την αλήθεια ή αναλήθεια του γεγονότος που αποδείχθηκε, γιατί, στην τελευταία αυτή περίπτωση, δεν είναι δυνατή η εξακρίβωση της ιδιαίτερης αποδεικτικής σημασίας του. Στην προκείμενη περίπτωση, με τους συναφείς λόγους αναιρέσεως, έκτο, κατά το τρίτο μέρος του, δωδέκατο, κατά το δεύτερο μέρος του και δέκατο τρίτο κατά το πρώτο μέρος του, προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από τον αριθμό 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, γιατί το Εφετείο, α) παραμόρφωσε το περιεχόμενο του υπ' αριθμ. Δ125/ΟΙΚ/34234/10.6.1994 έγγραφο του ΥΠΕΧΩΔΕ Δ/νση Δ 12 - Τμήμα δ, με το να δεχθεί, "πως η - δικαιοπάροχος των αναιρεσιβλήτων - Ε. Μ. ασκούσε τάχα πράξεις φυσικής εξουσίας επί του επίδικου ακινήτου με διάνοια κυρίου", ενώ " από το έγγραφο αυτό προέκυπτε ότι υπήρχαν κληρονόμοι της - πρώην - συζύγου του Ε. Μ.- Ε. - και φερόμενης δικαιοπαρόχου των", που σημαίνει, ότι ούτε η Ε. Μ. ούτε ο σύζυγός της Ε. Μ. " άσκησαν ποτέ πράξεις φυσικής εξουσίας επί του επίδικου ακινήτου και μάλιστα με διάνοια κυρίου" έκτο κατά το τρίτο μέρος του β) παραμόρφωσε το περιεχόμενο των 1) από 24.11.2007 αντιγράφου από το βιβλίο αδικημάτων - Συμβάντων - Συλλήψεων - Συστάσεων και παραπόνων του Τμήματος Ασφαλείας Κερατέας Αττικής, 2) από 13.12.2007 αίτηση της αναιρεσειούσας "για τη χορήγηση Εισαγγελικής παραγγελίας για την υποβολή συστάσεων στον πρώτο ενάγοντα σε συνδυασμό με το υπ' αριθμ. πρωτ. 1010/2/395α/10.1.2008 αντίγραφο από το Βιβλίο αδικημάτων... του Τμήματος Ασφαλείας Κερατέας Αττικής, 3) υπ' αριθμ. 1052/8/8/24.11.2007 αντίγραφο του Βιβλίου Αδικημάτων ... του Τ.Α Κερατέας και 4) υπ' αριθμ. πρωτ. 1010/2/395-α αντίγραφο ΒΑΣ του Αγίου Στεφάνου, με το να δεχθεί, ότι και οι αναιρεσίβλητοι -μετά το θάνατο της Ε. Μ. - συνέχισαν να ασκούν επί του επίδικου ακινήτου πράξεις νομής, ενώ " από την ορθή θεώρηση αυτών προέκυπτε ότι καμία πράξη φυσικής εξουσίας επί του επίδικου ακινήτου δεν ασκούσαν.... Και κανένα εμπράγματο δικαίωμα δεν ασκούσε η δεν αξίωνε ο Σ. Π. - πρώτος ενάγων - σε βάρος της αναιρεσειούσας αναφορικά με το επίδικο ακίνητο", αλλά απεναντίας, ότι οι αναιρεσίβλητοι " είχαν προβεί σε φθορά της τοποθετηθείσας από την αναιρεσειούσα κλειδαριάς στην αποθήκη που βρίσκεται με την οοκία της επί του επίδικου ακινήτου - δωδέκατος, κατά το δεύτερο μέρος του και γ) παραμόρφωσε το περιεχόμενό του υπ' αριθμ. .../1935 συμβολαίου του συμβολαιογράφου Λαυρίου Σ. Γκασέτσου, με το να δεχθεί, " ότι από το συμβόλαιο αυτό προέκυπτε, ότι ο Π. Μ. πώλησε το επίδικο ακίνητο στον Ν. Μ. και αυτός με τη σειρά του το πώλησε στην πρώτη σύζυγό του Π Μ. Ε.", ενώ " από το περιεχόμενό του προκύπτει μόνο σε ποιους άφησε κληρονομιαία περιουσία ο Δ. Σ. και χωρίς μάλιστα σ' αυτά να συγκαταλέγεται το επίδικο ακίνητο" δέκατος τρίτος, κατά το πρώτο μέρος του-. Οι λόγοι αυτοί της αναιρέσεως, προεχόντως, είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι, αφού με αυτούς δεν αποδίδεται διαγνωστικό σφάλμα ως προς το αληθινό περιεχόμενο των πιο πάνω εγγράφων, δηλαδή λάθος κατά την ανάγνωση, αλλά σφάλμα ως προς την εκτίμηση και ερμηνεία του περιεχομένου τους. Είναι, όμως, απορριπτέοι και ως αβάσιμοι, εφόσον το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, στήριξε το αποδεικτικό του πόρισμα, με βάση το οποίο απέρριψε τις ανωτέρω ενστάσεις της ήδη αναιρεσειούσας εναγομένης και δέχτηκε την αγωγή, σε περισσότερα αποδεικτικά μέσα, δηλαδή στις

ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, στις ένορκες βεβαιώσεις και στα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν νόμιμα με επίκληση και όχι αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο στα προμνημονευόμενα έγγραφα. V. Σύμφωνα με τη διάταξη της § 1 εδάφιο α' του άρθρου 529 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με εκείνη του άρθρου 16 παρ 5 του ν. 2915/2001 και ήδη ίσχυε, από την 1-1-2002 (άρθρο 15 του ν. 2943/2005), στην κατ' έφεση δίκη επιτρέπεται να γίνει επίκληση και προσαγωγή νέων αποδεικτικών μέσων, σύμφωνα δε με τη διάταξη της παρ 2 του ίδιου πιο πάνω, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο μπορεί να αποκρούσει τα αποδεικτικά μέσα που προσάγονται πρώτη φορά σ' αυτό ως απαράδεκτα, αν κατά την κρίση του ο διάδικος δεν τα είχε προσκομίσει στην πρωτόδικη δίκη από πρόθεση στρεψοδικίας ή από βαριά αμέλεια. Ως νέα αποδεικτικά μέσα, κατά την έννοια της αμέσως πιο πάνω διάταξης, θεωρούνται είτε αυτά που δεν υποβλήθηκαν καθόλου πρωτόδικα, είτε αυτά που υποβλήθηκαν μεν πρωτόδικα, αλλά απαράδεκτα, όπως λ.χ. εκπρόθεσμα ή χωρίς επίκληση ή χωρίς νόμιμη σήμανση κ.λ.π., είναι δε αδιάφορο αν το πρωτοβάθμιο δικαστήριο αποφάνθηκε ρητά για το απαράδεκτο των εν λόγω αποδεικτικών μέσων ή αντιπαρήλθε σιωπηρά το τελευταίο. Η διάταξη, εξάλλου, του άρθρου 529 παρ. 1 εδάφιο α' ΚΠολΔ είναι γενική και, έτσι, περιλαμβάνει χωρίς διακρίσεις όλα τα αποδεικτικά μέσα που επιτρέπονται από το νόμο, δηλαδή τόσο τα αποδεικτικά, που απόκεινται στην πρωτοβουλία των διαδίκων (όπως έγγραφα) ή παρέχουν άμεση ή έμμεση απόδειξη (τεκμήριο), όσο και εκείνα, η απόδειξη των οποίων μπορεί να διαταχθεί ανεξάρτητα από τη συμπεριφορά των διαδίκων (λ.χ. αυτοψία, πραγματογνωμοσύνη). Τα έγγραφα, ειδικότερα, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 237 παρ. 1 εδάφιο β' ΚΠολΔ, όπως ήδη ισχύει μετά την αντικατάσταση της με εκείνη του άρθρου 7 παρ. 1 του ν. 2915/2001, εφαρμόζεται δε και στη διαδικασία της δευτεροβάθμιας δίκης (άρθρο 524 - παρ. 1 ΚΠολΔ), είναι παραδεκτά στην κατ' έφεση δίκη αν η νόμιμη επίκληση και προσκομιδή τους γίνει με τις ενώπιον του εφετείου προτάσεις των διαδίκων. Ο πρώτος επομένως, λόγος της αναίρεσης, με τον οποίο, κατ' ορθή εκτίμησή του, προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από τον αριθμό (όχι 1 και 19 αλλά μόνο) 11 περ. α' του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, γιατί το Εφετείο, προκειμένου να δεχθεί, ότι οι ήδη αναιρεσίβλητοι ενάγοντες νομιμοποιούνταν προς άσκηση της ένδικης αγωγής και διεξαγωγής της δίκης αυτής, έλαβε υπόψη την υπ' αριθμ. .../9.10.2008 πράξη δήλωσης αποδοχής κληρονομίας του συμβολαιογράφου Λαυρίου Ιωάννη Χαραλαμπίκη, που οι αναιρεσίβλητοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν για πρώτη φορά ενώπιόν του, με τις προτάσεις του της συζήτησης μετά την οποία εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση απαραδέκτως, αφού η μη προσκομιδή της στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έγινε από πρόθεση στεροδικίας ή έστω από βαριά αμέλεια τους -αναιρεσιβλήτων-, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, εφόσον, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν απέκρουσε το εν λόγω έγγραφο ως απαράδεκτο, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 529 παρ. 2 ΚΠολΔ, που προπαρατέθηκε, αλλά, αντίθετα, κρίνοντας παραδεκτή την ενώπιόν του, για πρώτη φορά, προσκομιδή του, το έλαβε υπόψη, μνημονεύοντας μάλιστα ειδικά αυτό. VI. Κατά το άρθρο 559 αριθ. 11 περ γ' ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται, αν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα, που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν. Εξάλλου από τις διατάξεις των άρθρων 335, 338, 339 και 346 του ΚΠολΔ προκύπτει, ότι το δικαστήριο για να σχηματίσει τη δικανική του πεποίθηση ως προς τη βασιμότητα ή μη των προβαλλόμενων από τους διαδίκους πραγματικών ισχυρισμών που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, υποχρεούνται να λαμβάνει υπόψη όλα τα νόμιμα

αποδεικτικά μέσα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι στην άμεση ή έμμεση απόδειξη, χωρίς να είναι ανάγκη να γίνεται ειδική μνεία και χωριστή αξιολόγηση του καθενός από αυτά, από δε την αναφορά στην απόφαση μερικών από τα προσκομιζόμενα έγγραφα, γιατί έχουν ιδιαίτερη σημασία, δεν συνάγεται αναγκαστικά ότι δεν εκτιμήθηκαν και τα μη αναφερόμενα. Στην προκείμενη περίπτωση, με τους πέμπτο και έβδομο λόγους της αναίρεσης προβάλλεται από την αναιρεσείουσα η από τον αριθμό 11 περ. δ' του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, γιατί το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη και δεν συνεκτίμησε με τις λοιπές αποδείξεις τα, ειδικότερα, σ' αυτούς μνημονευόμενα έγγραφα, τα οποία προσκόμισε νόμιμα με επίκληση με τις προτάσεις της τής συζήτησης μετά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση προς απόδειξη των ενστάσεων της ίδιας κυριότητας και εικοσαετούς παραγραφής, δηλαδή: 1) την .../3.8.2006 πράξη γονικής παροχής ψιλής κυριότητας όμορου στο επίδικο ακινήτου της μητέρας της προς αυτήν, 2) το από 25.7.2006 τοπογραφικό διάγραμμα του πτυχιούχου μηχανικού δομικών έργων Σ. Ε. Ρ., 3) το από 17.6.2008 αποδεικτικό υποβολής δήλωσής της στο οικείο γραφείο κτηματογράφησης του Εθνικού Κτηματολογίου, 4) τον από Ιούλιο 2007 πίνακα ενστάσεων Βα Φάση πολεοδόμησης περιοχών Α' και Β' κατοικίας Κοινότητας Κουβαρά, 5) το από 20.11.2000 ιδιωτικό συμφωνητικό της δικαιοπαρόχου μητέρας της μετά του Γ. Π., 6) το σύνολο των παραστατικών της οικοδόμησης από του έτους 2006 έως και τα μέσα 2007 της μεζονέτας της σε ύψος του επιδικού ακινήτου της και ιδίως την .../2006 άδεια οικοδομής διώροφης οικοδομής με υπόγειο μονοκατοικίας, σε συνδυασμό και με τη ληξιαρχική πράξη γάμου της, 7) το αποσταλέν γράμμα από το δεύτερο ενάγοντα προς τη Μ. Φ. και την απάντηση αυτής προς αυτόν . 8) το από 24.11.2007 αντίγραφο από το Βιβλίο Αδικημάτων του Τμήματος Ασφαλείας Κερατέας Αττικής, 9) την από 13.12.2007 αίτησή της για τη χορήγηση Εισαγγελικής Παραγγελίας και την υποβολή συστάσεων στον πρώτο ενάγοντα και το υπ' αριθμ. πρωτ. 1010/2/295α/10.1.2008 αντίγραφο από το βιβλίο αδικημάτων του Αστυνομικού Τμήματος Αγίου Στεφάνου, 10) το υπ' αριθμό πρωτ. 1020/14779/1-6/12.10.2008 αντίγραφο από το βιβλίο Αδικημάτων... του Τμήματος Κερατέας Αττικής, 11) το σύνολο του εν γένει φωτογραφικού της υλικού και συγκεκριμένα τις υπ αριθμ. 1,2,3,3α, 3β, 3γ, 3δ,3ε, 4α (και άλλη με τον ίδιο αριθμό) 4α, 4β,αβ', 4γ, 5, 6, 7,7α, 7β, 7γ, 7δ, 7ε,7ε2,8,8α, 9και 9α φωτογραφίες , και 12) το αποσταλέν γράμμα από το δεύτερο ενάγοντα προς τη Μ. Ζ. και τη Μ. Φ. και την απάντηση αυτής προς αυτόν. Οι αναιρετικοί αυτοί λόγοι πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμου, αφού, από την υπάρχουσα στην προσβαλλόμενη απόφαση βεβαίωση, κατά την οποία τα περιστατικά που έγιναν δεκτά από το πιο πάνω Δικαστήριο ως αποδεικνυόμενα μεταξύ άλλων και " από όλα τα νόμιμα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα, μεταξύ των οποίων και φωτογραφίες, των οποίων δεν αμφισβητείται γνησιότητα", σε συνδυασμό με το γεγονός ότι στο αιτιολογικό της απόφασης δεν υπάρχει κανένα απολύτως στοιχείο από το οποίο να μπορεί να δημιουργηθεί αμφιβολία για το αν το Εφετείο έλαβε υπόψη του και τα παραπάνω έγγραφα, δεν καταλείπεται καμία αμφιβολία, ότι το εν λόγω Δικαστήριο, προκειμένου να καταλήξει στο αποδεικτικό του πόρισμα, ως προς τους κρίσιμους ισχυρισμούς των διαδίκων, έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε και τα έγγραφα αυτά, χωρίς να είναι υποχρεωμένο να κάνει ειδική μνεία ή χωριστή αξιολόγηση του καθενός. VII. Με το όγδοο λόγο της αναίρεσης αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από τους αριθμούς 8 περ. β, 11 περ. α' και 14 του άρθρου 555ΚΠολΔ, γιατί το Εφετείου προκειμένου να καταλήξει στην κρίση του περί παραδοχής της αγωγής, έλαβε παρά το νόμο υπόψη την ένορκη βεβαίωση

216/25.10.2010 ενώπιον του Ειρηνοδίκη Λαυρίου, την οποία προσκόμισαν με επίκληση οι ήδη αναιρεσίβλητοι ενάγοντες, εφόσον ήταν αυτή άκυρη, δεδομένου ότι εξαιτίας " αλλοίωσης" με στυλό της ημερομηνίας της κλήσης και της έλλειψης μονογραφής αυτής από το συντάξαντα δεν μπορούσε η κλητευόμενη ήδη αναιρεσείουσα εναγομένη να γνωρίζει αν η ορθή ημερομηνία για να παραστεί κατά τη λήψη της βεβαίωσης ήταν η 22.10.2010 ημέρα Παρασκευή ή η 25.10.2010 ημέρα Δευτέρα, την ένσταση δε περί ακυρότητας της ένορκης αυτής βεβαίωσης είχε προβάλει νομίμως η αναιρεσείουσα (εναγομένη) πρωτοδίκως και κατ' έφεση", αλλά - το Εφετείο - παρέλειψε να την λάβει υπόψη και να κηρύξει την ένορκη βεβαίωση άκυρη, κατά παραδοχή της ένστασης αυτής. Όμως, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, βεβαιώνει - με αναφορά στην οικία έκθεση επίδοσης (9105/20.10.2010 του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Δ. Παπαγεωργίου) - ότι έλαβε υπόψη (και) την ένορκη αυτή βεβαίωση, γιατί τηρήθηκαν οι διατυπώσεις του άρθρου 270 ΚΠολΔ. και απέρριψε - εκ του πράγματος - την ένσταση αυτή της αναιρεσείουσας. Γι' αυτό και ο ερευνώμενος λόγος αναίρεσης είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Η περιλαμβανόμενη στον ίδιο αναιρετικό λόγο συναφής αιτίαση, ότι η περί απόρριψης της άνω έντασης κρίση του Εφετείου είναι εσφαλμένη, είναι , προεχόντως, απορριπτέα ως απαράδεκτη, εφόσον η σχετική εκτίμηση δεν υπόκειται , κατ' εφαρμογή του άρθρου 561 παρ.1 ΚΠολΔ, σε αναιρετικό έλεγχο. VIII. Με τον ενδέκατο, κατά το πρώτο μέρος του, λόγο της αναίρεσης, προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από τον αριθμό 11 περ. α' του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, γιατί το εφετείο, προκειμένου να καταλήξει στην κρίση τβου περί της βασιμότητας της ένδικης διεκδικητικής αγωγής των αναιρεσιβλήτων, έλαβε υπόψη το υπ' αριθμ. Δ12/οικ/34234/10.6.1994 έγγραφο του ΥΠΕΧΩΔΕ/Διεύθυνση Δ12 τμήμα δ, χωρίς οι αναιρεσίβλητοι να το έχουν προσκομίσει νόμιμα με επίκληση. Όμως, από την παραδεκτή (άρθρο 561 παρ. 2ΚΠολΔ), επισκόπηση των από 27.3.2012- προτάσεων των αναιρεσιβλήτων της συζήτησης μετά την οποία εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση (αλλά και της από 2.4.2012 ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ ΑΝΤΙΚΡΟΥΣΗΣ των - από 28.3.2012 - προτάσεων της αναιρεσείουσας της ίδιας συζήτησης στο Εφετείο) προκύπτει, ότι οι αναιρεσίβλητοι προσκόμισαν νόμιμα με επίκληση (αλλά και η αναιρεσείουσα, κατ' άρθρο 346 ΚΠολΔ επικαλέστηκε για τη στήριξη της προεκτεθείσας ένστασης, της περί έλλειψης ενεργητικής τους νομιμοποίησης) το πιο πάνω έγγραφο, και, συνεπώς και ο αναιρετικός αυτός λόγος είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί IX. Κατά το άρθρο 368 παρ.1 ΚΠολΔ., το δικαστήριο μπορεί να διορίσει ένα ή περισσότερους πραγματογνώμονες αν κρίνει πως πρόκειται για ζητήματα, που απαιτούν, για να γίνουν αντιληπτά, ειδικές γνώσεις επιστήμης ή τέχνης. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η συμπλήρωση των αποδείξεων με τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης εναπόκειται στην κυριαρχική , και μη ελεγχόμενη αναιρετικά κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, το οποίο ελευθέρως εκτιμά την ανάγκη της διεξαγωγής του αποδεικτικού τούτου μέσου (ΑΠ 1200/2011). Επομένως, η απόρριψη του σχετικού αιτήματος του διαδίκου δεν δημιουργεί λόγο αναίρεσης , κατά το άρθρο 559 ΚΠολΔ, και πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος ο δέκατος λόγος της αναίρεσης, κατά τον οποίο εσφαλμένα απορρίφθηκε από το Εφετείο το σχετικό αίτημα της αναιρεσείουσας για διενέργεια πραγματογνωμοσύνης εφόσον το εφετείο δεν δέχθηκε ότι χρειάζονται ιδιαίζουσες γνώσεις επιστήμης ή τέχνης. X . Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμ. 10 ΚΠολΔ, όπως ήδη ισχύει από 1.1.2002 (άρθρο 15 και ν. 2943/2001), αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο παρά το νόμο δέχτηκε πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης ως αληθινά χωρίς

απόδειξη. Ο λόγος αυτός της αναίρεσης ιδρύεται, όταν το δικαστήριο της ουσίας δέχεται πράγματα, δηλαδή αυτοτελείς πραγματικούς ισχυρισμούς, που τείνουν σε θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση, του δικαιώματος που ασκείται με την αγωγή, ένσταση ή αντέσταση, χωρίς να έχει προσκομιστεί καμία απόδειξη γι' αυτά - πράγματα - ή όταν δεν εκθέτει από ποια αποδεικτικά στοιχεία άντλησε την απόδειξη για τα εν λόγω σφάλματα, όχι δε και εκείνοι που δεν έχουν αυτοτέλεια και αποτελούν επιχειρήματα νομικά η πραγματικά, τα οποία αντλούνται από το νόμο ή από την εκτίμηση των αποδείξεων (Ολ.ΑΠ 469/7984). Στην προκειμένη περίπτωση, με τους συναφείς λόγους αναίρεσης ενδέκατο και δέκατο τρίτο, κατά το δεύτερο μέρος τους, προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από τον αριθμό 10 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, γιατί το Εφετείο δέχτηκε χωρίς απόδειξη ως αληθινά πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και συγκεκριμένα " ότι η πρώτη σύζυγος του συζύγου της δικαιοπαρόχου των αναιρεσιβλήτων Ε. Μ. είχε αποκτήσει με τίτλο το επίδικο - δηλαδή με το .../1953 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Λαυρίου Σ. Καβέτσου από τον τότε σύζυγό της Π. Μ.". Όμως , τα ανωτέρω περιστατικά αποτελούν πραγματικά επιχειρήματα που σε κάθε περίπτωση αντλήθηκαν από τις αποδείξεις για τη στήριξη της κρίσης του Εφετείου ως προς την απόκτηση της κυριότητας του επίδικου ακινήτου από τη δικαιοπάροχο των ήδη αναιρεσιώντων εναγόντων Ε. χα Π. Μ. με έκτακτη χρησικτησία. Κατά συνέπεια δεν συνιστούν " πράγμα" με την έννοια που προαναφέρθηκε και επομένως ο ερευνώμενος λόγος, που αναφέρεται στην πιο πάνω πλημμέλεια, είναι απαράδεκτος και πρέπει ως τέτοιος να απορριφθεί. XI. Ο λόγος αναίρεσης από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, για λήψη ή μη υπόψη πραγμάτων που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης δεν ιδρύεται αν το δικαστήριο που δίκασε, έλαβε υπόψη ισχυρισμό που προτάθηκε και τον απέρριψε για οποιονδήποτε τυπικό ή ουσιαστικό λόγο (Ολ. ΑΠ 12/1991). Επομένως ο δέκατος τέταρτος, κατά το πρώτο μέρος του, λόγος της αναίρεσης, με τον οποία προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από τον αριθμό 8 περ. β' του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια γιατί το Εφετείο δέχτηκε πως τάχα η δικαιοπάροχος της αναιρεσιούσας, ήτοι " η οικογένεια Σ. είχε αγοράσει το όμορο με συμβόλαιο από τον Κ. Φ. Τ... και όχι από τον Κ. Φ." και απέρριψε , έτσι, τον ουσιώδη ισχυρισμό της " ότι η δικαιοπάροχός της είχε αποκτήσει το εν λόγω ακίνητο ατύπως από τον Κ. Φ. που οδηγούσε στην απόρριψη της εναντίον της αγωγής και στην αποδοχή της σχετικής ένστασης της περί ιδίας κυριότητάς της," ως μη ιδρυώμενος, είναι απαράδεκτος και πρέπει ως τέτοιος και αυτός να απορριφθεί. XII. Κατά το άρθρο 176 εδ. 1 ΚΠολΔ, ο διάδικος που νικήθηκε καταδικάζεται να πληρώσει τα έξοδα. Κατά δε το άρθρο 189 παρ.1 του ίδιου Κώδικα, αποδίδονται μόνο τα δικαστικά και εξώδικα έξοδα, που ήταν απαραίτητα για τη διεξαγωγή και υπεράσπιση της δίκης. Και κατ' άρθρο 191 παρ.1 και 2 του ίδιου Κώδικα, όταν το δικαστήριο αποφασίζει οριστικά για ολόκληρη την κύρια και την παρεμπίπτουσα δίκη ή για ένα μέρος της , πρέπει , εφόσον έχει υποβληθεί ο κατάλογος του άρθρου 190, να περιλάβει διάταξη στην απόφαση για την υποχρέωση της πληρωμής των εξόδων, καθορίζοντας και το ποσό τους (παρ.1). Αν δεν υποβληθεί ο κατάλογος των εξόδων, το δικαστήριο προχωρεί στην εκκαθάρισή τους , αν έχει υποβληθεί αίτημα για την επιδίκασή τους, (παρ.2). Ενώ, με τα άρθρα 100 επ. του ν.δ 3026/1954" περί του Κώδικος των δικηγόρων" καθορίζονται τα ελάχιστα όρια της δικηγορικής αμοιβής. Από τις παραπάνω διατάξεις, σε συνδυασμό με εκείνες του άρθρου 98 του ίδιου κώδικα περί Δικηγόρων, κατά το οποίο" εν ελλείψει ειδικής συμφωνίας, το ελάχιστο ποσόν της αμοιβής του Δικηγόρου

ορίζεται κατά τις διατάξεις των επομένων άρθρων αυξανόμενος κατά την κρίση του δικαστού ή του δικαστηρίου, αναλόγως της επιστημονικής εργασίας, της αξίας και του είδους της διεκπεραιωθείσης υποθέσεως, του καταναλωθέντος χρόνου, της σπουδαιότητας της διαφοράς, των ιδιαζουσών αυτή περιστάσεων και εν γένει των καταβληθεισών δικαστικών ή εξωδίκων ενεργειών. Κατά τον προσδιορισμόν τούτον η αποτίμηση εκάστης πράξεως και ενεργείας δεν δύναται να ορισθεί υπό των δικαστικών αρχών κατωτέρα της εν τοις επομένοις άρθροις", προκύπτει ότι η καταδίκη στα δικαστικά έξοδα του διαδίκου που ηττήθηκε δεν προϋποθέτει υποβολή καταλόγου εξόδων, αλλά αίτημα του διαδίκου που νίκησε, το αναγκαίο δε ή όχι των εξόδων ή η επιδίκαση αυξημένης αμοιβής σε σχέση προς την οριζόμενη στα άρθρα 100 επ του ίδιου Κώδικα περί Δικηγόρων αναλόγως της επιστημονικής εργασίας, της αξίας και του είδους της υπόθεσης που διεκπεραιώθηκε, του χρόνου που απασχολήθηκε, της σπουδαιότητας της διαφοράς, των ιδιαζουσών περιστάσεων και εν γένει των δικαστικών και εξωδίκων ενεργειών που έλαβαν χώρα εφόσον τα κριτήρια αυτά λήφθηκαν στη συγκεκριμένη περίπτωση πράγματι υπόψη, υπόκειται στη ρητώς στις ως άνω διατάξεις αναφερόμενη κρίση του δικαστηρίου, η οποία δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου, σύμφωνα με το άρθρο 561 παρ.1 ΚΠολΔ, διότι απορρέει από τη συνδρομή και εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, που προσδιορίζουν το βαθμό σπουδαιότητας της επιστημονικής εργασίας που παρασχέθηκε την αξία και το είδος της υπόθεσης και τις λοιπές με αυτήν σχετιζόμενες εν γένει περιστάσεις και ενέργειες (ΑΠ 1596/2009). Επομένως, ο δέκατος πέμπτος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο, κατ' ορθή εκτίμησή του, αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η από τον αριθμό 1 (και όχι και 8) του άρθρου 559 ΚΠολΔ πλημμέλεια, γιατί το Εφετείο παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 173 επ και ιδίως των άρθρων 189 και 191 ΚΠολΔ, με το να καταδικάσει την ήδη αναιρεσείουσα εναγομένη που ηττήθηκε στα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας των ήδη αναιρεσιβλήτων εναγόντων, οι οποίοι είχαν υποβάλει σχετικό αίτημα όχι όμως και κατάλογο εξόδων και εν τούτοις - το Εφετείο - καθόρισε αυτά στο ποσό των 4.000 ευρώ, το οποίο όμως, είναι "υπέρογκο", ενόψει του ότι τα πραγματικά και αποδεδειγμένα έξοδά τους για την αμοιβή του πληρεξουσίου τους δικηγόρου και αυτά τα οποία προσκομίστηκαν με τις προτάσεις τους ανέρχονταν [ήτοι γραμμάτιο προείσπραξης πληρεξουσίου δικηγόρου σύμφωνα με το άρθρο 5 του ν. 3919/2011 (ΦΕΚ Α32 2011), όπως τροποποιήθηκε το άρθρο 96 του ΝΔ 3026/1954 του Κώδικα περί Δικηγόρου] μόλις στο ποσό των 600 ευρώ", αντί να τα καθορίσει " στο ποσό των κατά περίπτωση ισχυουσών διατιμήσεων, όπως επιβάλλουν οι σχετικές περί τούτου διατάξεις" και να περιορισθεί σ' αυτό, είναι अपαράδεκτος και πρέπει να απορριφθεί.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 22-10-2012 αίτηση της Σ. Χ. του Π. και ' για αναίρεση της 4102/2012 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.. Διατάσσει την εισαγωγή του κατατεθέντος παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο. Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, τα οποία ορίζει σε δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 18 Ιουνίου 2014.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 26 Ιουνίου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΦΥΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: ΜΕΙΩΣΗ ΜΙΣΘΩΜΑΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΜΙΣΘΩΣΕΩΣ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 288 ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ

ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΣΑΛΙΚΙΔΗΣ

ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΚ

Αριθμός 776 /2014
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Ιωάννα Δούκα, Εφέτη, η οποία ορίστηκε από τη Διευθύνουσα το Εφετείο Πειραιώς, και από τη Γραμματέα Γεωργία Λογοθέτη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 5 Δεκεμβρίου 2013 , για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ των :

ΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ : Ν..... Ρ..... του Κ....., κατοίκου Πειραιά, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο **Εμμανουήλ Τσαλικίδη**.

ΚΑΘΗΣ Η ΚΛΗΣΗ-ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ: 1) Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «.....», που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο .....

Ο εκκαλόν Ν..... Ρ..... άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς την από 03-01-2013 και με αριθ. εκθ. καταθ. 52/ 2013 αγωγή, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθ. 2787/ 2013 απόφαση του παραπάνω Δικαστηρίου, που απέρριψε την αγωγή .

Την απόφαση αυτή προσέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου ο ενάγων και ήδη εκκαλόν Ν..... Ρ....., με την από 27-06-2013 και με αριθ. εκθ. καταθ. 581/ 2013 έφεση, της οποίας δικάσιμος ορίστηκε η 19^η-9-2013 κατά την οποία δεν συζητήθηκε η έφεση.

Ήδη με την από 30-09-2013 και με αριθ. καταθ. 1090/ 2013 κλήση του ενάγοντος και ήδη εκκαλούντος Ν.....Ρ....., επαναφέρεται προς εκδίκαση η προκειμένη υπόθεση στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο και συζητήθηκε.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων αφού έλαβαν διαδοχικά το λόγο από την Πρόεδρο, αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΙ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς ασκήθηκαν και συνεκδικάστηκαν λόγω πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας κατά την ειδική διαδικασία των μισθωτικών διαφορών (άρθρα 6 [^] 7 επ. ΚΠολΔ) οι παρακάτω αγωγή πρόσθετες παρεμβάσεις και ανταγωγή : 1) Η από 3-1-2013 (αριθ. καταθ. 52/2013) αγωγή του μισθωτή Ν..... Ρ..... κατά της εκμισθώτριας του ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «.....» με την οποία ο ενάγων επικαλούμενος απρόοπτη μεταβολή των συνθηκών, την οποία αναλύει επαρκώς στο δικόγραφο της (οικονομική κρίση, μείωση ταξιδιωτών, ακτοπλοϊκής κίνησης κλπ.), η οποία επισυνέβη μετά τη σύναψη της μισθώσεως, ζήτησε να μειωθεί το συμφωνημένο μίσθωμα, λόγω μείωσης της μισθωτικής αξίας του μισθίου ακινήτου κατά το αναφερόμενο σ' αυτή (αγωγή) ποσό. 2) Οι ασκηθείσες με τις από 21-3-2013 πρόσθετες παρεμβάσεις των συγκυρίων του μισθίου ακινήτου και εκμισθωτών της ως άνω εναγομένης μισθώτριας του ε των σωματείων «.....» και «.....» με την οποία ζήτησαν την απόρριψη της αγωγής. 3) Η ασκηθείσα με τις από 21-3-2013 προτάσεις και με δήλωση που καταχωρήθηκε στα πρακτικά συνεδριάσεως ανταγωγή της αντενάγουσας - εναγομένης μισθώτριας εταιρίας «.....» κατά του αντεναγομένου - ενάγοντος μισθωτή με την οποία ζήτησε α) να υποχρεωθεί ο τελευταίος να της αποδώσει τη χρήση μισθίου διότι η μίσθωση έληξε με καταγγελία εξαιτίας μη καταβολής των μισθωμάτων των μηνών Ιανουαρίου-Φεβρουαρίου-Μαρτίου 2013 συνολικού ποσού (3000 € x 3 μήνες) 9.000 ΕΥΡΩ β) να υποχρεωθεί να της καταβάλει τα μισθώματα αυτά. Επ' αυτών εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση (2787/2013) η οποία απέρριψε α) την αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη β) τις πρόσθετες παρεμβάσεις ως απαράδεκτες και ανέβαλε την έκδοση απόφασης αναφορικά με το αίτημα της ανταγωγής περί απόδοσης της χρήσης του μισθίου και δέχθηκε αυτή (ανταγωγή) ως ουσιαστικά βάσιμη κατά το αίτημα της επιδίκασης των οφειλομένων μισθωμάτων.

Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ο ενάγων, που ηττήθηκε πρωτοδίκως με την κρινόμενη από 27-6-2013 (αριθ. καταθ. 581/2013) έφεσή του για πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνιση της προκειμένου να γίνει δεκτή η αγωγή του. Η έφεση αυτή έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νομικές διατυπώσεις και εμπροθέσμως και επομένως είναι τυπικά δεκτή και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν (άρθρα 495, επομ. 511, 513, 553 παρ. 1, 652 παρ. 1, 654 παρ. 2 ΚΠολΔ). Σημειωτέον ότι η κρινόμενη έφεση δεν ήταν αναγκαίο να στρέφεται και κατά των σωματείων «.....» και «.....» που άσκησαν πρόσθετη παρέμβαση, υπέρ της εναγομένης εταιρίας, που νίκησε πρωτοδίκως και κατά της οποίας απευθύνεται η έφεση (ΑΠ 136/1982 ΕΛΔνη 24 σελ. 435, Εφ. Ναυπλ. 287/2004 Αρχ. Νομ. 56 (2005) σελ. 181). Η απεύθυνση όμως αυτού του δικογράφου της έφεσης θα θεωρηθεί ως κλήση των πρόσθετων παρεμβάσεων (ΕΑ 1548/1985 ΕΛΔνη 26 σελ. 710). Στα τελευταία επιδόθηκε αντίγραφο της κρινόμενης έφεσης με πράξη προσδιορισμού δικασίμου για την 19-9-2014, (βλ. τις 10383 Β και 10385 εκθέσεις επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Κυριακής Βασιλοπούλου) και της από 30-9-2013 (αριθμ. κατάθ. 1090/2013) κλήσεως με την οποία προσδιορίστηκε εκ νέου η συζήτηση της υπόθεσης για την παρούσα δικάσιμο (βλ. τις 5976 και 5977/22-10-

2013 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών
Δημητρίου Αράπη).

Η διάταξη του άρθρου 288 ΑΚ κατά την οποία «ο οφειλέτης υποχρεούται να εκπληρώσει την παροχή, όπως απαιτεί η καλή πίστη, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη», εφαρμόζεται σε οποιαδήποτε ενοχή ασχέτως αν αυτή απορρέει από σύμβαση ετεροβαρή ή αμφοτεροβαρή ή από άλλη δικαιοπραξία ή αν πηγάζει ευθέως από το νόμο, εκτός αν προβλέπει) άλλη ανάλογη ειδική προστασία ή αν συντρέχουν οι ειδικές προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 388 ΑΚ. Παρέχει δε η διάταξη αυτή στο δικαστή τη δυνατότητα, όταν, λόγω συνδρομής ειδικών συνθηκών, η εμμονή στην εκπλήρωση της παροχής είναι αντίθετη προς την ευθύτητα και εντιμότητα που επιβάλλονται στις συναλλαγές, να την επεκτείνει ή να την περιορίσει με βάση αντικειμενικά κριτήρια κατά τις αντιλήψεις που κρατούν στις συναλλαγές στο επίπεδο εκείνο, το οποίο ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της συναλλακτικής καλής πίστης (Ολ. 3/2014, 7/1997). Εξάλλου από τις διατάξεις του άρθρου 7 (παράγραφοι 1 έως 3) του ΠΔ/τος 34/1995 «κωδικοποίηση διατάξεων νόμων περί εμπορικών μισθώσεων» προκύπτει εκτός άλλων ότι επί εμπορικών μισθώσεων και γενικά των προστατευομένων από το νόμο αυτών μισθώσεων, το μίσθωμα καθορίζεται ελεύθερα κατά τη σύναψη της μίσθωσης από τους συμβαλλομένους, αναπροσαρμόζεται δε κατά χρονικά διαστήματα και κατά το ύψος που προβλέπεται στη σύμβαση. Όρος για ποσοστιαία σταδιακή αναπροσαρμογή του μισθώματος που συννομολογείται μετά την 1^η Σεπτεμβρίου 1994, ισχύει και για χρόνο (συμβατικό ή με αναγκαστική παράταση) για τον οποίο δεν έχει προβλεφθεί σταδιακή αναπροσαρμογή, εφόσον τα μέρη δεν έχουν αποκλείσει την ισχύ του για χρόνο που δεν προβλέπεται από τη σύμβαση. Αν δεν υπάρχει συμφωνία αναπροσαρμογής ή αυτή έχει εξαρτηθεί από άκυρη ρήτρα η αναπροσαρμογή γίνεται μετά διετία από την έναρξη της σύμβασης χωρίς δικαστική μεσολάβηση, στα ποσοστά που αναφέρονται στην παράγραφο 2 του ως άνω άρθρου. Στη συνέχεια χωρεί αναπροσαρμογή του μισθώματος με μόνη προϋπόθεση την πάροδο έτους από την προηγούμενη, ανέρχεται δε η αναπροσαρμογή αυτή σε ποσοστό 75% της μεταβολής του Δείκτη Τιμών Κατανάλωσης του μήνα της αναπροσαρμογής με τον αντίστοιχο μήνα του προηγούμενου έτους (απλή δωδεκάμηνη μεταβολή) όπως αυτή υπολογίζεται από την Εθνική Στατιστική Υπηρεσία της Ελλάδος. Τέλος με την παράγραφο 4 του αυτού άρθρου ορίστηκε ότι σε κάθε περίπτωση μπορεί να ζητηθεί αναπροσαρμογή του μισθώματος με τη συνδρομή του άρθρου 388 του ΑΚ. Εξάλλου η αναφορά στο νόμο μόνο του τελευταίου άρθρου δεν υποδηλώνει βούληση αποκλεισμού αναπροσαρμογής του μισθώματος υπό τις προϋποθέσεις της εφαρμοστέας, όπως προαναφέρθηκε, σε κάθε οφειλή διάταξης του άρθρου 288 ΑΚ. Ο μισθωτής επομένως δεν αποκλείεται ενόψει και του άρθρου 44 του ως άνω ΠΔ/τος που ορίζει ότι οι μισθώσεις του εν λόγω διατάγματος, εφ' όσον δεν ορίζεται κάτι άλλο σε αυτό, διέπονται από τους συμβατικούς όρους τους και τις διατάξεις του ΑΚ, να ζητήσει κατά το άρθρο 288 ΑΚ αναπροσαρμογή του οφειλομένου αρχικού ή μετά από αναπροσαρμογή μισθώματος, εφ' όσον εξαιτίας προβλεπτών ή απρόβλεπτων περιστάσεων επήλθε αδιαμφισβήτητα

τόσον μείωση της μισθωτικής αξίας του ακινήτου, ώστε με βάση τις συγκεκριμένες συνθήκες, η εμμονή του εκμισθωτή στην καταβολή του ίδιου μισθώματος να είναι αντίθετη προς την ευθύτητα και εντιμότητα που απαιτούνται στις συναλλαγές και να επιβάλλεται, σύμφωνα με την καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη, παρά την ανάγκη διασφάλισης των σκοπών του ως άνω νόμου και κατοχύρωσης της ασφάλειας των συναλλαγών, η οποία πρέπει να συνεκτιμάται, η αναπροσαρμογή του μισθώματος, στο επίπεδο εκείνο το οποίο και αποκαθιστά τη διαπραχθείσα καλή πίστη (Ολ. ΑΠ 3/2014). Ειδικότερα, έργο του Δικαστηρίου, προκειμένου ν' αποφασίσει την αναπροσαρμογή συνίσταται στη σύγκριση δύο ποσών, ήτοι του καταβαλλομένου και του «ελευθέρου» -για το οποίο κυρίως διεξάγεται ο δικαστικός αγώνας – το οποίο παριστάνει την αξία της χρήσης του μισθίου και το οποίο ευρισκόμενο με βάση τα προσκομιζόμενα από τους διαδίκους συγκριτικά στοιχεία, πρέπει να καθορίζεται στην απόφαση. Αν μεταξύ των δύο αυτών ποσών υπάρχει διαφορά δεν επιδικάζεται, αλλά πρέπει περαιτέρω το Δικαστήριο να κρίνει αν αυτή είναι τέτοια, ώστε κατά τις αρχές της καλής πίστωσης να δημιουργείται η ανάγκη αναπροσαρμογής. Ανάγκη δε αναπροσαρμογής κατά τις αρχές της καλής πίστης υπάρχει όταν λόγω ουσιώδους αύξησης της μισθωτικής αξίας του μισθίου επέρχεται ζημία στον εκμισθωτή, με τη μορφή απώλειας κέρδους, η οποία υπερβαίνει κατά τα συναλλακτικά ήθη τον κίνδυνο που αναλαμβάνει αυτός καταρτίζοντας τη μίσθωση με το συγκεκριμένο μίσθωμα, οπότε και περιορίζεται η ζημία του με τη δικαστική αύξηση του μισθώματος, επίσης και στην αντίστροφη περίπτωση που επέρχεται ζημία στο μισθωτή η οποία περιορίζεται με την ανάλογη μείωση του μισθώματος. Στη συνέχεια και εφ' όσον διαπιστωθεί η ύπαρξη ανάγκης αναπροσαρμογής κατά την προεκτεθείσα έννοια, η αναπροσαρμογή δεν θ' ακολουθήσει τυπικό μαθηματικό υπολογισμό και δε θα χορηγηθεί ολόκληρη η προκύπτουσα διαφορά, αλλά θα ορισθεί μίσθωμα στο επίπεδο εκείνο το οποίο αίρει τη δυσαναλογία των εκατέρωθεν παροχών και αποκαθιστά τη διαπραχθείσα καλή πίστη. Περαιτέρω το δικαίωμα αναπροσαρμογής κατά τη διάταξη του άρθρου 288 είναι διαπλαστικό και κατά συνέπεια τόσο η αγωγή όσο και η απόφαση είναι διαπλαστικές. (ΑΠ 1325/2013 ΧρΙΔ 2014, σελ. 111, ΝοΒ 2014 σελ. 310).

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως αυτού και απ' όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι αποδείχθηκαν τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά : Δυνάμει του από 23-4-2010 ιδιωτικού συμφωνητικού μισθώσεως ακινήτου ο ενάγων υπομίσθωσε από την εναγομένη και ήδη εφεσίβλητη εταιρία με την επωνυμία «.....» έναν ισόγειο χώρο που βρίσκεται σε πολυώροφη οικοδομή επί της οδού Ά..... αριθ. 4 (Πλατεία Κ.....) στον Πειραιά Αττικής επιφανείας 65 τ.μ. (μετά του παταριού) προκειμένου να το χρησιμοποιήσει για την άσκηση της εμπορικής της δραστηριότητας και δη την παροχή τουριστικών υπηρεσιών στις οποίες περιλαμβάνεται η έκδοση εισιτηρίων κλπ. Η διάρκεια της μίσθωσης ορίστηκε τριετής αρχομένη την 1-5-2010 και λήγουσα την 1-5-2013 η οποία όμως ισχύει για 12 χρόνια δηλαδή μέχρι και 1-5-2022 (άρθρο 5 ΠΔ 34/1996), ενώ το μηνιαίο μίσθωμα ορίστηκε για τα δύο πρώτα έτη στις

μίσθωσης στο ποσό των 3.000 ΕΥΡΩ, πλέον τέλους χαρτοσήμου εκ ποσοστού 3,6% καταβαλλόμενο μέσα στο πρώτο πενήνήμερο εκάστου μισθωτικού μηνός και ότι συμφωνήθηκε ότι θα αναπροσαρμόζεται ετησίως σύμφωνα με τον Δείκτη Τιμών καταναλωτή της Ελλάδος το μήνα της αναπροσαρμογής σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα του προηγούμενου έτους, όπως δημοσιεύεται από την Εθνική Στατιστική Υπηρεσία Ελλάδος, προσαυξημένο κατά μία ποσοστιαία μονάδα, το οποίο θα υπολογίζεται επί του τελευταίου κάθε φορά μισθώματος. Το μηνιαίο μίσθωμα κατά τη συζήτηση της κρινόμενης αγωγής αναλογούσε στο ποσό των 3.000 ευρώ κατόπιν συμφωνίας των συμβαλλομένων μερών. Το επίδικο μίσθιο, όπως και ολόκληρη η οικοδομή στην οποία βρίσκεται αυτό, είναι ιδιοκτησίας του κοινωφελούς Σωματείου «.....» και του Κοινωφελούς Ιδρύματος με την επωνυμία «.....», τα οποία και εκμίσθωσαν αυτό (επίδικο μίσθιο) στην εναγομένη δύναμη της από 3-4-2003 σύμβασης μίσθωσης υπό τον όρο της επισκευής, ανακαίνισης, αναδιαρρύθμισης και αξιοποίησης του ανωτέρω κτιρίου. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι το μίσθιο, το οποίο όπως προαναφέρθηκε βρίσκεται επί της οδού Άστιγγος αριθ. 4, αφενός μεν υπομισθώθηκε στην ενάγουσα σε άριστη κατάσταση, λόγω της πρόσφατης από την εναγομένη ανακαίνισης-ανακατασκευής του, αφετέρου δε βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση, με πρόσοψη προς την προκυμαία, ώστε γίνεται άμεσα αντιληπτό από τους τουρίστες, γεγονός το οποίο κατά κύριο λόγο τα συμβαλλόμενα μέρη στήριζαν τη συμφωνία τους περί του ύψους του μισθώματος. Ωστόσο, είναι γεγονός ότι από τα τέλη του έτους του 2010 έχουν μεταβληθεί οι οικονομικές συνθήκες λόγω της οικονομικής κρίσης που έπληξε τη χώρα μας, εξαιτίας της οποίας ελήφθησαν σκληρά οικονομικά μέτρα, επιβλήθησαν πρόσθετοι φόροι, αυξήθηκε ο ειδικός φόρος καυσίμων, οι ασφαλιστικές εισφορές, κλπ. που είχαν ως συνέπεια τη μείωση της κατανάλωσης, την αύξηση της ανεργίας, το κλείσιμο εκατοντάδων επιχειρήσεων και την απροθυμία προς άσκηση νέων επιχειρήσεων και έτσι πολλά ακίνητα στα οποία στεγάζονταν επιχειρήσεις να μένουν κλειστά και χωρίς δυνατότητα εκμίσθωσης τους. Μεταξύ των επιχειρήσεων που είχαν πληγεί από την κρίση είναι και οι τουριστικές επιχειρήσεις και ειδικότερα τα πρακτορεία έκδοσης εισιτηρίων ενόψει μάλιστα και του γεγονότος ότι η προμήθεια των εισιτηρίων γίνεται κατά μεγάλο ποσοστό μέσω INTPNET, με συνέπεια τη μείωση του τζίρου τους. Σημειωτέον στην ίδια περιοχή που βρίσκεται το μίσθιο κατάστημα, έκλεισε επιχείρηση ομοίου αντικείμενου με αυτό του ενάγοντος (ΕΝΤΕΛ ΤΡΑΒΕΛ). Το τελευταίο όμως διάστημα υπήρξε μια σχετική ανάκαμψη στις επιχειρήσεις αυτές, λόγω της αυξημένης κίνησης τουριστών στην χώρα μας, χωρίς όμως να προκύπτει και αύξηση των μισθωτικών αξιών των ακινήτων. Ακολούθως σχετικά με το ελεύθερο μίσθωμα που μπορεί να επιτευχθεί στην περιοχή που βρίσκεται το μίσθιο ακίνητο, σε συνθήκες ελεύθερης συναλλαγής, ο ενάγων επικαλείται :

- 1) ένα κατάστημα 80 τμ. (μετά του παταριού) το οποίο επίσης βρίσκεται στην ίδια οικοδομή (Α..... 4) και το οποίο εκμισθώνουν από 1-1-2013 τα ως άνω σωματεία στην εταιρεία «Ι και Ν..... ΕΠΕ» με το ίδιο εμπορικό αντικείμενο με αυτό του ενάγοντος έναντι μηνιαίου μισθώματος 2.100 ευρώ, 2) ένα ισόγειο κατάστημα εμβαδού 65 τ.μ. (χωρίς πατάρι) που βρίσκεται στην ίδια περιοχή (Α..... Τ..... αριθμ. 3) το οποίο είναι μισθωμένο προς 650 ευρώ μηνιαίως από τις 2-12-2011. Σημειωτέον ότι το όμοιο, με το επίδικο κατάστημα (Α.....2 και Α..... Τ.....) εμβαδού 130 τ.μ. έχει εκμισθώσει έναντι μηνιαίου

μισθώματος 3.000 ΕΥΡΩ και ο μισθωτής του και μάρτυρας στην παρούσα υπόθεση Γ..... Κ..... διαπραγματεύεται τη μείωση του μισθώματος σε ποσοστό 25%.

Ενόψει των ανωτέρω η πραγματική αξία του μισθίου ακινήτου έχει υποστεί μείωση από το χρόνο κατάρτισης της ένδικης μίσθωσης (Απρίλιος 2010) και το μίσθωμα που θα μπορούσε να επιτευχθεί για το εν λόγω μίσθιο υπό καθεστώς ελεύθερης μίσθωσης δε θα υπερέβαινε το ποσό των 2.500 ΕΥΡΩ. Επομένως, υφίσταται διαφορά μεταξύ του μισθώματος που συμφωνήθηκε και αυτού που προκύπτει από την πραγματική μισθωτική αξία του μισθίου ακινήτου η οποία κατά την κρίση του δικαστηρίου υπερβαίνει καταφανώς τον κίνδυνο που ανέλαβε ο ενάγων μισθωτής και η εμμονή της εναγομένης στην πληρωμή του συμφωνημένου μισθώματος, αντιμάχεται την απαιτούμενη στις συναλλαγές ευθύτητα και εντιμότητα με συνέπεια να παρίσταται αναγκαία η αναπροσαρμογή (μείωση) αυτού. Τούτο δε προκειμένου η αντιπαροχή της εναγομένης να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της συναλλακτικής καλής πίστης κατά το χρόνο εκπλήρωσης της παροχής, με τη σημείωση ότι η αναπροσαρμογή του μισθώματος κατ' εφαρμογή του άρθρου 288 ΑΚ δεν σημαίνει, όπως προαναφέρθηκε, διαμόρφωση αυτού σε εκείνο ακριβώς το ύψος το οποίο μπορεί να επιτευχθεί υπό καθεστώς ελεύθερης μίσθωσης αλλά αναπροσαρμογή αυτού στο επίπεδο εκείνο το οποίο αίρει τη δυσαναλογία και αποκαθιστά τη διαταραχθείσα καλή πίστη. Με βάση όλα αυτά συνεκτιμώμενης και της ασφάλειας των συναλλαγών (η εναγομένη δαπάνησε σημαντικά ποσά για την ανακαίνιση του μισθίου και καταβάλλει και αυτή μισθώματα, που είχαν καθορισθεί πριν την κατάρτιση της ένδικης μίσθωσης) κρίνεται αναγκαία η μείωση του συμφωνημένου μισθώματος για το επίδικο μίσθιο σε ποσοστό 12% και συγκεκριμένα πρέπει το οφειλόμενο γι' αυτό μίσθωμα να αναπροσαρμοσθεί για χρονικό διάστημα δύο (2) ετών αρχομένου από την επίδοση της αγωγής στο ποσό των 2.640 ΕΥΡΩ, με το οποίο και αποκαθίσταται η διαταραχθείσα καλή πίστη.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που με την εκκαλουμένη απόφασή του έκρινε διαφορετικά και απέρριψε την αγωγή έσφαλε και βασιμώς παραπονείται ο ενάγων με το σχετικό λόγο της εφέσεώς του.

Σημειωτέον ότι το διαλαμβανόμενο στις κατατεθείσες στο παρόν Δικαστήριο έγγραφες προτάσεις της εναγομένης-εφεσίβλητης αίτημά της, σύμφωνα με το άρθρο 451 παρ.1 ΚΠολΔ να προσκομίσει ο ενάγων τα εκκαθαριστικά σημειώματα της Εφορίας και τα έντυπα ΕΙ και Ε3 των οικονομικών ετών 2010, 2011 και 2012 προκειμένου ν' αναδειχθεί αν η ασκού μένη στο μίσθιο είχε μείωση του «τζίρου» της, ώστε να κριθεί και η ανάγκη μείωσης του μισθώματος, πρέπει ν' απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο, καθόσον, πέραν του ότι η μισθωτική αξία του ακινήτου δεν εξαρτάται από τα έσοδα της ασκουμένης σ' αυτό επιχείρησης, από τα υπόλοιπα αποδεικτικά μέσα το Δικαστήριο σχημάτισε πλήρη δικανική πεποίθηση για το επίμαχο θέμα (μισθωτική αξία επίδικου ακινήτου) και δεν κρίνεται αναγκαία η επίδειξη των αιτούμενων εγγράφων (Ερμηνεία ΚΠολΔ Κεραμέα-Κονδύλη-Νίκα έκδοση 2000 άρθρο 450 αριθ. Λj άρθρο 451 αριθ. 4 ΕφΠειρ 440/2006 ΕΝΔ 2006 σελ. 307).

Τέλος ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι η άσκηση του κρινόμενου δικαιώματος του ενάγοντος είναι καταχρηστική, διότι α) η οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα βελτιώνεται, β) το λιμάνι του Πειραιά έχει μεγάλη ανάπτυξη, γ) έχει αυξηθεί κίνηση των τουριστικών γραφείων (λόγω της άφιξης ξένων τουριστών) στον Πειραιά, δ) έχουν συναφθεί συμβάσεις μισθώσεως με 100 ΕΥΡΩ το τετραγωνικό μέτρο και το καταβαλλόμενο μίσθωμα υπολείπεται των δυναμένων να επιτευχθούν με τωρινές συμβάσεις μισθωμάτων, ε) ο ενάγων ουδέποτε διαμαρτυρήθηκε για την καταβολή του συμφωνημένου μισθώματος κατά τα προηγούμενα έτη και δη όταν οι συνέπειες της κρίσης στην Ελλάδα ήταν μεγαλύτερες και στ) άσκησε την υπό κρίση αγωγή ενόψει λήξεως του συμβατικού χρόνου της μίσθωσης προκειμένου να επιτύχει μικρότερο μίσθωμα είναι απορριπτός ως μη νόμιμος. Διότι και αληθή υποτιθέμενα τα επικαλούμενα ως άνω πραγματικά περιστατικά, προς θεμελίωσή του, δεν συνιστούν κατάχρηση δικαιώματος κατ' άρθρον 281 ΑΚ.

Περαιτέρω, όπως και η εφεσίβλητη συνομολογεί με τις έγγραφες προτάσεις της στο παρόν δικαστήριο τα μισθώματα των μηνών Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου και Μαρτίου 2013, έχουν εξοφληθεί και επομένως η κρινόμενη ανταγωγή, με την οποία επιδιώκετο η επιδίκαση των ως άνω μισθωμάτων, είναι απορριπτέα ως ουσιαστικά αβάσιμη.

Κατ' ακολουθίαν όλων όσων προαναφέρθηκαν πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη έφεση ως ουσιαστικά βάσιμη. Να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση, να κρατηθεί η υπόθεση προς περαιτέρω έρευνα, να γίνει υπό κρίση αγωγή, η οποία είναι αρκούντως ορισμένη, εν μέρει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό και ν' απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη η κρινόμενη ανταγωγή. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας ως προς την ερμηνεία που εμφάνισαν οι κανόνες δικαίου που εφαρμόστηκαν στην προκειμένη περίπτωση (άρθρα 179, 185 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τύποις και κατ' ουσίαν την έφεση.

Εξαφανίζει την 2787/2013 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς (διαδικασία μισθωτικών διαφορών).

Κρατεί την υπόθεση προς κατ' ουσίαν έρευνα.

Απορρίπτει την ανταγωγή.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Αναπροσαρμόζει (μειώνει) το μηνιαίο μίσθωμα του αναφερομένου στο σκεπτικό της παρούσας μισθίου, καταστήματος στο ποσό των δύο χιλιάδων εξακοσίων σαράντα (2.640) ΕΥΡΩ για χρονικό διάστημα δύο ετών, αρχομένου από την επίδοση της αγωγής.

Συμψηφίζει μεταξύ των διαδίκων τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στον Πειραιά σε έκτακτη, δημόσια στο ακροατήριο του συνεδρίασης, στις 4 Νοεμβρίου 2014, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕφαΘ 1556/2015

Ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής - Απαίτηση από τιμολόγια πώλησης - Καταχρηστική άσκηση δικαιώματος - Τόκοι υπερημερίας σύμφωνα με το Π.Δ.166/2003 - Προβολή νέου λόγου ανακοπής με την έφεση –

Λόγος ανακοπής με τον οποίο το ανακόπτον ισχυρίζεται ότι η άσκηση του δικαιώματος της καθής η ανακοπή δυνάμει του οποίου εκδόθηκε η ανακοπτομένη διαταγή πληρωμής τυγχάνει καταχρηστική διότι ενώ έχει καταβάλει την αξία των αναφερομένων στην διαταγή πληρωμής τιμολογίων ύψους 301.104,71 ευρώ πλην ενός ύψους 3.683,07 ευρώ παρόλα αυτά η καθής αιτήθηκε την έκδοση της διαταγής πληρωμής για το τελευταίο αυτό τιμολόγιο και τους τόκους των λοιπών τιμολογίων και αν και γνώριζε ότι είχε κινηθεί διαδικασία εξόφλησης αυτών και παρά το γεγονός ότι τυγχάνει απολύτως φερέγγυο κατά παράβαση του άρθρου 281 του Α.Κ. Απόρριψη του λόγου αυτού ως μη νόμιμου διότι κρίθηκε ότι τα επικαλούμενα από το ανακόπτον πραγματικά περιστατικά δεν συνιστούν καταχρηστική συμπεριφορά. Λόγος ανακοπής με τον οποίο εκτίθεται ότι κακώς κατά την ανακοπτομένη διαταγή πληρωμής υπολογίστηκαν οι οφειλόμενοι τόκοι κατά το Π. Δ/μα 166/2003. Απόρριψη του λόγου αυτού ως μη νόμιμου διότι κρίθηκε ότι οι τόκοι υπερημερίας τόσο του ανεξόφλητου τιμολογίου, όσο και των υπολοίπων τιμολογίων, τα οποία εξοφλήθηκαν μεν αλλά εκπροθέσμως και τα οποία αφορούσαν τίμημα από συμβάσεις προμήθειας που καταρτίστηκαν μεταξύ της καθής η ανακοπή επιχείρησης και του ανακόπτοντος ν.π.δ.δ.νοσηλευτικού ιδρύματος υπολογίζονται σύμφωνα με το Π.Δ. 166/2003. Λόγος ανακοπής με τον οποίο εκτίθεται ότι δεν είναι δυνατή η εκτέλεση της ανακοπτομένης Διαταγής Πληρωμής, καθόσον οι επιδικασθείσες με αυτή οφειλές, αφορούν οφειλές, οι οποίες προέκυψαν κατά την περίοδο 2007-2009, δυνάμει συμβάσεων προμήθειας υγειονομικού υλικού οι οποίες δεν υπήχθησαν στη ρύθμιση του άρθρου 27 του ν. 3867/2010, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 4 παρ.1 του ν. 4058/2012, κατά την οποία η καταβολή αυτών διενεργείται μόνο σε εκτέλεση τελεσιδίκων δικαστικών αποφάσεων. Απόρριψη του λόγου αυτού ως απαράδεκτου διότι: α) ο ισχυρισμός αυτός του ανακόπτοντος, ο οποίος προτάθηκε το πρώτον με τον λόγο έφεσης, δεν είναι ισχυρισμός τον οποίο το ανακόπτον μπορούσε να προτείνει πρωτοδίκως, χωρίς να αποτελεί λόγο ανακοπής ή πρόσθετο λόγο ανακοπής, και β) βάλει κατά της εκτελέσεως της ανακοπτομένης Διαταγής Πληρωμής, η οποία δεν έχει αρχίσει, αφού το ανακόπτον ούτε επικαλέστηκε επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση της ανακοπτομένης διαταγής πληρωμής, εκ μέρους της καθής, ούτε απέδειξε σύνταξη και επίδοση τέτοιας επιταγής προς εκτέλεση από την καθής η ανακοπή.

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 1556/2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ: 2ο

Αποτελούμενο από την Δικαστή Μαρία Κουφούδη, Εφέτη, που όρισε το Τριμελές Συμβούλιο Διοικήσεως του Εφετείου Αθηνών και από τον Γραμματέα Ιωάννη Διαμαντόπουλο.

....

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 3 Φεβρουαρίου 2015 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΚΑΛΟΥΝΤΟΣ: ΝΠΔΔ ΓΕΝΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ με την επωνυμία «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ -ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του, ...

ΤΗΣ ΚΑΘΗΣ Η ΚΛΗΣΗ: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «ΕΥΡΟΜΑΡΤ ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΕΣ, ΕΙΣΑΓΩΓΕΣ – ΕΞΑΓΩΓΕΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και τον διακριτικό τίτλο «ΕΥΡΟΜΑΡΤ Α.Ε.», που εδρεύει στον Γέρακα Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της, [Εμμανουήλ Τσαλικίδη](#).

Το ανακόπτον και ήδη καλούν, με την από 13 Οκτωβρίου 2010 ανακοπή του, προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό 11784/2010, ζήτησε να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Το Δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την 1046/2013 οριστική του απόφαση, με την οποία απέρριψε την ανακοπή.

Την απόφαση αυτή προσέβαλε το εκκαλούν, με την από 17 Απριλίου 2013 έφεσή του προς το Δικαστήριο τούτο, που έχει κατατεθεί με αριθμό 1989/2013.

Μετά τη συζήτηση της εφέσεως αυτής, το Εφετείο Αθηνών, εξέδωσε την 104/2014 απόφασή του, με την οποία κήρυξε ματαιωμένη τη συζήτηση και έταξε όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Ήδη η υπόθεση επαναφέρεται και πάλι για συζήτηση, με την από 14 Μαρτίου 2014 κλήση του καλούντος, η οποία κατατέθηκε νόμιμα στο Δικαστήριο τούτο εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων αναφέρθηκαν στις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την από [14-3-2014](#) κλήση του εκκαλούντος ΝΠΔΔ με την επωνυμία «Γ.Ν.Α Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ- ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ- ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ ΝΠΔΔ», επαναφέρεται για συζήτηση η από [17-4-2013](#) έφεση του, κατά της 1046/2013 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η συζήτηση της οποίας ματαιώθηκε κατά την δικάσιμο της [13-1-2014](#), δυνάμει της 104/2014 απόφασης του παρόντος Δικαστηρίου

Το άρθρο 528 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 44 παρ. 2 του Ν. 3994/2011, ορίζει ότι «Αν ασκηθεί έφεση από διάδικο που δικάσθηκε ερήμην, η εκκαλουμένη απόφαση εξαφανίζεται μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, ανεξάρτητα από την διαδικασία που τηρήθηκε. Ο εκκαλών δικαιούται να προβάλει όλους τους ισχυρισμούς που μπορούσε να προτείνει πρωτοδίκως». Κατά δε τη διάταξη του άρθρου 524 παρ. 2 εδ. α ΚΠολΔ, "η προφορική συζήτηση κατά τις διατάξεις του άρθρου 270 είναι υποχρεωτική μόνο στη περίπτωση του άρθρου 528, στην οποία εφαρμόζονται όλες οι διατάξεις του άρθρου 270". Στην περίπτωση αυτή, στα πλαίσια της προφορικής συζήτησης που ισχύει πλέον σε όλη την έκταση των πρωτοβάθμιων δικαστηρίων, η έφεση λειτουργεί ως υποκατάστατο της καταργημένης αναιτιολόγητης ανακοπής ερημοδικίας και επιφέρει, χωρίς έρευνα των λόγων της, την εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης και την αναδίκαση της υπόθεσης από το Εφετείο, που μετατρέπεται ουσιαστικά σε πρωτοβάθμιο δικαστήριο. Μετά την εξαφάνιση της απόφασης, χωρεί ενώπιον του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου νέα συζήτηση της υπόθεσης, κατά την οποία ο εκκαλών μπορεί να προβάλει όλους τους πραγματικούς ισχυρισμούς, τους οποίους και πρωτοδίκως είχε δικαίωμα να προτείνει, χωρίς να υπόκειται στους περιορισμούς του άρθρου 527 ΚΠολΔ, ενώ παράλληλα, για

λόγους οικονομίας της δίκης, εξετάζονται και οι μάρτυρες κατά την ίδια συζήτηση (ΑΠ 251/2009, δημοσίευση στη ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1015/2005 Δ/νη 46. 1100, Εφ. Αθ. 2120/2014).

Στη προκειμένη περίπτωση το ανακόπτον και ήδη εκκαλούν ΝΠΔΔ με την επωνυμία «Γ.Ν.Α Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ- ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΟΛΥΚΛΙΝΙΚΗ ΝΠΔΔ», με την από 13-10-2010 ανακοπή του ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, ζητούσε την ακύρωση της 16662/2010 Διαταγής Πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε με βάση τα αναφερόμενα σ' αυτή τιμολόγια εμπορευμάτων και υποχρέωσε το ανακόπτον να καταβάλει στην καθής το συνολικό ποσό των 46.125,52 ευρώ, εντόκως κατά τα αναφερόμενα ειδικότερα. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, με την εκκαλουμένη απόφαση του (1046/2013) δικάζοντας ερήμην του ανακόπτοντος, κατά την τακτική διαδικασία απέρριψε την υπό κρίση ανακοπή. Κατά της αποφάσεως αυτής, παραπονείται με την υπό κρίση έφεση του το ανακόπτον, για κακή ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και ζητεί την εξαφάνιση της εκκαλουμένης προκειμένου να γίνει δεκτή η ανωτέρω ανακοπή του.

Η υπό κρίση έφεση αρμόδια φέρεται ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου (άρθρο 19 του Κ.Πολ.Δ), για το παραδεκτό ασκήσεως της οποίας δεν απαιτείται καταβολή από το εκκαλούν νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, του τασσομένου από την παρ. 4 του άρθρου 495 του Κ.Πολ.Δ., η οποία προστέθηκε με το άρθρο 12 του ν.4055/6-7-2012, παραβόλου, αφού αυτό απαλλάσσεται κάθε δικαστικού τέλους σε κάθε δίκη του, σύμφωνα με το άρθρο 11 του ν.δ. της 26 Ιουνίου/10 Ιουλίου 1944 «Περί Κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου», το οποίο κατ' άρθ. 28 παρ.4 του ν. 2579/1998, έχει εφαρμογή και για τα νπδδ. Περαιτέρω, η έφεση έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα (άρθρα 495,513,516,518 παρ. 2 Κ.Πολ.Δικ.). Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά και κατ'ουσίαν δεκτή και να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση, σύμφωνα με όσα στην προαναφερόμενη μείζονα σκέψη αναφέρονται, να κρατηθεί η υπόθεση από το παρόν Δικαστήριο, το οποίο δικάζει την από [13- 10-2010](#) και με αριθ. κατ. δικ. 1178/2010 ανακοπή.

Η υπό κρίση ανακοπή κατά της 16662/2010 Διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα, καθόσον ακριβές αντίγραφο από το πρώτο εκτελεστό απόγραφο της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής επιδόθηκε στο ανακόπτον στις [23/9/2010](#), όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ [4760/23-9-2010](#) έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών ....., η δε ένδικη ανακοπή επιδόθηκε στην καθ' ης στις 14/10/2010 , όπως προκύπτει από τη

σχετική επισημείωση της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών, ..., στο προσαγόμενο από την καθ' ης η ανακοπή επικυρωμένο αντίγραφο αυτής, δικάζεται δε κατά την τακτική διαδικασία αφού η διαφορά από την απαίτηση για την οποία έχει εκδοθεί η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής (απαίτηση από τιμολόγια πώλησης), είναι η τακτική διαδικασία (άρθρα 632 παρ.1 και 3, 584 Κ.Πολ.Δ.). Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 924 του ΚΠολΔ, προβλέπεται ο τρόπος ενάρξεως της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτελέσεως, ο οποίος συνίσταται στην κοινοποίηση προς τον οφειλέτη αντιγράφου του απογράφου του εκτελεστού τίτλου με επιταγή προς εκτέλεση (ΑΠ 759/2004 δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, 235/1984, ΝοΒ 1985.265, Εφ. Πατρών 445/2005 δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι δεν πρόκειται περί ανακοπής εκτελέσεως (άρθρο 933 του Κ.Πολ.Δ), όπως στο ιστορικό του δικογράφου της εκθέτει το ανακόπτον, αφού από το περιεχόμενο αυτού πλήττεται η διαταγή πληρωμής η οποία επιδόθηκε στο ανακόπτον με το ακριβές αντίγραφο πρώτου απογράφου αυτής, χωρίς να επακολουθήσει επιταγή προς εκτέλεση η οποία αποτελεί την έναρξη της αναγκαστικής εκτελέσεως, ώστε να δύναται να ασκηθεί κατ' αυτής ανακοπή (κατά της εκτελέσεως), σύμφωνα με όσα αμέσως παραπάνω αναφέρονται.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος ως καταχρηστική, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο οικονομικός ή κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος να προκύπτει από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή καταστάσεως που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε για πολύ χρόνο, με επακόλουθο να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο. Απαιτείται δηλαδή, για να χαρακτηριστεί καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος, να έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, από την συμπεριφορά του δικαιούχου, σε συνάρτηση και με εκείνη του υποχρέου, και μάλιστα ευλόγως, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμα του. Επίσης πρέπει οι πράξεις του υπόχρεου και η κατάσταση πραγμάτων που διαμορφώθηκε υπέρ αυτού να τελούν σε αιτιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου, αφού, κατά τους κανόνες της καλής πίστης, οι συνέπειες που απορρέουν από πράξεις άσχετες προς αυτή τη συμπεριφορά δεν συγχωρείται να προβάλλονται προς απόκρουση του δικαιώματος (Ολ.ΑΠ 16/2006, Ολ.ΑΠ 17/95, Ολ.ΑΠ 62/90, Α.Π 1623/2012).

Με τους σχετικούς λόγους της υπό κρίση ανακοπής το ανακόπτον ισχυρίζεται ότι η άσκηση του δικαιώματος της καθής η ανακοπή δυνάμει του οποίου εκδόθηκε η ανακοπτομένη διαταγή πληρωμής τυγχάνει καταχρηστική διότι ενώ έχει καταβάλει την αξία των αναφερομένων στην διαταγή πληρωμής τιμολογίων ύψους 301.104,71 ευρώ πλην ενός ύψους 3.683,07 ευρώ παρόλα αυτά η καθήςζαιτήθηκε την έκδοση της διαταγής πληρωμής για το τελευταίο αυτό τιμολόγιο και τους τόκους των λοιπών τιμολογίων και αν και γνώριζε ότι είχε κινηθεί διαδικασία εξόφλησης αυτών και παρά το γεγονός ότι τυγχάνει απολύτως φερέγγυο κατά παράβαση του άρθρου 281 του Α.Κ. Ο σχετικός λόγος ανακοπής και αληθών υποτιθέμενων των επικαλούμενων περιστατικών, δεν είναι νόμιμος αφού τα επικαλούμενα από το ανακόπτον πραγματικά περιστατικά δεν συνιστούν καταχρηστική συμπεριφορά, σύμφωνα με όσα στην ως άνω μείζονα σκέψη αναφέρονται.

Κατά το άρθρ. 623 του ΚΠολΔ, μπορεί, κατά την ειδική διαδικασία των άρθρ. 624 έως 634 του Κώδικα αυτού, να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων, εφόσον η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό αποδεικνύονται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο. Η απαίτηση, που μπορεί να αποδεικνύεται και από συνδυασμό περισσότερων τέτοιων εγγράφων, πρέπει κατά το άρθρ. 624§1 του ίδιου Κώδικα να μην εξαρτάται από αίρεση, προθεσμία, όρο ή αντιπαροχή και να είναι ορισμένο το οφειλόμενο ποσό χρημάτων ή χρεογράφων, κατά δε το άρθρ. 626§§2, 3 του ίδιου επίσης Κώδικα, η αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής, που καταθέτει ο δικαιούχος της απαίτησης στη γραμματεία του δικαστηρίου, πρέπει να περιέχει, εκτός άλλων στοιχείων, την απαίτηση και το ακριβές ποσό χρημάτων ή χρεογράφων, με τους τυχόν οφειλόμενους τόκους των οποίων ζητείται η καταβολή, να επισυνάπτονται δε σ' αυτή και όλα τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της. Διαταγή πληρωμής μπορεί έτσι να εκδοθεί και με βάση τιμολόγια πώλησης εμπορευμάτων, εφόσον όμως σ' αυτά, που αποτελούν ιδιωτικά έγγραφα, έχει τεθεί η υπογραφή και του αγοραστή κατά τρόπο που να υποδηλώνει αποδοχή της σχετικής οφειλής του, αφού τότε, αναλαμβάνοντας και ο ίδιος υποχρεώσεις από τα τιμολόγια, θεωρείται ως προς τις υποχρεώσεις του εκδότης των τιμολογίων και αυτά έχουν κατά το άρθρ. 443ΚΠολΔ αποδεικτική δύναμη σε βάρος του. Αντικείμενο δε της δίκης επί της ανακοπής αυτής είναι ο έλεγχος μόνον της νομιμότητας και του κύρους της διαταγής πληρωμής και όχι η διάγνωση της ουσιαστικής αξίωσης (Α.Π 1349/2013, ΑΠ 1347/2011, δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, στις διατάξεις των άρθρων 2, 3 και 4 του εφαρμοστέου στην προκειμένη περίπτωση, λόγω του χρόνου κατάρτισης των συμβάσεων πώλησεως και των εκδοθέντων συνεπεία αυτών τιμολογίων (2007-2008), στα οποία υπέγραψαν κατά την παραλαβή τα αρμόδια όργανα του ανακόπτοντος, του π. δ/τος 166/2003, το οποίο εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 2000/35 της Ε.Κ. "για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων

πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές" και παρά την κατάργησή του με το ν. 4152/2013 εξακολουθεί να διέπει τις συμβάσεις που καταρτίστηκαν πριν από την ισχύ του τελευταίου νόμου στις [16-3-2013](#), σύμφωνα με τη ρητή διάταξη της παραγράφου Ζ14 (άρθρα 12 παρ. 4 και 13 της νέας Οδηγίας 2011/7 ΕΚ.) του ίδιου νόμου, ορίζονται τα εξής: Άρθρο 2 "Οι διατάξεις του διατάγματος αυτού εφαρμόζονται στις πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής από εμπορική συναλλαγή" Άρθρο 3 "Κατά την έννοια του διατάγματος αυτού: 1. "Εμπορική συναλλαγή" είναι κάθε συναλλαγή μεταξύ επιχειρήσεων ή μεταξύ επιχειρήσεων και δημόσιων αρχών, η οποία συνεπάγεται την παράδοση αγαθών ή την παροχή υπηρεσιών έναντι αμοιβής, α. "Δημόσια αρχή" είναι κάθε αναθέτουσα αρχή ή φορέας, όπως ορίζεται στα προεδρικά διατάγματα για τις δημόσιες συμβάσεις προμηθειών (Π.Δ. 370/1995, ΦΕΚ Α' 199), υπηρεσιών (Π.Δ. 346/1998, ΦΕΚ Α' 230) εξαιρούμενων τομέων (Π.Δ. 57/2000, ΦΕΚ Α' 45) και Δημοσίων έργων (Γ1.Δ. 334/2000, ΦΕΚΑ' 279), όπως τροποποιήθηκαν και ισχύουν, β. "Επιχείρηση" είναι κάθε οργάνωση, η οποία ενεργεί στα πλαίσια ανεξάρτητης οικονομικής ή επαγγελματικής της δραστηριότητας, ακόμη και αν η δραστηριότητα αυτή ασκείται από ένα και μόνο πρόσωπο. 2. "Καθυστέρηση πληρωμής" είναι η μη τήρηση της συμβατικής ή νόμιμης προθεσμίας πληρωμής. 3. "Επιτόκιο που ορίζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα για τις βασικές πράξεις της αναχρηματοδότησης" είναι το επιτόκιο που ισχύει για τέτοιες πράξεις στις προσφορές με σταθερό επιτόκιο". Άρθρο 4 " Τόκος σε περίπτωση καθυστέρησης πληρωμής. 1. Τόκος υπερημερίας οφείλεται από την ημέρα που ακολουθεί την ημερομηνία πληρωμής ή το τέλος της περιόδου πληρωμής που ορίζει η σύμβαση. 2. Εάν δεν συμφωνήθηκε ορισμένη ημέρα ή προθεσμία πληρωμής της αμοιβής, ο οφειλέτης γίνεται υπερήμερος, χωρίς να απαιτείται όχληση, και οφείλει τόκους: α. Εάν παρέλαβε το τιμολόγιο ή άλλο ισοδύναμο για πληρωμή έγγραφο μέχρι το χρόνο της παραλαβής των αγαθών ή της παροχής των υπηρεσιών ή αν δεν παρέλαβε ή δεν είναι βέβαιο τότε παρέλαβε τέτοιο έγγραφο, μόλις περάσουν 30 ημέρες από την παραλαβή των αγαθών ή την παροχή των υπηρεσιών, β. Εάν από το νόμο ή τη σύμβαση προβλέπεται διαδικασία αποδοχής ή ελέγχου για την επαλήθευση της αντιστοιχίας συμφωνημένων και παραλαμβανομένων αγαθών ή υπηρεσιών, μόλις περάσουν 30 ημέρες από την ολοκλήρωση της διαδικασίας αποδοχής ή ελέγχου, εφόσον παρέλαβε το τιμολόγιο ή άλλο ισοδύναμο για πληρωμή έγγραφο μέχρι την ολοκλήρωση της εν λόγω διαδικασίας, γ. Εάν η παραλαβή των αγαθών ή η παροχή των υπηρεσιών ή η διαδικασία αποδοχής ή ελέγχου έχει προηγηθεί, μόλις περάσουν 30 ημέρες από το χρόνο παραλαβής του τιμολογίου ή άλλου ισοδύναμου για πληρωμή εγγράφου, δ. Στις συμβάσεις μεταξύ επιχειρήσεων και δημοσίων αρχών της παραγράφου 1α του άρθρου 3 του παρόντος, η προθεσμία καταβολής τόκων σε κάθε μία από τις παραπάνω περιπτώσεις, ορίζεται αποκλειστικώς σε 60 ημέρες. 3. Ο δανειστής δικαιούται τόκους, εφόσον α) έχει εκπληρώσει τις συμβατικές και νόμιμες υποχρεώσεις του και β) δεν έχει εισπράξει εγκαίρως το οφειλόμενο ποσό, εκτός, εάν δεν υπάρχει ευθύνη του οφειλέτη για την καθυστέρηση. 4. Το ύψος του τόκου υπερημερίας που είναι υποχρεωμένος να καταβάλλει ο οφειλέτης

υπολογίζεται με βάση το επιτόκιο που εφαρμόζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα στην πιο πρόσφατη κύρια πράξη αναχρηματοδότησης, η οποία πραγματοποιείται πριν από την πρώτη ημερολογιακή ημέρα του οικείου εξαμήνου ("επιτόκιο αναφοράς") προσαυξημένο κατά επτά εκατοστιαίες μονάδες ("περιθώριο"), εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά στην σύμβαση. Το επιτόκιο αναφοράς το οποίο ισχύει την πρώτη ημερολογιακή ημέρα του οικείου εξαμήνου, εφαρμόζεται και για τους επόμενους έξι μήνες. 5. Ο δανειστής, εκτός από τους τόκους, έχει δικαίωμα να απαιτήσει από τον υπερήμερο οφειλέτη και εύλογη αποζημίωση για τα έξοδα είσπραξης της οφειλόμενης αμοιβής. Τα έξοδα αυτά υπόκεινται σε σχέση με την οφειλόμενη αμοιβή στις αρχές της διαφάνειας και της αναλογικότητας". Από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει ότι το πεδίο εφαρμογής του π. δ. 166/2003 οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 παρ.1 αυτού και εκτείνεται σε κάθε εμπορική συναλλαγή μεταξύ επιχειρήσεων ή μεταξύ επιχειρήσεων και δημόσιας αρχής και ως μόνες προϋποθέσεις τίθενται : α) η εγκυρότητα της σύμβασης, β) η εκτέλεση αυτής από την επιχείρηση και γ) η υπερημερία του οφειλέτη ως προς την πληρωμή της αμοιβής, ενώ δεν τίθεται από το νόμο ως προϋπόθεση η σύναψη της σύμβασης κατά τη διαδικασία και διατυπώσεις του π.δ. 370/1995 που διέπει τις δημόσιες προμήθειες. Η παραπομπή με το άρθρο 3 παρ.1 α' του ίδιου διατάγματος στις διατάξεις του π.δ. 370/1995 περί δημοσίων προμηθειών (ήδη π. δ. 60/2007) έγινε για τον προσδιορισμό και μόνο της έννοιας της δημόσιας αρχής, ως αντισυμβαλλομένης της δανειστριάς επιχείρησης, δεδομένου ότι επιλέγεται το λεγόμενο λειτουργικό κριτήριο και προσδίδεται στη "δημόσια αρχή" έννοια ευρύτερη εκείνης που ακολουθεί ο εθνικός νομοθέτης με βάση το οργανικό κριτήριο. Αν ο νομοθέτης ήθελε να περιορίσει το πεδίο εφαρμογής του π.δ. 166/2003 μόνο στις δημόσιες συμβάσεις προμήθειας, δηλαδή εκείνες που υπάγονται στην υποχρεωτική ρύθμιση και εφαρμογή του π. δ. 370/1995, θα το όριζε ρητά, πέραν του ότι μια τέτοια διαφορετική αντιμετώπιση δεν προβλέπεται στην Οδηγία 35/2000 και δεν δικαιολογείται από τον επιδιωκόμενο σκοπό της, που είναι η αντιμετώπιση της καθυστέρησης των πληρωμών κάθε εμπορικής συναλλαγής. Επομένως, στο πεδίο εφαρμογής του π.δ. 166/2003 εμπίπτουν και οι συμβάσεις προμήθειας που καταρτίστηκαν μεταξύ επιχείρησης και δημόσιας αρχής, απ' ευθείας, χωρίς δηλαδή τις διατυπώσεις και τη διαδικασία του π.δ. 166/2003, οι οποίες διέπονται από το ιδιωτικό δίκαιο. Τέτοιες συμβάσεις είναι και εκείνες που συνάπτει δημόσιο νοσηλευτικό ίδρυμα (ν.π.δ.δ.), το οποίο συγκαταλέγεται στις αναθέτουσες αρχές του π.δ. 370/1995 (άρθρο 2), εφόσον πληρούν κατά τα λοιπά τις προϋποθέσεις εγκυρότητάς τους. Και επί των συμβάσεων αυτών το ύψος του οφειλόμενου επιτοκίου ρυθμίζεται από τη διάταξη του άρθρου 4 του π. δ. 166/2003, η οποία, ως νεότερη, ειδικότερη και εδραζόμενη σε Κοινοτική Οδηγία (άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος) διάταξη, υπερισχύει της διάταξης του άρθρου 76 του ν. δ. 495/1976. (βλ.Α.Π 766/2014, 323/2014 δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον δεύτερο λόγο της υπό κρίση ανακοπής εκτίθεται ότι κακώς κατά την ανακοπτομένη Διαταγή Πληρωμής υπολογίστηκαν οι οφειλόμενοι τόκοι κατά το Π. Δ/μα 166/2003. Σύμφωνα όμως με όσα στην αμέσως παραπάνω μείζονα σκέψη αναφέρονται οι τόκοι υπερημερίας τόσο του ανεξόφλητου τιμολογίου [000291/22-2-2008](#), όσο και των υπολοίπων τιμολογίων εκδοθέντων από 8-2-2005 μέχρι [22-2-2008](#), τα οποία εξοφλήθηκαν μεν αλλά εκπροθέσμως, όπως το ίδιο το ανακόπτον συνομολογεί και τα οποία αφορούσαν τίμημα από συμβάσεις προμήθειας που καταρτίστηκαν μεταξύ της καθής η ανακοπή επιχείρησης και του ανακόπτοντος ν.π.δ.δ νοσηλευτικού ιδρύματος υπολογίζονται σύμφωνα με το παραπάνω Π. Δ 166/2003. Συνεπώς, ο σχετικός λόγος ανακοπής, ότι κακώς υπολογίστηκε το επιτόκιο από τα παραπάνω τιμολόγια δυνάμει του Π.Δ/τος 166/2003, τυγχάνει μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτέος.

Εξάλλου, η κατά το άρθρο 632 Κ.Πολ.Δ. ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής, η οποία αποτελεί ειδική μορφή της ανακοπής των άρθρων 583 επ. Κ.Πολ.Δ., ασκείται όπως και η αγωγή. Γι' αυτό πρέπει στο δικόγραφο της να περιέχονται, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, όλες οι ενστάσεις κατά του κύρους της διαταγής πληρωμής, βάσει δε της ισχύουσας και στη δίκη της ανακοπής αρχής της συζητήσεως, το δικαστήριο δεν δικαιούται να εξετάσει αυτεπαγγέλτως πλημμέλειες της διαταγής πληρωμής που δεν προτάθηκαν παραδεκτά με κύριο ή πρόσθετο λόγο ανακοπής. Νέοι λόγοι, μη περιεχόμενοι στο δικόγραφο της ανακοπής, δεν επιτρέπεται να προταθούν από τον ανακόπτοντα με την έφεσή του κατά της απόφασης που απέρριψε την ανακοπή ή με την αίτηση αναιρέσεως και αν ακόμα οι λόγοι αυτοί αφορούν ισχυρισμούς που αναφέρονται στα άρθρα 269, 527, 562 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., γιατί έναντι των τελευταίων αυτών γενικών διατάξεων κατισχύει, λόγω της ειδικότητάς της, η διάταξη του άρθρου 585 παρ. 2 εδ. β' Κ.Πολ.Δ., κατά την οποία νέοι λόγοι ανακοπής, μπορούν να προταθούν μόνο με πρόσθετο δικόγραφο, που κατατίθεται στη γραμματεία του δικαστηρίου προς το οποίο απευθύνεται η ανακοπή και κοινοποιείται οκτώ ημέρες πριν από τη συζήτηση (Α.Π. 999/2013, Α.Π 370/2012, Α.Π. 1313/2007). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων της παρ. 1 του άρθρου 27 ν. 3867/2010 (ΦΕΚ: Α" 28) και της παρ. 4 του ν. 4058/2012 (ΦΕΚ: Α' 63), προκύπτει ότι η υπαγωγή στο ν. 3867/2010 των από 1-1-2007 έως 31-12-2009 οφειλών των δημόσιων νοσοκομείων προς τους προμηθευτές τους είναι «δυνητική» και, μόνη συνέπεια της μη υπαγωγής, είναι ότι η σχετική εκκαθάριση διενεργείται μετά από τελεσίδικη δικαστική απόφαση.

Το εκκαλούν με τον πέμπτο λόγο της έφεσης του, εκθέτει ότι δεν είναι δυνατή η εκτέλεση της ανακοπτομένης Διαταγής Πληρωμής, καθόσον οι επιδικασθείσες με αυτή οφειλές, αφορούν οφειλές, οι οποίες προέκυψαν κατά την περίοδο 2007-2009, δυνάμει συμβάσεων προμήθειας υγειονομικού υλικού οι οποίες δεν υπήχθησαν στη ρύθμιση

του άρθρου 27 του ν. 3867/2010, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 4 παρ.1 του ν. 4058/2012, κατά την οποία η καταβολή αυτών διενεργείται μόνο σε εκτέλεση τελεσιδίκων δικαστικών αποφάσεων. Ο ισχυρισμός αυτός του ανακόπτοντος, ο οποίος προτείνεται το πρώτον με τον παραπάνω λόγο έφεσης, (δεν προτάθηκε από το ανακόπτον στο δικόγραφο της ανακοπής, ως κύριος λόγος ούτε με πρόσθετο λόγο ανακοπής), δεν είναι ισχυρισμός τον οποίο το ανακόπτον μπορούσε να προτείνει πρωτοδίκως, χωρίς να αποτελεί λόγο ανακοπής ή πρόσθετο λόγο ανακοπής η οποία ασκείται σύμφωνα με όσα στην παραπάνω μείζονα σκέψη αναφέρονται. Επομένως, απαραδέκτως προτείνεται με το δικόγραφο της εφέσεως του ανακόπτοντος, κατά της απόφασης που απέρριψε την ανακοπή του. Σε κάθε όμως περίπτωση ο λόγος αυτός (και ως λόγος ανακοπής εξεταζόμενος) τυγχάνει απορριπτέος ως απαράδεκτος καθόσον βάλει κατά της εκτελέσεως της ανακοπτομένης Διαταγής Πληρωμής, η οποία όμως σύμφωνα και με όσα παραπάνω αναφέρονται δεν έχει αρχίσει, αφού το ανακόπτον ούτε επικαλείται επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση της ανακοπτομένης διαταγής πληρωμής, εκ μέρους της καθής, ούτε αποδεικνύεται σύνταξη και επίδοση τέτοιας επιταγής προς εκτέλεση από την καθής η ανακοπή. Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω και μη υπάρχοντος άλλου λόγου ανακοπής πρέπει να απορριφθεί αυτή ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Η δικαστική δαπάνη δε της εφεσίβλητης του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας πρέπει να επιβληθεί εις βάρος του εκκαλούντος που χάνει την δίκη (άρθρα 176, 1883 και 191 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την 1046/2013 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση.

ΔΙΚΑΖΕΙ επί της από 13-10-2010 και με αριθ. κατ. δικ. 11784/2010 ανακοπής.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ αυτή.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ την 16662/2010 Διαταγή Πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ το εκκαλούν στη δικαστική δαπάνη της εφεσίβλητης του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας την οποία ορίζει στο ποσό των εξακοσίων (600) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα στις 21 Απριλίου 2015 σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοί τους δικηγόροι.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός απόφασης
2143/2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από την Δικαστή Βαρβάρα Παπαγιαννάκη. Πρωτοδίκη, την οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διευθύνσεως του Πρωτοδικείου και τη Γραμματέα Γεωργία Σταφίδα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 15-3-2018. προκειμένου να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΚΑΛΟΥΝΤΟΣ-ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: ..... του ....., κατοίκου ..... και με ΑΦΜ ....., ο οποίος παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου του .....

ΤΟΥ ΚΑΘ'ΟΥ Η ΚΛΗΣΗ-ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: ..... του ....., κατοίκου ....., ... αρ. .... και με ΑΦΜ ....., ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου του **Εμμανουήλ Τσαλικίδη**.

Ο ενάγων ζήτησε να γίνει δεκτή η από 10-4-2017 αγωγή του, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Ειρηνοδικείου ....., με αριθμό εκθ. καταθ. δικογρ. 4/11-42017. επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 1/2018 απόφαση του

Ειρηνοδικείου ....., με την οποία αυτό κρίθηκε καθ' ύλην αναρμόδιο για την εκδίκαση της κρινόμενης αγωγής και παρέπεμψε αυτήν στο παρόν Δικαστήριο. Ήδη η υπόθεση επαναφέρεται προς συζήτηση με την από 23-1-2010 με γενικό αριθμό κατάθεσης 9860/2018 και με ειδικό αριθμό κατάθεσης 229/2018 κλήση του καλούντος- ενάγοντος, η οποία προσδιορίστηκε για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και εγγράφηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ Με την από 23-1-2010 και με αριθμ. εκθ. καταθ. δικογρ. 9860/229/2018 κλήση του, ο ενάγων νομίμως επανέφερε προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου την από 10-4-2017 αγωγή του, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμ. 1/2018 οριστική απόφαση του Ειρηνοδικείου Λαυρίου [για τον οριστικό χαρακτήρα της παραπεμπτικής απόφασης, λόγω αναρμοδιότητας, βλ. ΕφΑθ 2340/2002 ΕΛΔ 43(2002). 1442, ΕφΑθ 1514/1999 Αρμ 1999.1580, ΕφΑθ 4322/1995 Δίκη 1996.1186] και με την οποία αυτό κρίθηκε αναρμόδιο καθ' ύλην για την εκδίκασή της, παρέπεμψε δε την αγωγή στο παρόν Δικαστήριο.

Το άρθρο 46 του ΚΠολΔ ορίζει, στο πρώτο εδάφιο, ότι "αν το Δικαστήριο δεν είναι καθ' ύλην ή κατά τόπο αρμόδιο, αποφαινεται γι' αυτό αυτεπαγγέλτως και προσδιορίζει το αρμόδιο Δικαστήριο, στο οποίο παραπέμπει την υπόθεση και στο δεύτερο εδάφιο ότι "η παραπεμπτική απόφαση όταν τελεσιδικήσει είναι υποχρεωτική, τόσο για την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, που παρέπεμψε, όσο και γιου την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου στο οποίο γίνεται παραπομπή". **Η διάταξη του άρθρου 46 εδ. β' του ΚΠολΔ, η οποία αποσκοπεί στην αποφυγή αρνητικής συγκρούσεως της αρμοδιότητας και εκδόσεως αντιφατικών αποφάσεων, στην περίπτωση που παράλληλα με τη συζήτηση της υποθέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου της παραπομπής ασκούσε κάποιος από τους διαδίκους έφεση κατά της αποφάσεως του παραπέμπαντος Δικαστηρίου, συνάγεται ότι το Δικαστήριο κωλύεται να δικάσει την υπόθεση πριν καταστεί τελεσιδική η παραπεμπτική απόφαση. Αν όμως η υπόθεση εισαχθεί προς συζήτηση πριν καταστεί τελεσιδική η παραπεμπτική απόφαση, η συζήτηση κηρύσσεται απαράδεκτη (βλ. ΕφΑθ 1644/88 ΕλλΔνη 30/631, Εφ Αθ 6104/82 ΕλλΔνη 24/55, ΠΠρΑΘ 1213/1989 ΑρχΝ**

1989/241). Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294, 297, 298, και 299 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι η αποδοχή της αποφάσεως, πριν από την άσκηση κάποιου ένδικου μέσου εναντίον της, η οποία υποδηλώνει παραίτηση από το δικαίωμα της ασκήσεώς του, δεν υπόκειται σε ορισμένο διαδικαστικό τύπο, όπως εκείνη που γίνεται μετά την άσκηση του ένδικου μέσου, δυναμένη να γίνει είτε ρητώς, με την τήρηση των διατυπώσεων που διαγράφονται στη διάταξη του άρθρου 297 του Κώδικα αυτού και συγκεκριμένα με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο αυτού που παραιτείται, είτε σιωπηρώς, με δηλώσεις ή πράξεις από τις οποίες συνάγεται αναγκαίως ο περί αποδοχής σκοπός. Για την παραίτηση, όμως, από το δικαίωμα ασκήσεως ενδίκου μέσου και, επομένως, για την ενέχουσα τέτοια παραίτηση αποδοχή της αποφάσεως, ρητή ή σιωπηρά, απαιτείται ειδική πληρεξουσιότητα του δικηγόρου που υπογράφει την ρητή αποδοχή της αποφάσεως ή που προβαίνει στην πράξη από την οποία συνάγεται η σιωπηρή αποδοχή αυτής, διαφορετικά η (ρητή ή σιωπηρά) αποδοχή της αποφάσεως και συνεπώς και η παραίτηση από το δικαίωμα ασκήσεως ενδίκου μέσου κατ' αυτής είναι ανίσχυρη (ΑΠ 1852/2011. ΑΠ 1247/2009 δημοσίευση σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέτοια περίπτωση σιωπηρής παραίτησεως από την άσκηση κάποιου ένδικου μέσου μπορεί να συντρέχει και στην περίπτωση παραστάσεως του εναγομένου κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στο οποίο εισάγεται η υπόθεση με κλήση του ενάγοντος κατόπιν παραπομπής από αναρμόδιο Δικαστήριο σε αρμόδιο, η παραίτηση όμως από το δικαίωμα προς άσκηση ένδικου μέσου, όπως και αυτή της εφέσεως, κατά τα ανωτέρω, προϋποθέτει, κατά το άρθρο 98 εδ. β' του ΚΠολΔ, την ύπαρξη ειδικής πληρεξουσιότητας προς το δικηγόρο, ο οποίος προβαίνει στη σχετική δήλωση, να αναφέρεται δηλαδή ειδικά ότι παρέχεται η πληρεξουσιότητα να προβεί στη δήλωση αποδοχής, εκτός αν παρίσταται αυτοπροσώπως ο διάδικος κατά τη συζήτηση μαζί με τον πληρεξούσιο δικηγόρο, οπότε θεωρείται ότι εγκρίνει τη δήλωση αποδοχής που γίνεται από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του (ΕφΠατρ. 929/1996 ΕλλΔνη39, 136). Συνεπώς, στην περίπτωση εκ μέρους του ενάγοντος εισαγωγής με κλήση της υποθέσεως (αγωγής), στο Δικαστήριο της παραπομπής, αυτή καθ' εαυτή δεν σημαίνει και σιωπηρή αποδοχή αποφάσεως, που συνεπάγεται, κατ' άρθρα 298 και 299 ΚΠολΔ, το απαράδεκτο των ενδίκων μέσων και επομένως την τελεσιδικία της παραπεμπτικής

αποφάσεως, όταν ο εναγόμενος δεν δηλώσει και αυτός νομότυπα, κατά τα ανωτέρω τη βούλησή του, γι' αποδοχή της απόφασεως, και έχει δικαίωμα εφέσεως, εφόσον προδήλως έλαβε χώρα επίδοση αυτής, από της επομένης της οποίας κατ' άρθρο 518 παρ.1 ΚΠολΔ αρχίζει η προθεσμία ασκήσεως εφέσεως, μετά την πάροδο της οποίας αυτή, κατ' άρθρο 532 του ιδίου Κώδικα, είναι απαράδεκτη και η απόφαση καθίσταται τελεσίδικη.

Με την υπο κρίση αγωγή του. η οποία επαναφέρεται προς συζήτηση με την με αριθμό κατάθεσης 9860/229/2018 κλήση, ο καλών-ενάγων εκθέτει, ότι από την 23-6-2016 εργάστηκε ως πωλητής στην επιχείρηση που διατηρεί ο εναγόμενος στην ..... χωρίς όμως να έχουν συνάψει εγγράφως σύμβαση εργασίας. Ότι το ωράριο εργασίας του ήταν 6 ημέρες την εβδομάδα και από ώρα 8:45 πμ εως 18:30 ενώ ως ημερομίσθιο συμφωνήθηκε το ποσό των 30 ευρώ. Ότι κατόπιν πιέσεων του ενάγοντος την 7-7-2016 υπεγράφη σύμβαση εργασίας μερικής απασχόλησης με την οποία ορίστηκε, ότι ο ενάγων θα εργαζόταν 2 ημέρες την εβδομάδα και πέντε ώρες την ημέρα πλην όμως αυτός εξακολούθησε να εργάζεται με τις ημέρες και τις ώρες που εργαζόταν και πριν την υπογραφή της σύμβασης. Ότι την παραπάνω σύμβαση υπέγραψε την σύμβαση υπο την απειλή της απόλυσης. Ότι κατά το χρονικό διάστημα από 1-8-2016 εως και την 5-9-2016 λόγω αυξημένης κίνησης που παρουσίασε η επιχείρηση εργαζόταν καθημερινά από ώρα 8:45 εως 19:15 με ημερομίσθιο 35 ευρώ. Ότι τον Σεπτέμβριο του έτους 2017 ο εναγόμενος προσέλαβε τον ..... ο οποίος εργαζόταν κατά τις ώρες 18:00 μμ εως 21:00. Ότι αρχές του έτους 2017 ο εναγόμενος προσέλαβε και άλλο άτομο να εργασθεί στην επιχείρηση με αποτέλεσμα να μειωθούν οι μέρες και οι ώρες εργασίας του ενάγοντος και πλέον να λαμβάνει ημερομίσθιο 20 ευρώ και μηνιαίο μισθό 350 ευρώ έναντι των 700 ευρώ που λάμβανε με το προηγούμενο καθεστώς. Ότι αν και είχε ζητήσει από τον εναγόμενο να υπογράψουν σύμβαση εργασίας στην οποία θα αναγράφονταν οι πραγματικές ημέρες και ώρες εργασίας του εκείνος αρνείτο. Ότι την 20-1 -2017 σε μια ακόμα προσπάθεια του ενάγοντος να υπογραφεί σύμβαση εργασίας που να αποτυπώνει την πραγματική του απασχόληση ο εναγόμενος τον απαξίωσε και σημειώθηκε φραστικό επεισόδιο. Ότι την επόμενη ημέρα που ο ενάγων προσήλθε στην εργασία του ο εναγόμενος του ζήτησε να φύγει και ότι έχει δρομολογηθεί η απόλυσή του. Ότι την 7-2-2017 προσέφυγε στην αρμόδια επιθεώρηση εργασίας. Ότι την 8-2-2017 όταν μετέβη στον ΟΑΕΔ προκειμένου να εγγραφεί στο μητρώο ανέργων και να αιτηθεί την καταβολή του επιδόματος ανεργίας πληροφορήθηκε, ότι ο εναγόμενος είχε αναγγείλει την 19-12-2017 την οικειοθελή αποχώρησή του. Ότι καθ'όλο το διάστημα της εργασίας του ουδέποτε έλαβε την άδεια που edικαιούτο αν και την είχε ζητήσει Ότι από την παραπάνω συμπεριφορά του εναγόμενου υπέστη ηθική βλάβη για την οποία δικαιούται χρηματική ικανοποίηση. Με βάση τα ως ανω πραγματικά περιστατικά ζητεί να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της καταγγελίας της σύμβασης εργασίας του και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τον απασχολεί και να αποδέχεται την προσηκόντως προσφερόμενη εργασία του από την 21.1.2017 καταβάλλοντας τις νόμιμες αποδοχές του. Επίσης ζητεί να υποχρεωθεί ο τελευταίος να του καταβάλει το συνολικό ποσό των 10335,10 ευρώ και συγκεκριμένα α) το ποσό των 1485,10 ευρώ για δεδουλευμένες αποδοχές, β) το ποσό των 3850 ευρώ για μισθούς υπερημερίας και γ) το ποσό των 5000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης με τον νόμιμο τόκο από την ημέρα που κάθε κονδύλιο κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό. Επικουρικά σε περίπτωση που κριθεί άκυρη η σύμβαση εργασίας ζητεί να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει τα ανωτέρω ποσά κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητο»

πλουτισμού. Τέλος ζητεί να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή ως προς τις καταψηφιστικές της διατάξεις και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στην δικαστική του δαπάνη.

Από την έρευνα του φακέλου της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι η με αριθμ. 1/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου ....., με την οποία κηρύχθηκε αυτό αναρμόδιο καθ'ύλη και παρέπεμψε στο παρόν Δικαστήριο τη συζήτηση της υπόθεσης έχει καταστεί τελεσίδικη. Ο δε επιμελούμενος της συζήτησης ενάγων δεν επικαλείται ότι η απόφαση κατέστη τελεσίδικη, ούτε ότι επέδωσε στον εναγόμενο την προαναφερόμενη παραπεμπτική απόφαση, οπότε το Δικαστήριο άγεται στο συμπέρασμα ότι η προθεσμία για την άσκηση εφέσεως είναι τρία έτη από τη δημοσίευσή της (παραπεμπτικής απόφασης), η οποία (προθεσμία) εκκινείται από την 8-1-2018, χωρίς εντούτοις να έχει παρέλθει η τριετής διάρκειά της. Από την κλήση του ενάγοντος και την παράσταση του κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, δεν συνάγεται σιωπηρή αποδοχή της αποφάσεως, συνεπαγόμενη απαράδεκτο των εναντίον της ενδίκων μέσων, (άρθρα 298, 299 ΚΠολΔ), (βλ. ΑΠ 759/86 ΝοΒ 35/739, ΑΠ 27/80 ΝοΒ 28/1142). **Άλλωστε και ο εναγόμενος ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου δεν αποδέχθηκε την παραπάνω παραπεμπτική απόφαση, η οποία όπως ισχυρίζεται δεν του επιδόθηκε και κατά συνέπεια δεν κατέστη τελεσίδικη .**

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της υπό κρίση αγωγής, κατά παραδοχή και σχετικής προβληθείσας ενστάσεως του εναγόμενου, καθώς δεν επαναφέρεται παραδεκτώς προς συζήτηση με την με αριθμό κατάθεσης 9860/229/2018 κλήση. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολο τους μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρ. 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Κηρύσσει απαράδεκτη την συζήτηση.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στην Αθήνα, στις 20.11.2018 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΜΟΙΒΩΝ

Αριθμός απόφασης: 125/2018

Αριθμός κατάθεσης αγωγής: 1113/6/2017

Αριθμός κατάθεσης κλήσης: 549722/168/2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

(Ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών - Διαφορές από αμοιβές)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ευτυχία Κατσά, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου, και τη Γραμματέα Γεωργία Σταφίδα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στις 9 Ιανουαρίου 2018, για να δικάσει την από 03.01.2017 αγωγή και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1113/6/2017 αγωγή, η οποία επαναφέρεται προς συζήτηση με την από 19.06.2017 με αριθμό κατάθεσης 549722/168/2017 κλήση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Της δικηγορικής εταιρείας με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στην ..... (οδός .....αριθμ.....) και εκπροσωπείται νόμιμα (ΑΜ ΔΣΑ .....) με ΑΦΜ ..... Δ.Ο.Υ ....., η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της ..... (Α.Μ. Δ.Σ.Α. ....), και κατέθεσε προτάσεις.

TOT ENAGOMENOY: ....., κατοίκου ..... (οδός ..... αριθμ. ....), με ΑΦΜ ..... Δ.Ο.Υ. Λαυρίου, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του **Εμμανουήλ Τσαλικίδη (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 14925)** και κατέθεσε προτάσεις.

Η ενάγουσα ζήτησε να γίνει δεκτή η από 03.01.2017 αγωγή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1113/6/2017, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 04.04.2017 κατά την οποία η συζήτηση της αγωγής ματαιώθηκε. Ήδη, η αγωγή επαναφέρεται προς συζήτηση με την από 19.01.2017 κλήση, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 549722/168/2017 προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης που εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου, οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, αναφέρθηκαν στις προτάσεις τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 14,15 και 16 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι στην εξαιρετική καθ' ύλην αρμοδιότητα του Ειρηνοδικείου υπάγονται και οι διαφορές που αφορούν τις απαιτήσεις των δικηγόρων για τις αμοιβές και τα έξοδα τους εφόσον πρόκειται για υπηρεσίες σε δίκες στο Ειρηνοδικείο ή στο Πταισματοδικείο, στη βασική δε αρμοδιότητα αυτών οι διαφορές για απαιτήσεις που μπορούν να αποτιμηθούν σε χρήματα και η αξία του αντικειμένου τους δεν υπερβαίνει τις 20.000,00 ευρώ. Εξάλλου στην εξαιρετική καθ' ύλην αρμοδιότητα των μονομελών πρωτοδικείων υπάγονται οι διαφορές από απαιτήσεις δικηγόρων και αν η αξία της

αντικειμένου τους υπερβαίνει τις 250.000,00 ευρώ, ήτοι έστω και αν πρόκειται για διαφορές που άλλως θα υπάγονταν στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, όχι όμως και διαφορές της άνω κατηγορίας αξίας μέχρις 20.000,00 ευρώ, οι οποίες υπάγονται στην τακτική καθ' ύλην αρμοδιότητα του Ειρηνοδικείου, αφού η εξαιρετική αυτή αρμοδιότητα (του άρθρου 16) καθιερώνεται μόνο σε βάρος της καθ' ύλην αρμοδιότητας του Πολυμελούς Πρωτοδικείου, όχι όμως και αυτής του Ειρηνοδικείου (ΑΠ 1162/2001 ΝοΒ 2002,1838, ΜΠρΘεσ 29592/2011 Αρμ 2011, 1869, Μαργαρίτης Μ., Ερμηνεία ΚΠολΔ, τομ. Ι, εκδ. 2012, άρθρο 16, αριθ. 14, σελ. 50-51).

2. Στην προκείμενη περίπτωση, η ενάγουσα, με την υπό κρίση αγωγή της, επικαλούμενη την παροχή των εκεί αναφερόμενων δικηγορικών υπηρεσιών προς τον εναγόμενο, ζητεί, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, να υποχρεωθεί αυτός να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 8681,01 € για την αμοιβή της με το νόμιμο τόκο όπως ειδικότερα εκτίθεται στην αγωγή. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα, η αγωγή αυτή, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη που προηγήθηκε, **αναρμοδίως φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, καθόσον πρόκειται για διαφορά αποτιμητή σε χρήμα και το αντικείμενο της διαφοράς, το συνολικό ύψος του οποίου ανέρχεται στο ποσό των 8681,01 € είναι της βασικής αρμοδιότητας του ειρηνοδικείου.** Κατ'⁷ ακολουθία των προαναφερομένων, αφού το παρόν Δικαστήριο δεν είναι καθ' ύλην αρμόδιο για την εκδίκαση της διαφοράς, κατ' άρθρο 46 ΚΠολΔ, πρέπει αυτεπαγγέλτως να κηρύξει εαυτό αναρμόδιο καθ' ύλην και να παραπέμψει την υπόθεση προς εκδίκαση στο αρμόδιο καθ' ύλην και κατά τόπο Ειρηνοδικείο ....., ως Δικαστήριο του τόπου του δικαστηρίου όπου η ενάγουσα έχει την έδρα της, που θα δικάσει αυτήν κατά την ειδική διαδικασία των διαφορών από αμοιβές για την παροχή εργασίας των άρθρων 677 - 681 ΚΠολΔ. **Τέλος, η ενάγουσα πρέπει να καταδικαστεί, λόγω της ήττας της, στα δικαστικά έξοδα του εναγομένου**

(άρθρο 176 ΚΠολΔ), τα οποία, όμως, θα προσδιοριστούν με βάση τα κατώτατα όρια που ορίζονται από το Δικηγορικό Κώδικα, αφού στη δίκη αυτή δεν κρίθηκε κατ' ουσίαν η αγωγή, αλλά μόνο το θέμα της αρμοδιότητας του δικαστηρίου και συνεπώς, δεν μπορεί να επιβληθεί πλήρης δικαστική δαπάνη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

-ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

-ΚΗΡΥΣΣΕΙ εαυτό αναρμόδιο καθ' ύλη.

-ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ την υπόθεση για εκδίκαση ενώπιον του αρμόδιου καθ' ύλη και κατά τόπο Ειρηνοδικείου ....., το οποίο θα δικάσει αυτήν κατά ειδική διαδικασία των διαφορών από αμοιβές για την παροχή εργασίας των άρθρων 677 - 681 ΚΠολΔ.

-ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα του εναγομένου τα οποία ορίζει στο ποσό των εκατόν πενήντα (150) ευρώ.

-ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στην Αθήνα στις 30 Ιουλίου 2018, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΜΟΝ.ΠΡΩΤ.ΑΘ.

1807/2005

ΠολΔ 243.- Συγκρότηση του μονομελούς πρωτοδικείου μετά την εκ μέρους του πολυμελούς πρωτοδικείου απόρριψη της αίτησης για την εξαίρεση του δικαστή του

Αν το μονομελές πρωτοδικείο διακόψει τη συνεδρίαση του, επειδή υποβλήθηκε αίτηση εξαίρεσης του δικαστή που το συγκροτεί, τότε, μετά την εκ μέρους του πολυμελούς πρωτοδικείου απόρριψη της αίτησης εξαίρεσης, το μονομελές πρωτοδικείο πρέπει να συγκροτηθεί και πάλι απο τον ίδιο δικαστή, του οποίου είχε ζητηθεί η εξαίρεση, εκτός αν γίνει νόμιμη αναπλήρωσή του με πράξη του

προϊσταμένου των υπηρεσιών του οικείου πρωτοδικείου για έναν από τους λόγους που αναφέρονται περιοριστικά στο άρθρο 243 ΚΠολΔ, διαφορετικά συντρέχει κακή σύνθεση που ελέγχεται αναιρετικώς κατα το αρθρο 559 αρ. 2 ΚΠολΔ, και συνακόλουθα ακυρότητα της συζήτησης, ανεξάρτητα απο δικονομική βλάβη των διαδικών κατ' αρθρ. 159 αρ. 2 ΚΠολΔ.

Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών 1807/2005 [Δ. Τράγκας]
(Δικαστικοί παραστάτες: **Ε. Τσαλικίδης,** Γ. Τασινόπουλος)

Σύμφωνα με την επιταγή του άρθρου 8 § 1 του Συντάγματος του 1975 «κανένας δεν στερείται χωρίς τη θέλησή του το δικαστή που τον έχει ορίσει ο νόμος». Ειδικότερη εκδήλωση της επιταγής αυτής στο πεδίο του αστικού δικονομικού δικαίου είναι η διάταξη του άρθρου 109 § 1 ΚΠολΔ, κατά την οποία δεν επιτρέπεται να αφαιρεθεί από κανέναν, χωρίς τη θέλησή του ο δικαστής που ορίζει ο νόμος γι' αυτόν (βλ. σχετ. Νίκα στην Κεραμέα-Κονδύλη-Νίκα Ερμ. ΚΠολΔ, κάτω απ' το άρθρο 109, σελ. 232, όπου παραπομπή του συγγραφέα στη θεωρία). Αξιώνει η αρχή αυτή, όχι μόνο να είναι γνωστό εκ των προτέρων, με γενικούς μάλιστα και αφηρημένους κανόνες (λ.χ. αξία αντικειμένου διαφοράς, κατοικία εναγομένου) ποιο δικαστήριο και ποιοι δικαστές θα δικάσουν την αίτηση δικαστικής προστασίας, αλλά και να μη αφαιρείται από το δικαστή μια διαφορά που εκκρεμεί ενώπιον του (βλ. σχετ. Βενιζέλο στο «Δίκαιο και Πολιτική» 1983,297-301. ΜΠρΧαλκίδας 434/1991, αδημ. ΜΠρΘεσ. 853/1983, Αρμ. 1983, 595-596 με παρατ. Σοφιαλίδη), παρά μόνο με τους ίδιους αντικειμενικούς όρους που απαιτούνται και για τον αρχικό καθορισμό αρμοδιότητας (βλ. σχετ. Νίκα, ο.π., κάτω απ' το άρθρο 109, σελ. 232-233).

Περαιτέρω, κατ' εφαρμογή της παραπάνω συνταγματικής επιταγής, ο Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας έχει περιλάβει και άλλες διατάξεις που διασφαλίζουν την κρίση κάθε υπόθεσης από το νόμιμο δικαστή. Έτσι κατ' άρθρο 243 ΚΠολΔ «όλες οι συζητήσεις στο ακροατήριο γίνονται ενώπιον του ίδιου ειρηνοδίκη ή δικαστή του μονομελούς πρωτοδικείου που εκδίδει και την οριστική απόφαση. Αν ο δικαστής αυτός κωλύεται πρόσκαιρα η συζήτηση αναβάλλεται για άλλη σύντομη δικάσιμο. Αν ο δικαστής έπαψε να υπηρετεί στο δικαστήριο ή βρίσκεται με άδεια που πρόκειται να διαρκέσει περισσότερο από ένα μήνα, ορίζεται αναπληρωτής και η συζήτηση γίνεται ενώπιόν του». Η προκειμένη διάταξη επιχειρεί να καθιερώσει αμεσότητα στην διαδικασία, προβλέποντας την έκδοση αποφάσεως από τον δικαστή που εκδίκασε τη διαφορά στα ειρηνοδικεία ή στα μονομελή πρωτοδικεία, προϋποθέτει δε διαδοχικές συζητήσεις στο ίδιο μονομελές δικαστήριο (βλ. σχετ. Μακρίδου στην Κεραμέα-Κονδύλη-Νίκα Ερμ. ΚΠολΔ κάτω από το άρθρο 243, σελ. 516 πρβλ. και ΜΠρΧαλκίδας 434/1991 αδημ. Βλ., επίσης αρθ. 15 I, II του ν. 1756/1988, όπως

αντικαταστάθηκε από το άρθρο 2 ν. 2172/1993, καθ' ην ο προσδιορισμός της συνθέσεως του δικαστηρίου γίνεται από τον πρόεδρο του δικαστηρίου ή από τριμελές συμβούλιο και παρατηρήσεις Νίκα επ' αυτού στην Κεραμέα-Κονδύλη-Νίκα, Ερμ. ΚΠολΔ κάτω από το άρθρο 109, σελ. 234, όπου παραπομπές του συγγραφέα στη θεωρία και τη νομολογία).

Από την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 243 ΚΠολΔ, η οποία ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της ειρημένης συνταγματικής επιταγής, αλλά και σε συνδυασμό με τη συναφή δικονομική αρχή που μνημονεύεται παραπάνω (αρθ. 109 § 1 ΚΠολΔ), συνάγεται ότι, όταν το μονομελές πρωτοδικείο, συντιθέμενο από ορισμένο δικαστή (ορισθέντος, κατά τα ανωτέρω, σύμφωνα με όσα ορίζει ο νόμος), διακόψει τη συνεδρίασή του, για το λόγο ότι υπεβλήθη αίτηση εξαίρεσης σε βάρος του μνησθέντος δικαστή, η οποία πρέπει να εκδικασθεί από το αρμόδιο πολυμελές πρωτοδικείο, το δε τελευταίο δικαστήριο με τη σχετική απόφαση του δεν προβεί στην εξαίρεση του εν λόγω δικαστή, το δικαστήριο (μονομελές πρωτοδικείο) που θα δικάσει την υπόθεση μετά την έκδοση της άνω αποφάσεως του πολυμελούς πρωτοδικείου πρέπει να συντεθεί από τον ίδιο αυτόν δικαστή [εκτός αν γίνει νόμιμη αναπλήρωσή του με πράξη που θα εκδοθεί από τον προϊστάμενο των υπηρεσιών του οικείου πρωτοδικείου για έναν από τους λόγους που αναφέρονται περιοριστικά στο άρθρο 243 ΚΠολΔ (πρβλ. ΜΠρ Χαλκίδας 434/1991 αδημ.)], αλλιώς υπάρχει, κατά την κρίση του δικαστηρίου, κακή σύνθεση που ελέγχεται αναιρετικώς κατ' αρθ. 559 αριθ. 2 ΚΠολΔ, και άρα παράγει ακυρότητα της συζήτησης, ανεξάρτητα από τυχόν δικονομική βλάβη των διαδίκων κατ' αρθρ. 159 αρ. 2 ΚΠολΔ (πρβλ. ΜΠρ Χαλκίδας 434/1991 αδημοσίευτη). Επομένως, αν, σε αντίθεση με τα παραπάνω, υπόθεση έχει εισαχθεί ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου υπό ορισμένη σύνθεση και μετά την έναρξη της συζήτησης της υπόθεσης αυτής το δικαστήριο αναγκάστηκε να διακόψει τη συνεδρίασή του με σκοπό να εκδικασθεί από το πολυμελές πρωτοδικείο αίτηση εξαίρεσης, που «εν τω μεταξύ» υπεβλήθη κατά του δικαστή που μετέχει στη σύνθεση του παραπάνω δικαστηρίου, και ο ανωτέρω δικαστής, τελικά δεν εξαιρεθεί, και κατόπιν εισάγεται η ίδια υπόθεση για μεταγενέστερη (δεύτερη κοκ) συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο υπό άλλη σύνθεση, χωρίς ο δικαστής που το συνέθεσε κατά τη διακοπήσα συνεδρίαση να έχει πάψει να υπηρετεί στο δικαστήριο ή χωρίς αυτός να βρίσκεται με άδεια που πρόκειται να διαρκέσει περισσότερο από ένα μήνα, και χωρίς η υπόθεση να αναβληθεί για άλλη σύντομη δικάσιμο λόγω πρόσκαιρου κωλύματός του, το δικαστήριο, υπό τη νέα του σύνθεση οφείλει να απόσχει από τη συζήτηση της υπόθεσης, προκειμένου τούτο να συντεθεί νομίμως (βλ. ΕφΠειρ 34/1987 ΕλΔ 29,724, καθώς και ΜΠρ Χαλκίδας 434/1991 αδημ.).

Στην προκειμένη περίπτωση ο Σ.Π. με την από 15.1.2005 αγωγή του, που άσκησε εναντίον των Κ.Χ. και Ε.Χ., ζήτησε την καταβολή αποζημιώσεως λόγω ύπαρξης ελαττωμάτων του σε αυτήν (την αγωγή) αναφερομένου μισθίου ακινήτου. Η εν λόγω αγωγή προσδιορίστηκε, τελικά, να συζητηθεί ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου

Αθηνών, που δικάζε κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 647 επ. ΚΠολΔ κατά την δικάσιμο του τελευταίου της 1.4.2005. Κατά την εν λόγω δικάσιμο η πιο άνω αγωγή συνεκφωνήθηκε για να εκδικασθεί μαζί με την από 2.10.2004 αγωγή των Κ.Χ. και Ε.Χ. κατά του Σ.Π. (μισθωτή) περί αποδόσεως σε αυτούς της χρήσεως του ίδιου μισθίου ακινήτου, λόγω λήξεως της σύμβασης μισθώσεως με καταγγελία, που έγινε, εξαιτίας καθυστερήσεως καταβολής των αναφερομένων σε αυτήν (τελευταία αυτή αγωγή) μισθωμάτων. Όμως, ενώ είχε αρχίσει η εκδίκαση των παραπάνω αγωγών κατά την ειρημένη δικάσιμο, και ενώ ήδη είχε απορριφθεί από το ρηθέν δικαστήριο αίτημα αναβολής της σχετικής συζήτησης των ως άνω δικηγόρων, που υπεβλήθη από το Σ.Π., ο τελευταίος ζήτησε την εξαίρεση του δικαστή, που μετείχε στη σύνθεση του μνησθέντος δικαστηρίου, **. Τότε το μονομελές πρωτοδικείο Αθηνών αναγκάστηκε να διακόψει τη συνεδρίασή του, της οποίας έγινε μνεία (ήτοι εκείνη της 1.4.2005), στα πλαίσια της οποίας, ως ήδη ειπώθηκε, συνεζητούντο τα προρρηθέντα δικόγραφα, με σκοπό να εκδικαστεί από το αρμόδιο δικαστήριο, ήτοι το πολυμελές πρωτοδικείο Αθηνών, η ως άνω αίτηση εξαίρεσης. Αφού δε εκδικάσθηκε από το τελευταίο αυτό δικαστήριο η εν λόγω αίτηση, εκδόθηκε τελικά η 89/2005 απόφαση του αμέσως προηγούμενου δικαστηρίου, δυνάμει της οποίας υπήρξε απόρριψη της προσημειωθείσης αίτησης εξαίρεσης. Στη συνέχεια, με την από 19.5.2005 πράξη του προέδρου της τριμελούς διοίκησης, που διευθύνει το πρωτοδικείο Αθηνών, η από 15.1.2005 και με αυξ. αριθ. εκθ. καταθ. 10108/410/2005 αγωγή του Σ.Π. εισήχθη να εκδικασθεί κατά την δικάσιμο του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών της 10.6.2005, αλλά υπό τη σύνθεση που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, για περαιτέρω συζήτηση. Όπως όμως είναι γνωστό στο δικαστήριο υπό την παρούσα σύνθεση του, κατ' άρθρ. 336 § 2 ΚΠολΔ ο Πρωτοδίκης ** εξακολουθεί να υπηρετεί στο πρωτοδικείο Αθηνών, ενώ κατά το χρόνο της παρούσας συζήτησης (κατά τη δικάσιμο της 10.6.2005) δεν απουσίαζε με άδεια για χρόνο περισσότερο από ένα μήνα, ούτε προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας η έκδοση από τον πρόεδρο της ως άνω τριμελούς διοίκησης πράξη αντικατάστασης του δικαστή αυτού με αυτόν που απαρτίζει το παρόν δικαστήριο για οποιοδήποτε νόμιμο λόγο (σημειώνεται ότι στην από 19.5.2005 πράξη του προέδρου του τριμελούς συμβουλίου, που διευθύνει το πρωτοδικείο Αθηνών γίνεται μνεία ότι απλώς επανασυζητείται αυτεπαγγέλτως η προρρηθείσα αγωγή του Σ.Π. «λόγω ανυπερβλήτου κωλύματος εις το πρόσωπο του δικαστή που δίκασε την (...) υπόθεση σύμφωνα με την 89/2005 απόφαση του πολυμελούς πρωτοδικείου Αθηνών...»).

Συνακόλουθα, και σύμφωνα με όσα στη μείζονα σκέψη αναφέρθηκαν, υπάρχει κακή σύνθεση του δικαστηρίου κατά την παρούσα στάση της δίκης (περαιτέρω συζήτηση), και επομένως το δικαστήριο πρέπει να απόσχει από τη συζήτηση της υπόθεσης, προκειμένου να συντεθεί νομίμως κατά τα προεκτιθέμενα.

Παρατηρήσεις:

Το σκεπτικό της σχολιαζόμενης απόφασης είναι άψογο. Μολοντούτο ο προβληματισμός δέν τελειώνει μ' αυτήν την οφειλόμενη παραδοχή. Και τούτο, εν όψει του οτι σ' αυτό το ίδιο σκεπτικό έχει εμφιλοχωρήσει μια αξιοπρόσεχτη διατύπωση, δηλαδή οτι «υπεβλήθη αίτηση εξαίρεσης σε βάρος του μνησθέντος δικαστή», για τον οποίο το άρθρο 58 § 2 ΠολΔ ορίζει οτι δέον να του ανακοινωθεί η αίτηση της εξαίρεσης του «για να λάβει θέση», κάτι που σημαίνει οτι, όχι μόνο σε ψυχολογική διάσταση, αλλά και στο πλαίσιο της διαδικαστικής της ρύθμισης, δέν αποκρύπτεται πως ο διάδικος και ο δικαστής τελούν σε κάποια μορφή αντιπαλότητας.

Εδώ λοιπόν ανακύπτει ενα πολύ λεπτό ζήτημα, που μπορεί και πρέπει να προσεγγιστεί σωρευτικώς σε πολλά επίπεδα:

(α) οτι μόνη η δικαστική απόρριψη της αίτησης εξαίρεσης δέν παραμερίζει την ψυχολογική κατάσταση ανησυχίας του διαδίκου, αναφορικά με την εφεξής αμεροληψία του δικαστή, με τον οποίο ήλθε (ο ίδιος ή ο δικηγόρος του) σε σύγκρουση,

(β) οτι, αντιστρόφως, η απορριπτική απόφαση, αναφορικά με την εξαίρεση, θα πρέπει να έχει δραστηκότητα,

(γ) οτι σκοπός της ορθής συγκρότησης των δικαστηρίων είναι η εμπέδωση της εμπιστοσύνης των διαδίκων και της κοινής γνώμης στην ασκίαστη αμεροληψία του δικαστηρίου που δικάζει, και

(δ) οτι, σε περίπτωση αμφιβολίας, θα πρέπει να προέχει η διαφύλαξη της αξιοπιστίας του δικαστικού συστήματος.

Σταθμίζοντας όλες αυτές τις παραμέτρους της προβληματικής, είναι κατα τη γνώμη μου φανερό οτι:

- ο δικαστής που καλείται να συγκροτήσει το μονομελές πρωτοδικείο (ή ειρηνοδικείο) υπο τις συνθήκες της σχολιαζόμενης απόφασης, ορθώς κατέληξε στο διατακτικό εκείνης,

- όμως ο δικαστής, του οποίου ανεπιτυχώς είχε ζητηθεί η εξαίρεση, καλούμενος στη συνέχεια να συγκροτήσει το δικαστήριο, κηδόμενος του αυτοσεβασμού του και της αξιοπιστίας του δικαστηρίου, θα πρέπει να δηλώσει λόγο αυτοεξαίρεση, συνιστάμενο στην παραδοχή της εύλογης αμφιβολίας που δικαιούται να έχει εφεξής ο διάδικος, με τον οποίο ατυχώς βρέθηκε σε αντιπαλότητα.

Βεβαίως αυτές οι ευαισθησίες απολήγουν σε βάρος της κατα το δυνατόν μή χρόνιας παροχής της ζητούμενης δικαστικής προστασίας. Για το λόγο τούτο θα ήταν ευκαταίο ο δικαστής, του οποίου ζητήθηκε η εξαίρεση, όταν καλείται κατα το άρθρο 58 § 2 ΠολΔ «να λάβει θέση», να λαμβάνει μόν την πρέπουσα θέση ως προς τα γεγονότα, όμως επικουρικώς, για την περίπτωση της απόρριψης της αίτησης εξαίρεσής του, να υποβάλλει εκουσίως δήλωση αυτοεξαίρεσης, όχι τάχα επειδή πιθανολογούνται οι λόγοι της εξαίρεσής του, αλλά για να μή μείνει ο αιτούμενος την εξαίρεση διάδικος με την αμφιβολία, οτι ήδη δικάζεται απο το δικαστή, με τον οποίο βρέθηκε σε διαδικαστική αντιπαλότητα.

Και ναι μεν έτσι υπάρχει ο κίνδυνος καταχρηστικών μεθοδεύσεων, όμως η έννομη τάξη διαθέτει κανόνες και διαδικασίες για την πάταξη της κατάχρησης, ενώ εξ άλλου είναι προτιμότερο να διαλάθει δίχως κυρώσεις κάποια κατάχρηση, παρά να τραυματίζεται η αξιοπιστία του δικαστικού συστήματος.

Κώστας

Ε.

Μπέης

•-----•

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΥΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΑΓΩΓΗΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΣ ΚΑΤΙΟΝΤΟΣ ΛΟΓΩ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗΣ ΑΣΚΗΣΕΩΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

Τόπος: ΑΘΗΝΑ

Αριθ. Απόφασης: 6373

Έτος: 2005

Περίληψη

Διατροφή μεταξύ ανιόντων – κατιόντων και κατάχρηση δικαιώματος - Η έννοια της συγγένειας πέρα από την καταγωγή του ενός προσώπου από το άλλο, προϋποθέτει ότι υπάρχει δεσμός αγάπης, στοργής και αλληλοσεβασμού. Είναι κακόπιστη και καταχρηστική η αξίωση της ενήλικης φοιτήτριας θυγατέρας για διατροφή της από τον πατέρα της, αφού αυτή, παρά τις προσπάθειές του, είχε διακόψει κάθε επικοινωνία μαζί του και κάθε ψυχικό και συναισθηματικό δεσμό.

Κείμενο Απόφασης

Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών

Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων

Αριθ. 6373/2005

Η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, που έχει έντονο χαρακτήρα κανόνα δημοσίας τάξεως, αφού σκοπεί στην πάταξη παραβίασεως των αρχών της καλής πίστεως και των χρηστών ηθών και την άσκηση του κάθε δικαιώματος σύμφωνα με τον οικονομικό και κοινωνικό σκοπό του, δηλαδή στην πάταξη της κακοπιστίας και της ανηθικότητας στις συναλλαγές, δεν αποκλείεται να εφαρμοστεί και σε δικαιώματα που πηγάζουν από διατάξεις δημοσίας τάξης, χωρίς να έχει επιρροή αυτό και μόνο το γεγονός, ότι ο χαρακτήρας των διατάξεων αυτών είναι περισσότερο έντονος ή όχι, εφόσον η συμπεριφορά του δικαιούχου εμφανίζεται, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να υπερακοντίζει καταφανώς τα όρια, που διαγράφονται παραπάνω, πράγμα το οποίο δεν προϋποθέτει απαραίτητως, ότι από την άσκηση του συγκεκριμένου δικαιώματος δημιουργείται κατάσταση συνεπαγόμενη αφόρητες συνέπειες για τον οφειλέτη (ΟΛΑΠ 596/86 ΝοΒ 35. 532, ΑΠ 1187/89 ΕλλΔνη 32. 796). Πιο πέρα από το άρθρο 1485 επ. ΑΚ σαφώς συνάγεται, ότι μεταξύ ανιόντων και κατιόντων υπάρχει αμοιβαία υποχρέωση προς διατροφή που απορρέει από τον δεσμό της συγγένειας (ΕφΠειρ 3/1996 ΝοΒ 44. 1023, ΕφΑθ 8212/80 ΝοΒ 29. 352, Μπαλής Οικ. Δικ. §131). Στην έννοια της σχέσης της συγγένειας περιλαμβάνεται όχι μόνο το γεγονός, ότι μεταξύ δύο προσώπων υπάρχει η σχέση, ότι το ένα γεννήθηκε από το άλλο, αλλά κυρίως, ότι μεταξύ των προσώπων αυτών υπάρχει ο δεσμός της αγάπης, της στοργής και του αλληλοσεβασμού. Εκδήλωση των πιο πάνω στοιχείων αποτελεί η επιθυμία του ενός να επικοινωνεί με το άλλο, να προσφέρει στήριξη και συμπαράσταση σε καλές και κακές στιγμές της ζωής του άλλου και να επιδεικνύει σεβασμό προς την προσωπικότητα του. Στην κοινωνία η συγγενική σχέση που συνδέει τον ανιόντα με τον κατιόντα αποτελεί τον ιστό και το ηθικό υπόβαθρό της, απόρροια της δε (της συγγενικής σχέσης) είναι και ότι ο ένας δικαιούται και ο άλλος υποχρεούται να

διατρέφει τον άλλο, όταν υπάρχει λόγος προς τούτο. Από το όλο πνεύμα των σχετικών διατάξεων του οικογενειακού δικαίου του ΑΚ, και ιδίως εκείνων που ρυθμίζουν τα του τρόπου της επικοινωνίας μεταξύ ανιόντων και κατιόντων, προκύπτει, ότι η θέληση του νομοθέτη είναι ο δεσμός αυτός της συγγενείας να υπάρχει και όταν ακόμα, στην περίπτωση διασπάσεως της έγγαμης συμβίωσης, οι σχέσεις των γονέων και των τέκνων δεν είναι αρμονικές αλλά τεταμένες, ακόμα και εχθρικές. Στην παρούσα περίπτωση από τις ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων των διαδίκων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του παρόντος δικαστηρίου, τα έγγραφα που προσκόμισαν και επικαλούνται οι διάδικοι μεταξύ των οποίων και η υπ' αριθ. 11363/2005 ένορκη βεβαίωση στο Ειρηνοδικείο Αθηνών και οι υπ' αριθ. 444/2005 και 443/2005 ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον του Ειρηνοδικείου Ελευσίνας και την υπόλοιπη διαδικασία γενικά πιθανολογήθηκαν τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά. Η αιτούσα γεννήθηκε στις 29.5.1979 από τον νόμιμο γάμο της Σ.Τ.** με τον καθ' ου, οι δε γονείς της από το έτος 1979 και ύστερα βρίσκονται σε διάσταση και εν τέλει ο γάμος τους λύθηκε με την υπ' αριθ. 646/87 απόφαση του Πολ/λούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Μετά το χωρισμό των γονέων της η επιμέλεια της ανατέθηκε στη μητέρα της και ο καθ' ου πάντα προσπαθούσε να επικοινωνεί με την αιτούσα, παρά το ότι η τέως σύζυγος του και μητέρα της αιτούσας προσπαθούσε να τον αποξενώσει με διάφορα προσχήματα από αυτήν και για το λόγο αυτό πέτυχε (ο καθ' ου) την έκδοση της υπ' αριθ. 11625/1985 απόφασης ασφαλιστικών μέτρων με την οποία ρυθμιζόταν το δικαίωμα του επικοινωνίας με την τότε ηλικίας εξ (6) ετών ανήλικη κόρη του (αιτούσα), ενώ συγχρόνως βεβαιωνόταν, ότι ο καθ' ου έχει ενδιαφέρον και εκπληρώνει τις οικονομικές του υποχρεώσεις προς την τέως σύζυγο του και την κόρη του (βλ. την υπ' αριθ. 11625/1985 απόφαση του δικαστηρίου τούτου). Όμως και μετά την έκδοση της ως άνω απόφασης η μητέρα της αιτούσας άλλαζε συνεχώς διευθύνσεις με αποτέλεσμα η επικοινωνία του καθ' ου με την αιτούσα κόρη του να είναι αδύνατη τις περισσότερες φορές παρά το ότι την αναζητούσε σε διάφορα μέρη (Πύργο Ηλείας, Ανάβυσσο) όπου από πληροφορίες που είχε βρισκόταν, όταν δε αυτή έγινε περίπου 15 ετών αποκλείστηκε κάθε επικοινωνία μαζί της και με δικιά της πλέον πρωτοβουλία. Όταν η αιτούσα ενηλικιώθηκε και ήταν σε θέση να συμπεριφερθεί όπως αυτή επιθυμούσε, και είχε την ελευθερία να ρυθμίσει όπως αυτή ήθελε την συμπεριφορά της απέναντι στον καθ' ου πατέρα της τον αγνόησε τελείως και όταν ο αιτών μέσω συγγενικών προσώπων προσπάθησε να την συνετίσει, αυτή αρνείτο πεισματικά κάτι τέτοιο δηλώνοντας του κατηγορηματικά ότι δεν επιθυμεί να επικοινωνεί μαζί του. Εν τέλει ο καθ' ου μετά από πολλές προσπάθειες πέτυχε να συναντήσει την αιτούσα κόρη του σε ηλικία 24 ετών το έτος 2003 στη Γερμανία, όπου μετέβη με πρωτοβουλία του, στην οποία άφησε οικειοθελώς χρήματα, πλην όμως παρά την επιθυμία του μετά την επιστροφή του από τη Γερμανία να συνεχίσει την επικοινωνία μαζί της, η αιτούσα διέκοψε πάλι κάθε επικοινωνία μαζί του, στην δε από 7.7.2004 επιστολή της προς αυτόν τον αποκαλεί "πατέρα", απαιτώντας από αυτόν μόνο την καταβολή χρημάτων (βλ. σχετική επιστολή). Έκτοτε διέκοψε κάθε επικοινωνία μαζί του, και κάθε ψυχικό και συναισθηματικό δεσμό, καθώς και με όλους τους εκ πατρός συγγενείς, ακόμα και με την υπέργηρη γιαγιά της (μητέρα του πατέρα της) την οποία παρά την επιθυμία της ουδέποτε επισκέφθηκε. Η αιτούσα σήμερα ηλικίας 26 ετών εργάζεται στη Γερμανία με μηνιαίο εισόδημα 700 ευρώ περίπου, είναι

εγγεγραμμένη ως φοιτήτρια σε πανεπιστήμιο της Κολωνίας εγγραφείσα σ' αυτό σε ηλικία 21 ετών. Με την κρινόμενη αίτηση η αιτούσα παρά την προαναφερόμενη έναντι του καθ' ου πατέρα της συμπεριφορά αξιώνει από αυτόν προσωρινή διατροφή για συνέχιση των σπουδών της στη Γερμανία θεμελιώνοντας το δικαίωμα της αυτό μόνο στο τυπικό γεγονός, ότι αυτή γεννήθηκε από τον καθ' ου, με τον οποίο σήμερα κανένα ουσια-στικό στοιχείο, απ' αυτά που υπάρχουν και προσδίδουν στη σχέση της συγγενείας πατέρα και κόρης την πραγματική της υπόσταση, δεν την συνδέει, αφού προς αυτόν έχει επιδείξει πλήρη αδιαφορία και έλλειψη σεβασμού, για δε τη συμπεριφορά της αυτή δεν συνέτρεχε ανάλογη συμπεριφορά του πατέρα της προς αυτήν. Υπό τα δεδομένα αυτά η συμπεριφορά της δικαιούχου είναι κακόπιστη και εμφανίζεται να υπερακοντίζει καταφανώς τα όρια του άρθρου 281 ΑΚ στα πλαίσια της αληθινής διάστασης της συγγενικής σχέσης, όπως στην αρχή της παρούσας αναφέρεται, και επομένως είναι καταχρηστική (ΕφΠειρ 3/96 ό.π.). Ύστερα από τα παραπάνω η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί, η δε δικαστική δαπάνη να συμψηφισθεί στο σύνολο της κατ' άρθρο 179 ΚΠολΔ λόγω της συγγενικής σχέσης των διαδίκων, όπως στο διατακτικό.

Πρόεδρος: Χαρίλαος Κλουκίνας, Πρόεδρος Πρωτοδικών

Λήμματα: Διατροφή μεταξύ ανιόντων – κατιόντων και κατάχρηση δικαιώματος

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΥΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΞΙΩΣΗΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΑΠΟ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΛΟΓΩ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΑΡΧΙΚΟΥ ΖΗΜΙΩΘΕΝΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΤΑΣΑ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ ΤΣΑΛΙΚΙΔΟΥ (συνεργάτιδα)

Αριθμός Απόφασης 03/2007

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από την Δικαστή Μαρία Μαυρομάτη, Πρόεδρο Πρωτόδικων, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου

Διοικήσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών και την Γραμματέα Ευαγγελία Παπαθεοδώρου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του, στην Αθήνα, στις 21 Σεπτεμβρίου 2006, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Του καλούντος - ενάγοντος : Του Νομικού Προσώπου Ιδιωτικού Δικαίου με την επωνυμία «ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΕΞ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, επί της οδού Πανεπιστημίου αρ. 58 και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του .....

Του καθ' ου η κλήση - εναγομένου Χ. Τ του Δ., κατοίκου Αναβύσσου Αττικής, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Αδαμαντία Τσαλικίδου.

Το ενάγον (Ν.Π.Ι.Δ.) ζήτησε να γίνει δεκτή η από 08/05/1992 αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμ. κατάθ. 7458/1992 και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο 13/1 1/1992. Κατά την δικάσιμο εκείνη ματαιώθηκε η συζήτησή της και επανήλθε με την από 03/03/2006 κλήση του, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμ. κατάθ. 2486/2006, προσδιορίστηκε για την παραπάνω δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Στην υπό κρίση αγωγή το ενάγον Ν.Π.Ι.Δ. με την επωνυμία «ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ» εκθέτει ότι στις 1/2/1992 ο εναγόμενος, οδηγώντας το υπ' αριθμ. κυκλοφορίας ΑΗ - 5142 Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, το οποίο ήταν ανασφάλιστο, προκάλεσε από υπαιτιότητά του υλικές ζημιές στο υπ' αριθμ. κυκλοφορίας ΥΠ - 8380 Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, κυριότητας Σ. Ε., στο ατύχημα που έλαβε χώρα κάτω από τις συνθήκες που περιγράφονται στην αγωγή. Ότι κατέβαλε στην άνω

ζημιωθείσα, συμβιβαστικώς, στις 15/4/1992, το ποσό των 370.000 δραχμών, δηλαδή 1,085,84 ευρώ, σε- ολοσχερή εξόφληση των ζημιών που υπέστη το αυτοκίνητο της. Με βάση το ιστορικό αυτό ζητεί, ως υποκατάστατο των δικαιωμάτων της δανείστριας (ενάγουσας) κατά του εναγομένου, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλλει το άνω ποσό, που κατέβαλε το ίδιο στην ζημιωθείσα, νομιμότοκα από την καταβολή του από το ίδιο, άλλως από την επίδοση της αγωγής, με προσωπική κράτησή του λόγω της αδικοπραξίας του και με απόφαση που να κηρύσσεται προσωρινά εκτελεστή.

Η αγωγή, για το, αντικείμενο της οποίας καταβλήθηκε το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις πρόσθετες επιβαρύνσεις υπέρ τρίτων (βλ. 275576 αγωγόσημο, με επικολληθέντα ένσημα Τ.Ν., 545540 γραμμάτιο Τ.Ν.), αρμοδίως φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρ. 16 αρ. 12, 7, 10 Κ.Πολ.Δ.), κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 666, 667, 670 έως 676 και 681 Α' Κ.Πολ.Δ., είναι δε νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις 16 ν. 489/76, 50, 19 παρ. 3 και 4 ν. 1565/85, 6, 10, 16, 17, 19 παρ. 1β', 24 ν. 489/76, 1047 Κ.Πολ.Δ. (ως προς το τελευταίο βλ. ΕΑ 833/90, 9040/90, 1278/89 αδημ., ΕΑ 248/89, Επ.Συγκ.Δ. 1990,103). Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από τα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται απεδείχθησαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Στις 1/2/1992 ο Ε.Ε. οδηγούσε το υπ' αριθμ. κυκλοφορίας ΥΙΡ - ...Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας Σ.. και εκινείτο στην οδό Ποσειδώνος, με κατεύθυνση προς Γλυφάδα. Όπισθεν του άνω αυτοκινήτου εκινείτο το υπ' αριθμ. κυκλοφορίας ΑΗ - 5142 Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο, που οδηγούσε ο εναγόμενος, το οποίο ήταν ανασφάλιστο. Στο ύψος του κέντρου διασκεδάσεως «ΦΑΝΤΑΣΙΑ», ο Ε. Ε. ακινητοποίησε το όχημά του, επειδή ο σηματοδότης που υπήρχε στην πορεία του είχε κόκκινη ένδειξη. Κατά τη στιγμή που το ΥΙΡ - 8380 Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο ήταν ακινητοποιημένο έμπροσθεν του ερυθρού σηματοδότη, ο εναγόμενος από αμέλειά του, επειδή δεν οδηγούσε με σύνεση και τεταμένη την προσοχή στην πορεία του και δεν είχε τον έλεγχο και την εποπτεία του αυτοκινήτου του και δεν τηρούσε την προβλεπόμενη από τον Κ.Ο.Κ. απόσταση από το προπορευόμενο αυτού όχημα, επέπεσε με το εμπρόσθιο τμήμα του

αυτοκινήτου που οδηγούσε επί του οπισθίου τμήματος του υπ' αριθμ. κυκλοφορίας ΥΠ - 8380 Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου και προξένησε σε αυτό υλικές ζημιές. Αποκλειστικός υπαίτιος του ατυχήματος και των συνεπειών του--είναι ο εναγόμενος οδηγός του ΑΗ - ..... Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου.

Για την αποκατάσταση των ζημιών του αυτοκινήτου απαιτούνταν τα παρακάτω ποσά: 1) το ποσό των 482,14 ευρώ για την αγορά ανταλλακτικών, δηλ. ποδιάς, προφυλακτήρα, καπακιού, φαναριού, διακοσμητικού, πίσω προφυλακτήρα, φτερού, λαμπών, λάστιχου πορτ μπαγκάζ, κλειδαριάς, κλιπς (βλ. 1538/92 τιμολόγιο Κ. Μιχαηλίδη), 2) το ποσό των 612,94 ευρώ για τις εργασίες επισκευής, δηλαδή αντικατάσταση πίσω προφυλακτήρα, φαναριού, πορτ - μπαγκάζ, κλειδαριάς, πλαστικού θόλου, ευθυγράμμιση φτερού, θόλου, πατώματος, σασί, εξαγωγή - τοποθέτηση σαλονιού, ρεζερβουάρ, παρ - μπριζ, καθαριστήρα (βλ. 3434/1992 τιμολόγιο Γ. Μερκουράκη).

Το ενάγον, κατόπιν της από 5/2/1992 αιτήσεως της κυρίας του ζημιωθέντος αυτοκινήτου, κατέβαλε σε αυτήν στις 15/4/1992 το ποσό των 370.000 δραχμών, δηλαδή το ισόποσο των 1.085,84 ευρώ, συμβιβαστικώς, για την αποκατάσταση των ζημιών του αυτοκινήτου της (βλ. απόδειξη πληρωμής) και έτσι υποκαταστάθηκε στα δικαιώματα αυτής έναντι του εναγομένου ως υπόχρεου, εξαιτίας του γεγονότος ότι το ΑΗ - .....Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο ήταν ανασφάλιστο.

Περαιτέρω, όμως, από τις 15/4/1992, οπότε το ενάγον ικανοποίησε την παθούσα, έως τις 17/5/06, οπότε επιδόθηκε η κρινόμενη αγωγή στον εναγόμενο, παρήλθε χρονικό διάστημα μεγαλύτερο της πενταετίας, οπότε ενόψει του ότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 19 παρ.4 εδ. α' ν. 489/76, η αξίωση υποκαταστάσεως που ασκείται από το «Επικουρικό Κεφάλαιο» κατά του υπόχρεου σε αποζημίωση ή του ασφαλιστή του είναι αυτή που θα ασκούσε ο ζημιωθείς τρίτος, αν δεν υπήρχε θέμα ευθύνης του «Επικουρικού Κεφαλαίου», η αξίωση του ενάγοντος παρεγράφη, δοθέντος ότι η αξίωση με βάση την υποκατάσταση υπόκειται στον ίδιο χρόνο παραγραφής, όπως η αξίωση

του ζημιωθέντος τρίτου, δηλαδή στην κατ' άρθρο 937 Α.Κ. πενταετή παραγραφή (Κρητικός, «Αποζημίωση από τροχαία», έκδ. 1998, παρ. 2297, ΑΠ 568/2002, ΕλλΔνη 44,427).

Ενόψει των παραπάνω, πρέπει να γίνει δεκτή ως και ουσιαστικά βάσιμη η νόμιμη ένσταση του εναγομένου περί παραγραφής της αξιώσεως του ενάγοντος και να απορριφθεί η κρινόμενη αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη. Τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων πρέπει να συμψηφισθούν, λόγω του δυσερμήνευτου νομικού θέματος (άρθρ. 178 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την αγωγή.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του, στην Αθήνα, στις 04 Ιανουαρίου 2007.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΥΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΞΙΩΣΗΣ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗΣ

ΛΟΓΩ ΨΥΧΙΚΗΣ ΟΔΥΝΗΣ

ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΣΑΛΙΚΙΔΗΣ

Αριθμός Αποφάσεως 161/2012

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από το Δικαστή Παναγιώτη Κωστή , Πρόεδρο Πρωτοδικών, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών και το Γραμματέα Δημήτριο Βαρθολομαίο .

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του την 2^α Δεκεμβρίου 2011 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της ενάγουσας: Δ. συζύγου Γ.Μ. (Δ. συζύγου J.M.) , κατοίκου Π... Α.....Αλβανίας , η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της .....

Του εναγομένου :Μ. (Μ.) Β.(Μ.) του Κ. (Κ.) , κατοίκου Α. , ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του [Εμμανουήλ Τσαλικίδη](#) .

Η ενάγουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 8-4-2010 αγωγή της, που κατατέθηκε στην γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου , με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης 74638/2010 και Αριθμό Κατάθεσης Δικογράφου 2100/2010 , προσδιορίστηκε για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά την συζήτηση της υποθέσεως, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων , ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Η ενάγουσα με την υπό κρίση αγωγή της ισχυρίζεται ότι ο εναγόμενος δυνάμει προφορικής συμβάσεως είχε αναλάβει ως εργολάβος την κατασκευή μιας κεραμοσκεπής ψησταριάς στην αυλή της οικίας ιδιοκτησίας του Ε. Κ., που βρίσκεται στη θέση « Θ.Κ.» της κτηματικής περιφέρειας της κοινότητας Π.Φ.Αττικής , του Δήμου Λαυρεωτικής , πρώην Δήμου Θορικών. Ότι την 4-8-2003 ο εναγόμενος προσέλαβε τον υιό της Ι. Μ. για την πραγματοποίηση της ανωτέρω συμβάσεως . Ότι κατά την παροχή της εργασίας του ο ανωτέρω υιός της υπέστη κρανιοεγκεφαλική κάκωση λόγω της πτώσεως του εξ 'ύψους εξ αιτίας της οποίας απεβίωσε την 18-8-2003 . Ότι αποκλειστικά υπαίτιος του

ατυχήματος είναι ο εναγόμενος . Με βάση τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά ζητεί, όπως το αίτημα της αγωγής περιορίστηκε να αναγνωρισθεί ότι ο εναγόμενος είναι υποχρεωμένος να της καταβάλλει , ως χρηματική ικανοποίηση της ψυχικής οδύνης της το ποσό των 200.000 , νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής . Με αυτό το περιεχόμενο και τα αιτήματα, η αγωγή αρμόδια και παραδεκτά φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών(άρθρα 14 παρ. 2, 16 αρ. 2, 22 και 663 επ. Κ.Πολ.Δ.) και είναι νόμιμη . Στηρίζεται δε στις διατάξεις των άρθρων 914 , 932 , 933 Α.Κ. 1 και 16 Ν. 551/1915 . Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων που εξετάστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου , οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την απόφαση αυτή πρακτικά συνεδριάσεως , τα επικαλούμενα και νομίμως προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα , και την υπόλοιπη διαδικασία , αποδείχθηκαν τα εξής : ο εναγόμενος δυνάμει προφορικής συμβάσεως είχε αναλάβει ως εργολάβος την κατασκευή μιας κεραμοσκεπής ψησταριάς στην αυλή της οικίας ιδιοκτησίας του Ε.Κ. , που βρίσκεται στη θέση « Θ.Ι-Κ. » της κτηματικής περιφέρειας της κοινότητας Π. Φ.Αττικής , του Δήμου Λαυρεωτικής , πρώην Δήμου Θορικών. Την 4-8-2003 ο εναγόμενος προσέλαβε τον υιό της ενάγουσας Ι. Μ.για την πραγματοποίηση της ανωτέρω συμβάσεως . Μαζί με τον Ι.Μ. ο εναγόμενος είχε προσλάβει για να εργαστεί και έτερο εργάτη τον Κ.Φ.. Κατά την παροχή της εργασίας του ο ανωτέρω υιός της ενάγουσας Ι.Μ. υπέστη κρανιοεγκεφαλική κάκωση λόγω της πτώσεως του εξ 'ύψους εξ' αιτίας της οποίας απεβίωσε την 18-8-2003 . Όμως η αξίωση της ενάγουσας έχει υποπέσει σε παραγραφή , καθ'όσον η ενάγουσα έμαθε για τον ατύχημα και τον υπόχρεο για αποζημίωση τουλάχιστον την 28-7-2004 όταν ο ανωτέρωΚ. Φ.Λ. κατέθεσε ενόρκως στα πλαίσια της σχετικής προανάκρισης ενώπιον του Ανθυπαστυνόμου Κ.Γ. « ...Αρχές του μήνα Αυγούστου του 2003 ήρθε και με βρήκε ο Β. ΜΙ. του Κ., συμπατριώτης μου , προκειμένου να εργαστώ μαζί του σε δουλειά οικοδομική που είχε αναλάβει. » , ενώ σε σχετική ερώτηση στα πλαίσια της ίδιας ένορκης κατάθεσης του απάντησε « Εντολές έδινε ο Β.και από αυτόν πληρώθηκα για τις δύο ή τρεις ημέρες που εργάστηκα. » (βλ. την από 28-7-2004έκθεση ένορκης εξέτασης μάρτυρα του Κ. Φ. ενώπιον του Ανθυπαστυνόμου Κ. Γ.υ) , ενώ η υπό κρίση αγωγή κατατέθηκε την 23-4-2010

και επιδόθηκε στον εναγόμενο την 31-8-2010 ήτοι μετά πενταετία από τότε , που η εναγομένη έμαθε την ζημία και τον υπόχρεο προς αποζημίωση Ο ισχυρισμός της ενάγουσας με την προσθήκη αντίκρουση ότι έμαθε για πρώτη φορά την 13-11-2008 στο ακροατήριο του Θ' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών ότι ο εναγόμενος ήταν ο εργολάβος όταν ο τελευταίος ομολόγησε αυτό το γεγονός ενώ πριν δεν το γνώριζε διότι οι πληροφορίες ήταν συγκεχυμένες διότι ο εναγόμενος στην από 18-8-2003 ένορκη κατάθεση του κατέθεσε ότι ο άνω αποβιώσας υιός της ήταν ο εργολάβος του έργου όπως και ο πατέρας του ιδιοκτήτη της οικοδομής Σ. , δεν κρίνεται πειστικός καθ'όσον πριν από την εισαγωγή της υποθέσεως στο ακροατήριο του Θ' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών είχε προηγηθεί προανάκριση ενώ όπως η ίδια η ενάγουσα αποδέχεται γνώριζε την ανοιγείσα ποινική δικογραφία, αφού αναφέρεται στις ανωτέρω ένορκες καταθέσεις χαρακτηρίζοντας ως συγκεχυμένες τις πληροφορίες , στην οποία ποινική δικογραφία περιλαμβανόταν και η άνω μαρτυρική κατάθεση του Κ. F.L .Τα ανωτέρω ενισχύονται και από το ότι κατά του εναγομένου όσον αφορά την άνω από 18-8-2003 ένορκη κατάθεσή του ο ιδιοκτήτης Ε.ς Κ.ς κατέθεσε την 26-7-2004 την από 24-7-2004 μήνυση του για ψευδορκία , αλλά και από το γεγονός ότι ο αδελφός του εναγομένου Ν. Β. είχε παντρευτεί την αδελφή του θανόντος και κόρη της ενάγουσας ήτοι της υπάρξεως οικογενειακής σχέσεως μεταξύ των διαδίκων . Επίσης αξίζει να τονιστεί ότι η ενάγουσα την 22-2-2005 μαζί με τον Γ.Μ. κατέθεσε την από 21-2-2005 αγωγή , που αφορούσε το ίδιο εργατικό ατύχημα σε βάρος του άνω ιδιοκτήτη Ε.Κ. , γεγονός που σημαίνει γνώση και παρακολούθηση της ποινικής δικογραφίας από μέρους της . Συνεπώς πρέπει να γίνει δεκτή ως κατ'ουσίαν βάσιμη η σχετική ένσταση περί παραγραφής του εναγομένου ,που στηρίζεται στην διάταξη του άρθρου 937 Α. Κ.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί η αγωγή και να καταδικαστεί η ενάγουσα να πληρώσει τα δικαστικά έξοδα του εναγομένου (άρθρα 176 και 191 παρ.2 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων . Απορρίπτει την αγωγή.

Καταδικάζει την ενάγουσα να πληρώσει τα δικαστικά έξοδα του εναγομένου, τα οποία ορίζει στο χρηματικό ποσό των τεσσάρων χιλιάδων (4.000) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στην Αθήνα την 13.1.2012

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΥΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: ΔΙΕΚΔΙΚΗΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ- ΕΡΗΜΟΔΙΚΙΑ ΣΕ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ, ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ ΚΑΤΑ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΡΩΜΑΪΚΟ ΔΙΚΑΙΟ, ΕΚΔΟΣΗ ΠΑΡΑΧΩΡΗΤΗΡΙΟΥ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΠΟΒΙΩΣΑΝΤΟΣ, ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΠΕΡΙΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΚΛΗΡΟΤΕΜΑΧΙΟ
ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΣΑΛΙΚΙΔΗΣ

Αριθμός Απόφασης 2311 /2009
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Ζωή Πριστούρη, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα Ιωάννα Βέττου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του την 13 Ιανουαρίου 2009, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των καλούντων - εναγόντων: 1) Δ. Α. του Α., κατοίκου Κ. Αττικής, 2) Α. Μ. του Δ., κατοίκου Κ. Αττικής, 3) Α. Α. του Κ., κατοίκου Γ. Αττικής, 4) Γ. Α. του Κ., κατοίκου Β. Αττικής, 5) Ν. Μ. του Α., κατοίκου Κ. Αττικής, 6) Κ. Σ. του Ε., κατοίκου Η. Αττικής και 7) Σ. Σ. του Ε., κατοίκου Τ. Καναδά, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους [Εμμανουήλ Τσαλικίδη](#).

Των καθ'ών η κλήση - εναγομένων: 1) Π. Κ. του Γ. κατοίκου Κ. Αττικής, 2) Σ. Ρ. του Ν., κατοίκου Αθηνών και 3) Β. Ρ. του Ν., κατοίκου Αθηνών, οι οποίοι δεν εμφανίσθηκαν και δεν εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Οι καλούντες - ενάγοντες, με την από 15/10/2007 κλήση τους, που κατατέθηκε στη γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με γενικό αριθμό κατάθεσης 223944/2007 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 1744/2007, προς συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε η δικάσιμος που αναφέρεται παραπάνω και γράφτηκε στο πινάκιο, νόμιμα επαναφέρουν την από 16/1/2004 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με γενικό αριθμό κατάθεσης 9864/2004 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 484/2004, μετά την έκδοση της υπ' αριθμ. 2605/2005 μη οριστικής απόφασης αυτού του Δικαστηρίου, με την οποία αναβλήθηκε η έκδοση οριστικής απόφασης και διατάχθηκε η διεξαγωγή πραγματογνωμοσύνης.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εναγόντων ανέπτυξε τους ισχυρισμούς τους και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Με την από 15/10/2007 με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 1744/2007 κλήση, νόμιμα επαναφέρεται προς συζήτηση στο Δικαστήριο αυτό, η υπό κρίση από 16/1/2004 με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 484/2004 αγωγή των καλούντων - εναγόντων, ύστερα από την έκδοση της υπ' αριθμ. 2605/2005 απόφασης του Δικαστηρίου αυτού, με την οποία αναβλήθηκε η έκδοση οριστικής επί της ουσίας απόφασης και διατάχθηκε η επανάληψη της συζήτησης της υπόθεσης στο ακροατήριο, προκειμένου να διενεργηθεί πραγματογνωμοσύνη από τον ορισθέντα τοπογράφο μηχανικό, με επιμέλεια του επιμελέστερου διαδίκου, σχετικά με τα διαλαμβανόμενα σε αυτήν θέματα, ερήμην των καθ'ών η κλήση - εναγομένων, οι οποίοι κλητεύθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα, κατ' άρθρο 254 παρ.2α' ΚΠολΔ και 128 παρ. 1α, παρ.4 ΚΠολΔ, για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας (βλ. υπ' αριθμ. 8045/6-11-2007, 7990/30-10-2007 και 8075/9-11-2007 εκθέσεις επίδοσης της δικαστική επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Κυριακής Βασιλοπούλου

αντιστοίχως). Οι εναγόμενοι είχαν παρασταθεί και καταθέσει νόμιμα προτάσεις κατά τη συζήτηση της υπόθεσης την 14/12/2004, οπότε και εκδόθηκε η ως άνω απόφαση που διέταξε την επανάληψη της συζήτησης και επομένως θεωρούνται ότι δικάζονται αντιμωλία, ενόψει του ότι η συζήτηση που ακολουθεί μετά τη διαταχθείσα επανάληψη, θεωρείται συνέχεια της προηγούμενης και δεν απαιτείται η κατάθεση νέων προτάσεων, αλλά ούτε

και είναι αναγκαία η παράσταση του διαδίκου στην επαναλαμβανόμενη αυτή συζήτηση (ΟΛΑΠ 30/1997 ΕλλΔνη 38.1522, ΕφΔωδ 162/2005 ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 75/1997 ΠειρΝομολ 1997.67).

Από τις ενώπιον του Δικαστηρίου ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων, Π. Π. και Γ. Ν., που εξετάστηκαν νομότυπα ένας από κάθε πλευρά κατά τη δικάσιμο της 14/12/2004 και που περιέχονται στα υπ' αριθμ. 2605/2005 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, από τα νομίμως με επίκληση προσκομιζόμενα από τους ενάγοντες μόνο, δημόσια και ιδιωτικά έγγραφα (λόγω της ερημοδικίας των εναγομένων στην παρούσα συζήτηση προσκομίζεται από τους ενάγοντες, αντίγραφο των προτάσεων που κατέθεσαν οι πρώτοι κατά τη δικάσιμο της 14/12/2004, χωρίς ωστόσο να προσκομίζονται τα επικαλούμενα σε αυτές αποδεικτικά μέσα), τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, χωρίς πάντως να παραλείπεται κανένα κατά την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης, από τις υπ' αριθμ. 432 και 433/13-12-2004 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων Ε. Γ. και Κ. Φ. που προσκομίζουν οι ενάγοντες, οι οποίες ελήφθησαν κατόπιν νομίμου κλήτευσης των εναγομένων (βλ. υπ' αριθμ. 6259, 6260, 6261/7-12-2004 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Αδαμάντιου Πρεβεζιάνου), από την υπ' αριθμ. 313/2007 έκθεση δικαστικής πραγματογνωμοσύνης του διπλωματούχου μηχανικού Διονυσίου Γαλάτη, ο οποίος ορίσθηκε με την παραπάνω υπ' αριθμ. 2605/2005 απόφαση, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο αυτεπαγγέλτως και χωρίς απόδειξη (άρθρα 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Το επίδικο ακίνητο είναι το υπ' αριθμ. 1177 κληροτεμάχιο (ήτοι το βόρειο τμήμα του υπ' αριθμ. 678 κληροτεμαχίου όπως αυτό προέκυψε από την αναγκαστική διανομή του έτους 1988), που βρίσκεται στη θέση «Κ.....» του Δήμου Κ..... Αττικής, εκτός σχεδίου του Δήμου αυτού, το οποίο έχει έκταση 1.851 τ.μ. και εμφανίζεται στο από 24/1/2007 τοπογραφικό διάγραμμα που συνέταξε ο δικαστικός πραγματογνώμονας, Διονύσιος Γαλάτης και συνοδεύει την ως άνω έκθεση πραγματογνωμοσύνης, με τα αριθμητικά και αλφαβητικά στοιχεία 59Α, 59Β, 59Γ, 60, 61, 62, Τ', 59Α, ομοιάζει με στρεβλό τραπέζιο με τρεις οξείες γωνίες και συνορεύει βόρεια επί τεθλασμένης πλευράς 60-62 συνολικού μήκους 69,80 μ. και αναλυτικά επί πλευράς 60-61 μήκους 43,84 μ. και επί πλευράς 61-62 μήκους 25,96 μ. εν μέρει με διανοιχθείσα αγροτική οδό Τ....., που δεν είναι δρόμος διανομής και εν μέρει με το υπ' αριθμ. 656 κληροτεμάχιο, ανατολικά εν μέρει επί πλευράς 60-59Γ μήκους 49,18 μ. με το υπ' αριθμ. 656 κληροτεμάχιο, το οποίο με την υπ' αριθμ. 1395/2000 πράξη του δασάρχη Λ..... έχει χαρακτηριστεί δασική έκταση και εν μέρει επί πλευράς 59Β-59Α μήκους 23,80 μ. με το υπ' αριθμ. 1479 κληροτεμάχιο που αποτελεί αγροτική οδό διανομής πλάτους 4 μ., νοτιοανατολικά επί πλευράς 59Α-Τ' μήκους 15,77 μ. με το

προαναφερθέν υπ' αριθμ. 1479 κληροτεμάχιο που αποτελεί αγροτική οδό διανομής πλάτους 4 μ., νότια επί πλευράς 59Γ-59Β μήκους 4 μ. με το προαναφερθέν υπ' αριθμ. 1479 κληροτεμάχιο που αποτελεί αγροτική οδό διανομής πλάτους 4 μ. και νοτιοδυτικά επί πλευράς Τ'-62 μήκους 53,14 μ. με το υπ' αριθμ. 1178 κληροτεμάχιο. Τμήμα του επιδίκου ακινήτου επιφάνειας 25,24 τ.μ., το οποίο βρίσκεται στο δυτικό μέρος και εμφανίζεται στο ανωτέρω τοπογραφικό διάγραμμα περιμετρικά με τα στοιχεία 62, 62Α, 62Β, 62, ήδη σήμερα καταλαμβάνεται από διανοιχθέντα εν τοις πράγμασι αγροτικό δρόμο, ο οποίος δεν είναι δρόμος διανομής και ονομάζεται Τ.....ασφαλτοστρώθηκε δε το έτος 1994. Το ανωτέρω ακίνητο προέκυψε ως εξής: Αρχικά στην κυριότητα, νομή και κατοχή των Σ... Μ.. και Α... Σ. Μ..., περιήλθε το τσιφλίκι, με το όνομα «ΟΛΥΜΠΟΣ - ΚΑΤΑΘΗΚΙ - ΦΟΙΝΙΚΙΑ - ΤΡΑΜΠΟΥΡΓΙΑ», εμβαδού 55.718,249 στρεμμάτων, κοινώς, αδιαιρέτως και κατ' ισομοιρία στον καθένα, από αγορά από τους Οθωμανούς Σαδίκ Αγά, υιού του Δερβίς Αγά, του Αλήμ υιού του Ιμπραχίμ Αγά και της Χαφιζέ, δυνάμει του από 15 της Σελήνης Σαφέρ του 1242 Οθωμανικού έτους (6 Απριλίου 1836) Χοτζετίου, με το οποίο κυρώθηκε η κατά το έτος 1830 γενομένη πώληση του αυτού ακινήτου από τον πρώτο των Οθωμανών αυτών που ενεργούσε και ως επίτροπος των λοιπών. Το παραπάνω χοτζέτι συνετάγη και υπεγράφη σύμφωνα με τ' άρθρα 5 και 6 του από 3 Φεβρουαρίου 1830 Πρωτοκόλλου περί ανεξαρτησίας, το οποίο υπεγράφη στο Λονδίνο, με το οποίο επετράπη στους μετανάστες Οθωμανούς η πώληση των ιδιοκτησιών τους στην Ελλάδα. Στη συνέχεια οι παραπάνω αγοραστές της έκτασης αυτής υπέβαλαν το Χοτζέτι αυτό στην επί των Οθωμανικών Κτημάτων Επιτροπή, η οποία ύστερα από έρευνα της υπόθεσης, εξέδωσε την υπ' αριθμ. 450/14-6-1837 απόφασή της, με την οποία αναγνωρίσθηκαν οι ανωτέρω νόμιμοι κύριοι των αναφερομένων στο Χοτζέτιο κτημάτων, η δε απόφαση αυτή καταχωρήθηκε στο ευρετήριο εγκρίσεων της Επιτροπής αυτής. Εν συνεχεία ο Σ... Μ..... το προαναφερθέν εξ αδιαιρέτου 1/2 ποσοστό επί του παραπάνω τσιφλικιού με την ονομασία «ΟΛΥΜΠΟΣ - ΚΑΤΑΘΗΚΙ - ΦΟΙΝΙΚΙΑ - ΤΡΑΜΠΟΥΡΓΙΑ» το μεταβίβασε στον υιό του Π... Μ., με το υπ' αριθμ. 19153/1843 αγοραπωλητήριο συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Αθηνών Κοσμά Κοκκίδου. Μετά το θάνατο των ανωτέρω, ήτοι του Αντωνίου Μαρκέλλου το έτος 1881 και του Παναγιώτη Μαρκέλλου το έτος 1886, το μεν μερίδιο του πρώτου περιήλθε στην Μ....συζ. Ι..... Λ..., δυνάμει της από 18/12/1876 ιδιόγραφης διαθήκης του που δημοσιεύθηκε με το υπ' αριθμ. 4860/1881 πρακτικό του Πρωτοδικείου Αθηνών, το δε άλλο μερίδιο του δευτέρου, περιήλθε εξ αδιαιρέτου και κατ' ισομοιρία στα πέντε τέκνα του, οι οποίοι ήταν οι Σπυρίδων, Γεώργιος, Αντώνιος, Μαρία συζ. Ι. Μ.... και Ά.... μετέπειτα σύζυγος Δ.... Τ....., δυνάμει της υπ' αριθμ. 5488/1885 δημόσιας διαθήκης του συμβολαιογράφου Αθηνών Κωνσταντίνου Δημοκλείδη, που έχει νόμιμα δημοσιευτεί με το υπ' αριθμ. 15/1886 πρακτικό του ως άνω Δικαστηρίου. Κατόπιν εξωδίκου διανομής του εν λόγω

τσιφλικιού μεταξύ πάντων των ανωτέρω εξ αδιαιρέτου συγκυρίων, ήτοι αφενός της Μαριγώς συζύγου Ι. Λ., το γένος Α. Μ., που είχε το 1/2 εξ αδιαιρέτου αυτού και αφετέρου των τέκνων του Π. Μ., ήτοι των Σπυρίδωνος, Γεωργίου, Αντωνίου, Μαρίας συζ. Ι. Μ....και Α.... μετέπειτα συζύγου Δ. Τ., εκ των οποίων καθένας είχε το 1/10 εξ αδιαιρέτου αυτού, δυνάμει του υπ' αριθμ. 16.579/21-2-1891 συμβολαίου διανομής του συμβολαιογράφου Αθηνών Γρηγορίου Μπουρνιά, που έχει νόμιμα μεταγραφεί στα βιβλία μεταγραφών του Δήμου Λαυρίου στον τόμο 30 και με αύξοντα αριθμό, μεταγραφής 2598, η Άρτεμις Τζήτζου έλαβε ένα αγρόκτημα, κείμενο στην- περιφέρεια της Κοινότητας Καλυβιών Θορικού Αττικής, με το όνομα «ΛΑΓΟΝΗΣΙ ή «ΚΙΤΕΖΑ», συνολικής έκτασης 2.930,953 στρεμμάτων (βλ. υπ' αριθμ. 7288/1987 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών). Από το κτήμα αυτό, ύστερα από τις κατά τα έτη 1927 έως 1952 γενόμενες απαλλοτριώσεις, έκταση 1.408,574 στρεμμάτων απαλλοτριώθηκε για την αποκατάσταση ακτημόνων καλλιεργητών. Στην έκταση αυτή περιλαμβάνονταν και το με αριθμό 678 κληροτεμάχιο κείμενο στη θέση «ΚΙΤΕΖΑ», το οποίο στα κυρωμένα κτηματολογικά στοιχεία διανομής του έτους 1931, φαινόταν ως αγρός ιδιόκτητος συνολικής επιφάνειας 3.925 τ.μ. Ακολούθως, με το από 17/10/1952 Πρωτόκολλο οριστικού διαχωρισμού, το τεμάχιο αυτό μεταξύ άλλων διαχωρίστηκε υπέρ του ΣΑΑΚ (Συνεταιρισμού Αποκατάστασης Ακτημόνων) Κ..... και δυνάμει του από 11/11/1952 Πρωτοκόλλου, παραδόθηκε η χρήση του σε αυτόν. Ο ΣΑΑΚ Κ..., ακολούθως, απέδωσε προσωρινά ολόκληρο το υπ' αριθμ. 678 κληροτεμάχιο, στον απώτερο δικαιοπάροχο των εναγόντων, Α. Μ. του Α.. Εν συνεχεία, το έτος 1988, σε εφαρμογή του αρ. 4 Ν. 1644/1986 «Περί ρύθμισης ειδικών εποικιστικών θεμάτων», κυρώθηκε με απόφαση του αναπληρωτή νομάρχη προϊσταμένου του διαμερίσματος Ανατολικής Αττικής, η διανομή των αγροκτημάτων «ΚΙΤΕΖΑ - ΚΑΛΜΗ - ΦΟΙΝΙΚΙΑ - ΤΡΑΜΠΟΥΡΓΙΑ», έγινε δε συμπληρωματική διανομή και τμήματα του υπ' αριθμ. 678 κληροτεμαχίου δόθηκαν σε δικαιούχους, το υπόλοιπο δε αφέθηκε ως δρόμος. Τέλος στα κυρωμένα κτηματολογικά στοιχεία της οριστικής διανομής του έτους 1988, τα τμήματα αυτά φέρουν τους αριθμούς επιφάνειας 1.851 τ.μ. στο όνομα Α. Μ. του Αθανασίου, επιφάνειας 1.904 τ.μ. στο όνομα Φ. Δ. του Α. και ο δρόμος φέρει τον αριθμό 1479 με έκταση 170 τ. μ. (βλ. το από 17/10/1952 πρωτόκολλο οριστικού διαχωρισμού, το διάγραμμα διανομής δυνάμει του από 11/11/1952 πρωτοκόλλου παράδοσης και τη με αρ. πρωτ. 1401/24-11-2004 απάντηση της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ανατολικής Αττικής). Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, την 17/5/1993 εκδόθηκε στο όνομα, του αποβιώσαντος ήδη από την 20-5-1943, Αν. Μ. του Α., το υπ' αριθμ. 663/1993 παραχωρητήριο της Διεύθυνσης Γεωργίας της Νομαρχίας Ανατολικής Αττικής, νομίμως μεταγεγραμμένο στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας, στον τόμο 428 και με αριθμό 230

(βλ. υπ' αριθμ. 3931/2001 πιστοποιητικό του Υποθηκοφυλακείου αυτού), δυνάμει του οποίου μεταβιβάσθηκε η κυριότητα του με αριθμό 1177 κληροτεμαχίου, που βρίσκεται στην εποικισθείσα περιοχή του αγροκτήματος «ΚΙΤΕΖΑ - ΚΑΛΜΗ - ΦΟΙΝΙΚΙΑ - ΤΡΑΜΠΟΥΡΓΙΑ» και έχει επιφάνεια 1.851 τ. μ. Ο κληρούχος Α. Μ., απεβίωσε πριν την έκδοση του παραχωρητηρίου, κατέστη όμως κύριος του κλήρου αναδρομικά, διότι εκδόθηκε οριστικό παραχωρητήριο στο όνομά του, έστω και μετά το θάνατο του, **η κληρονομιά του δε ρυθμίζεται από το τότε βυζαντινορωμαϊκό δίκαιο, διότι δεν έγινε ιδιαίτερη ρύθμιση με δικαστική απόφαση ή απόφαση της Επιτροπής απαλλοτριώσεων ή πράξη της Διοίκησης (ΕφΛαρ 164/2002 Δικογραφία 2002.245)**. Ειδικότερα, άφησε την υπ' αριθμ. 6368/1943 δημόσια διαθήκη του, που συντάχθηκε ενώπιον του συμβολαιογράφου Λαυρίου Σπυριδώνος Καβέτσου και δημοσιεύθηκε νόμιμα με το υπ' αριθμ. 1640α/30-5-1944 πρακτικό του Πρωτοδικείου Αθηνών, σύμφωνα με την οποία εγκατέστησε κληρονόμους του τα τέκνα του α) Μ. συζ. Α. Α., το γένος Α. Μ., β) Δ. Μ. του Α., γ) Σ. συζ. Κ. Α., το γένος Α. Μ. και δ) Α. Μ. του Α., κατά ποσοστό 1/4 εξ αδιαιρέτου έκαστος εξ αυτών. Ακολουθως, η πρώτη από τα ανωτέρω τέκνα, Μ. συζ. Α. Α., το γένος Α. Μ., μεταβίβασε κατά πλήρη κυριότητα και παρέδωσε το μερίδιο της από 1/4 ή 6/24 εξ αδιαιρέτου επί του υπ' αριθμ. 1177 κληροτεμαχίου, στον πρώτο των εναγόντων, Δ. Α. του Α. και της Μ., δυνάμει του υπ' αριθμ. 7777/3-10-2003 συμβολαίου γονικής παροχής της συμβολαιογράφου Λαυρίου Δ.Χ.- Γ., νομίμως μεταγεγραμμένου στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας, στον τόμο 451 και με αριθμό 312 (βλ. υπ' αριθμ. 4638/2003 πιστοποιητικό του Υποθηκοφυλακείου αυτού). Ομοίως, ο Δ. Μ. του Α., μεταβίβασε κατά πλήρη κυριότητα και παρέδωσε το μερίδιο του από 1/4 ή 6/24 εξ αδιαιρέτου επί του υπ' αριθμ. 1177 Κληροτεμαχίου, στον δεύτερο των εναγόντων, Α. Μ. του Δ. και της Κ., δυνάμει του υπ' αριθμ. 7765/1-10-2003 συμβολαίου γονικής παροχής της συμβολαιογράφου Λαυρίου Δ.Χ.-Γ., νομίμως μεταγεγραμμένου στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας, στον τόμο 451 και με αριθμό 311 (βλ. υπ' αριθμ. 4637/2003 πιστοποιητικό του Υποθηκοφυλακείου αυτού). Ακολουθως η Σ. συζ. Κ. Α., το γένος Αναστασίου, απεβίωσε την 9/11/2002 χωρίς διαθήκη και κληρονομήθηκε στο ανωτέρω ποσοστό του 1/4 επί του επιδίκου, κατ' ισομοιρία από τα τρία τέκνα της, τρίτο και τέταρτο των εναγόντων, δηλαδή τους Γ. Α. του Κ. και της Σ. και Α. Α. του Κ., καθώς και της Σ. και Μ. συζ. Β. Σ. το γένος Κ. και Σ. Α., οι οποίοι έτσι κατέστησαν κύριοι του επιδίκου κληροτεμαχίου κατά ποσοστό 2/24 εξ αδιαιρέτου έκαστος, συντασσομένης της υπ' αριθμ. 7916/2-12-2003 πράξης αποδοχής κληρονομιάς της συμβολαιογράφου Λαυρίου Δ. Χ.-Γ., νομίμως μεταγεγραμμένης στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας, στον τόμο 453 και με αριθμό 211 (βλ. υπ' αριθμ. 4217/2004 πιστοποιητικό του Υποθηκοφυλακείου αυτού). Δυνάμει δε του υπ' αριθμ. 7917/2-12-2003

συμβολαίου δωρεάς εν ζωή της συμβολαιογράφου Λαυρίου Δ.Χ.-Γ., νομίμως μεταγεγραμμένου στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας, στον τόμο 453 και με αριθμό 212 (βλ. υπ' αριθμ. πιστοποιητικό του Υποθηκοφυλακείου αυτού), η ως άνω Μ. συζ. Β.Σ. το γένος Κ. και Σ. Α. μεταβίβασε κατά κυριότητα το ως ποσοστό της των 2/24 εξ αδιαιρέτου επί του επιδίκου, κατ' ισομοιρία σε καθέναν από τους Γ. Α. του Κ. και της Σ., Α. Α. του Κ., οι οποίοι πλέον κατέστησαν κύριοι του επιδίκου κατά ποσοστό 3/24 εξ αδιαιρέτου έκαστος. Τέλος, την 6/1/1980 απεβίωσε χωρίς διαθήκη και ο Α. Μ. του Α., ο οποίος, κατόπιν νομοτύπων και εμπροθέσμων αποποιήσεων της συζύγου του Κ. Μ. το γένος Ν. Α. και της θυγατέρας του Β. συζύγου Ε. Σ. το γένος Α. Μ., κληρονομήθηκε πλέον από τους έτερους υιούς του, Α. Μ. του Α. και της Κ., ο οποίος δεν είναι διάδικος στην παρούσα δίκη και τον πέμπτο των εναγόντων, Ν. Μ. του Α. και της Κ., κατά ποσοστό 2/24 εξ αδιαιρέτου έκαστος, καθώς και τα τέκνα της αποποιηθείσα κόρης του, που υπεισήλθαν κατ' αυτόν τον τρόπο στην κληρονομιά, ήτοι τα δύο τέκνα της Β. συζύγου Ε. Σ., έκτη και έβδομος των εναγομένων, Κ. Σ. του Ε. και της Β. και Σ. Σ. του Ε. και της Β., κατά ποσοστό 1/24 εξ αδιαιρέτου έκαστος. Οι πέμπτος, έκτη και έβδομος των εναγόντων, αποδέχθηκαν την επαχθείσα σε αυτούς κληρονομιά κατά τα ανωτέρω ποσοστά τους, με την υπ' αριθμ. 7991/30-12-2003 πράξη αποδοχής κληρονομιάς της συμβολαιογράφου Λαυρίου Δ.Χ.-Γ., νομίμως μεταγεγραμμένης στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας, στον τόμο 454 και με αριθμό 138 (βλ. υπ' αριθμ. 4217/2004 πιστοποιητικό του Υποθηκοφυλακείου αυτού). Οι ενάγοντες έχουν καταστεί κύριοι του επιδίκου ακινήτου, ενόψει του ότι οι δικαιοπάροχοι τους και κληρονόμοι του Α. Μ., στο όνομα του οποίου εκδόθηκε το παραχωρητήριο, υπεισήλθαν με ανάμειξη στην κληρονομιά του θανόντος, προϋπόθεση που εν προκειμένω πρέπει να συντρέχει, **δεδομένου ότι κατά τις εφαρμοζόμενες στην προκείμενη περίπτωση, σύμφωνα με το άρθρο 92 ΕισΝΑκ, λόγω του χρόνου του θανάτου του κληρονομούμενου, διατάξεις του προϊσχύσαντος π.δ. και ειδικότερα των νόμων 2 Εισηγ. (2.12), 3 Εισηγ. (3.1), 14 Πανδ. (38.16), οι οικείοι κληρονόμοι, ήτοι τα ανήλικα τέκνα του κληρονομούμενου, που τελούν κατά το χρόνο του θανάτου του υπό την πατρική εξουσία, αποκτούν αυτοδικαίως την κληρονομιά του εξουσιαστικού πατέρα τους, ενώ, κατά τις διατάξεις των νόμων 12 Πανδ. (28.7), 14 παρ. 8 Πανδ. (11.7), 69 Πανδ. (28.2), οι εκούσιοι (εξωτικοί) κληρονόμοι, για να αποκτήσουν την κληρονομιά πρέπει να δηλώσουν τη θέλησή τους γι' αυτό, η οποία αποτελεί την υπεισέλευσή τους στην κληρονομιά, που μπορεί να γίνει και σιωπηρώς με πράξεις ανάμειξης του κληρονόμου, που αποσκοπούν στην απόκτηση της κληρονομιάς (βλ. ΕφΘεσ 3763/1990 Αρμ 1991.561).** Τούτο αποδεικνύεται τόσο από την κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης, ο οποίος τυγχάνει πρόεδρος της κοινότητας

Κ...και γνωρίζει την περιοχή και ο οποίος κατέθεσε ότι οι κληρονόμοι του Α. Μ.καλλιεργούσαν το ακίνητο με κουκιά και μονοετείς καλλιέργειες, όσο και από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα Ε. Γ., ο οποίος κατέθεσε ότι η οικογένεια Μ.καλλιεργούσε διαρκώς στο πέρασμα των ετών, όχι μόνο το 1177 κληροτεμάχιο, αλλά ολόκληρο το παλιό 678, το οποίο μάλιστα και διεκδίκησε από την Επιτροπή Απαλλοτριώσεων. Μετά δε την έκδοση του παραχωρητηρίου το έτος 1993, το επίδικο συνεχίστηκε να καλλιεργείται, αλλά με όχι με την ίδια συχνότητα και με ενδιάμεσα χρονικά διαστήματα αγρανάπαυσης, ενόψει του ότι πλέον περιήλθε σε όλους τους κληρονόμους του Α. Μ., πολλοί εκ των οποίων δεν ήταν καλλιεργητές. Εξάλλου, σύμφωνα με την ένορκη κατάθεση του Κ. Φ., το επίδικο καλλιεργείτο κατά αραιά διαστήματα, προκειμένου να μην δασωθεί και να μην συνενωθεί με όμορες εκτάσεις που έχουν δασική βλάστηση. Εξάλλου, αποδείχθηκε ότι τα τρία από τα τέσσερα τέκνα που κληρονόμησαν τον Α. Μ., ήτοι ο Δ. η Μ.και η Σ., υπέβαλαν την 5/10/1992 μήνυση σε βάρος των μελών του συμβουλίου του ΣΑΑΚ Κ., διότι μολονότι ο πατέρας τους κατά την προσωρινή διανομή του έτους 1952 είχε λάβει ολόκληρο το υπ' αριθμ. 678 κληροτεμάχιο, το οποίο νεμόταν και εκμεταλλευόταν συνεχώς και αδιαλείπτως, αρχικά ο ίδιος και εν συνεχεία τα τέκνα του, κατά την οριστική διανομή το έτος 1988 έλαβε μόνο τμήμα αυτού, δηλαδή το υπ' αριθμ. 1177. Τέλος, αποδείχθηκε ότι ο εκ των κληρονόμων του Α. Μ., υιός του, Α. Μ., άσκησε σε βάρος του Συνεταιρισμού Εφένδρων Αξιωματικών, την από 6/3/1966 αίτησή του ενώπιον του Ειρηνοδικείου Λ., περί λήψης ασφαλιστικών μέτρων νομής στο επίδικο ακίνητο, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 79/1966 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, η οποία αφού δέχθηκε ότι ο παραπάνω αιτών, από το έτος 1952, καλλιεργεί αυτό διά σποράς δημητριακών, το επιμελείται και επιχειρεί γενικώς όλες τις προσιδιάζουσες προς το γεωργικό αυτού προορισμό διακατοχικές πράξεις, έκανε δεκτή την αίτηση. Από τα παραπάνω, προκύπτει ότι οι κληρονόμοι του θανόντος Α. Μ., υπεισήλθαν στην επαχθείσα σε αυτούς κληρονομιά με πράξεις ανάμειξης αποσκοπούσες στην απόκτηση αυτής. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω οι ενάγοντες, έχουν καταστεί κύριοι με παράγωγο τρόπο, ως αποκτήσαντες από κυρίου, του υπ' αριθμ. 1177 κληροτεμαχίου, όπως αυτό περιγράφεται παραπάνω και το οποίο περιλαμβάνεται στο σύνολο του, στους προαναφερθέντες τίτλους κτήσης τους. Τούτο αποδεικνύεται κυρίως από την διενεργηθείσα δικαστική πραγματογνωμοσύνη, σύμφωνα με την οποία το επίδικο ακίνητο εμπίπτει αναμφισβήτητα στους τίτλους κτήσης των εναγόντων, αλλά και από το συνδυασμό των λοιπών αποδεικτικών στοιχείων, ήτοι το προαναφερθέν έγγραφο με αρ. πρωτ. 1401/2004 της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης της Ανατολικής Αττικής και τα αποσπάσματα εκ των κυρωμένων κτηματογραφικών στοιχείων των ετών 1931 και 1988, σύμφωνα με τα οποία το αρχικό κληροτεμάχιο με αριθμό 678 και επιφάνεια 3.925 τ.μ., κείμενο στη θέση

ΚΙΤΕΖΑ, χωρίσθηκε σε δύο αυτοτελή κληροτεμάχια με αριθμούς 1777 και 1178 και επιφάνειες 1.851 τ.μ. και 1.904 τ.μ., καθώς και σε τμήμα οδού με αριθμό 1479 και επιφάνεια 170 τ.μ., δηλαδή συνολικά (1.851 + 1.904 + 170 =) 3.925 τ.μ. Εξάλλου, αποδείχθηκε ότι οι εναγόμενοι, ισχυρίζονται ότι τυγχάνουν κύριοι ενός αγροτεμαχίου που βρίσκεται στην περιφέρεια του Δήμου Καλυβιών Αττικής και ειδικότερα στη θέση «Βένιζα -Σφενδόνες», συνολικής επιφάνειας 4.100 τ.μ. Συγκεκριμένα ο πρώτος, ισχυρίζεται ότι έχει καταστεί κύριος κατά ποσοστό 2/4 εξ αδιαιρέτου με έκτακτη χρησικτησία, δυνάμει άτυπης ανταλλαγής διενεργηθείσας το έτος 1979 και νεμόμενος αυτό με πράξεις που προσιδιάζουν στη φύση και τον προορισμό του για χρονικό διάστημα πέραν της εικοσαετίας, από το έτος 1979, συνυπολογίζοντας δε και το χρόνο που οι δικαιούχοι του βρίσκονταν στη νομή του ακινήτου, από το έτος 1939. Ομοίως, ο δεύτερος και η τρίτη των εναγομένων ισχυρίζονται ότι έχουν καταστεί κύριοι του ως άνω ακινήτου, κατά ποσοστό % εξ αδιαιρέτου έκαστος με τακτική, άλλως έκτακτη χρησικτησία και ειδικότερα, από κληρονομιά του αποβιώσαντος την 14/2/1994 πατρός τους, Ν.Ρ. του Σ., την οποία αποδέχθηκαν δυνάμει της υπ' αριθμ. 6927/2002 πράξης αποδοχής κληρονομιάς της συμβολαιογράφου Καλυβιών Δ.Γ.-Χ., νομίμως μεταγεγραμμένης στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Κερατέας και νεμόμενοι αυτό με πράξεις που προσιδιάζουν στη φύση και τον προορισμό του, συνυπολογίζοντας και το χρόνο που οι δικαιούχοι τους βρίσκονταν στη νομή του ακινήτου, για χρονικό διάστημα πέραν της εικοσαετίας και συγκεκριμένα από το έτος 1939. Εξάλλου, ισχυρίζονται ότι το ανωτέρω ακίνητο των 4.100 τ.μ. πού ανήκει στην ιδιοκτησία τους, δεν ταυτίζεται με το κληροτεμάχιο 1177 που διεκδικούν οι ενάγοντες με την υπό κρίση αγωγή τους και ως εκ τούτου δεν τους προσβάλλουν το δικαίωμα της κυριότητάς τους. Πλην, όμως, αν και σύμφωνα με την έκθεση δικαστικής πραγματογνωμοσύνης, πράγματι στον ως άνω τίτλο κτήσης κυριότητας του δευτέρου και της τρίτης των εναγομένων, δηλαδή την υπ' αριθμ. 6927/2002 πράξη αποδοχής κληρονομιάς, δεν περιλαμβάνεται η επίδικη έκταση, δηλαδή το υπ' αριθμ. 1177 κληροτεμάχιο επιφάνειας 1.851 τ.μ. που βρίσκεται στη θέση «ΚΙΤΕΖΑ», αφού η περιγραφείσα σε αυτό έκταση προσιδιάζει μόνο εν μέρει με την επίδικη, ως προς την περιγραφή των όμορων ιδιοκτησιών, ενώ η θέση του ακινήτου (Βένιζα-Σφενδόνες) δεν βρίσκεται στην περιοχή του επιδίκου, αλλά σε απόσταση 400 μ. νοτιοδυτικά, ωστόσο προέκυψε ότι οι εναγόμενοι αμφισβητούν το δικαίωμα κυριότητας των εναγόντων στο επίδικο. Τούτο γιατί, κατ' αρχήν μεν όπως αναφέρει ο δικαστικός πραγματογνώμονας στην έκθεσή του, αμφότερα τα διάδικα μέρη, του υπέδειξαν το επίδικο ακίνητο ως ιδιοκτησία εκάστου (σελ. 5), τα όρια δε του επιδίκου σύμφωνα με το τοπογραφικό διάγραμμα που συνέταξε, συμπίπτουν με τα σημεία που του υπέδειξαν τόσο ο πρώτος των εναγόντων, όσο και ο πρώτος των εναγομένων, κατά δεύτερον δε, τόσο ο μάρτυρας απόδειξης,

όσο και ο μάρτυρας ανταπόδειξης, περιέγραψαν την ιδιοκτησία έκαστης πλευράς κατά τον ίδιο τρόπο, ότι δηλαδή βρίσκεται δεξιά της οδού T., όπως κατευθύνεται κανείς προς το υδραγωγείο της περιοχής, το οποίο είναι πλησίον. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή και ως βάσιμη κατ' ουσίαν και να αναγνωρισθεί η κυριότητα των εναγόντων στο επίδικο ακίνητο κατά τα ποσοστά συγκυριότητάς τους, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό. Τέλος, πρέπει να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων σε βάρος των εναγομένων λόγω της ήττας τους, κατ' αποδοχή του σχετικού αιτήματος τους, όπως καθορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της απόφασης (αρ. 176 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ τους ενάγοντες συγκυρίους κατά ποσοστό καθένας από τους πρώτο και δεύτερο εξ αυτών 6/24 εξ αδιαιρέτου, καθένας από τους τρίτο και τέταρτο εξ αυτών 3/24 εξ αδιαιρέτου, ο πέμπτος 2/24 εξ αδιαιρέτου και καθένας από τους έκτο και έβδομο εξ αυτών 1/24 εξ αδιαιρέτου, του υπ' αριθμ. 1177 κληροτεμαχίου, που βρίσκεται στη θέση «ΚΙΤΕΖΑ» του Δήμου Καλυβιών Αττικής, εκτός σχεδίου του Δήμου αυτού, έχει έκταση 1.851 τ.μ. και εμφανίζεται στο από 24/1/2007 τοπογραφικό διάγραμμα που συνέταξε ο δικαστικός πραγματογνώμονας, διπλωματούχος μηχανικός, Διονύσιος Γαλάτης, με τα αριθμητικά και αλφαβητικά στοιχεία 59Α, 59Β, 59Γ, 60, 61, 62, T', 59Α, ομοιάζει με στρεβλό τραπέζιο με τρεις οξείες γωνίες και συνορεύει βόρεια επί τεθλασμένης πλευράς 60-62 συνολικού μήκους 69,80 μ. και αναλυτικά επί πλευράς 60-61 μήκους 43,84 μ. και επί πλευράς 61-62 μήκους 25,96 μ. εν μέρει με διανοιχθείσα αγροτική οδό Τερψιχόρης, που δεν είναι δρόμος διανομής και εν μέρει με το υπ' αριθμ. 656 κληροτεμάχιο, ανατολικά εν μέρει επί πλευράς 60-59Γ μήκους 49,18 μ. με το υπ' αριθμ. 656 κληροτεμάχιο, το οποίο με την υπ' αριθμ. 1395/2000 πράξη του δασάρχη Λαυρίου έχει χαρακτηρισθεί δασική έκταση και εν μέρει επί πλευράς 59Β-59Α μήκους 23,80 μ. με το υπ' αριθμ. 1479 κληροτεμάχιο που αποτελεί αγροτική οδό διανομής πλάτους 4 μ., νοτιοανατολικά επί πλευράς 59Α-T' μήκους 15,77 μ. με το προαναφερθέν υπ' αριθμ. 1479 κληροτεμάχιο που αποτελεί αγροτική οδό διανομής πλάτους 4 μ., νότια επί πλευράς 59Γ-59Β μήκους 4 μ. με το προαναφερθέν υπ' αριθμ. 1479 κληροτεμάχιο που αποτελεί αγροτική οδό διανομής πλάτους 4 μ. και νοτιοδυτικά επί πλευράς T'-62 μήκους 53,14 μ. με το υπ' αριθμ. 1178 κληροτεμάχιο. Τμήμα του κληροτεμαχίου αυτού επιφάνειας 25,24 τ.μ., το οποίο βρίσκεται στο δυτικό μέρος και εμφανίζεται στο ανωτέρω

τοπογραφικό διάγραμμα περιμετρικά με τα στοιχεία 62, 62Α, 62Β, 62, ήδη σήμερα καταλαμβάνεται από διανοιχθέντα εν τοις πράγμασι αγροτικό δρόμο, ο οποίος δεν είναι δρόμος διανομής και ονομάζεται Τερψιχόρης.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος των εναγομένων τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων οκτακοσίων (1.800) Ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, την .....

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΦΥΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ: Η ΕΚΔΙΚΑΣΗ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΑΝΑΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 632 ΚΠΟΛ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΗΝ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΔΙΑΤΑΓΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ - ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΕΠΙ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΣΕ ΑΝΑΡΜΟΔΙΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΑΥΤΗ ΔΕΝ ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΤΑΙ ΩΣ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΕΚΔΙΚΑΣΗ ΣΤΟ ΑΡΜΟΔΙΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΠΑΡΑΣΤΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΣΑΛΙΚΙΔΗΣ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

Τόπος: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Αριθ. Απόφασης: 29160

Έτος: 2011

Περίληψη

Ανακοπή 632 ΚΠολΔ - Αναστολή διαταγής πληρωμής - Αναστολή εκτέλεσης - Τριτανακοπή - Αρμόδιο δικαστήριο -. Το δικαστήριο που εξέδωσε τη διαταγή πληρωμής μπορεί κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ. να χορηγήσει αναστολή, με εγγύηση ή και χωρίς εγγύηση, ώσπου να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση για την ανακοπή. Αρμόδιο καθ' ύλην δικαστήριο για την χορήγηση της αναστολής αυτής είναι σε κάθε περίπτωση το δικαστήριο που εξέδωσε τη διαταγή πληρωμής. Το δικαστήριο στο οποίο εκκρεμεί η ανακοπή εκτέλεσης είναι αρμόδιο να διατάξει την αναστολή ακόμη και αν δεν είναι αρμόδιο

για την εκδίκαση της ανακοπής, καθόσον η αρμοδιότητα του δικαστηρίου για την εκδίκαση της αίτησης αναστολής της εκτέλεσης θεμελιώνεται στην ενώπιον του εκκρεμοδικία της ανακοπής, η οποία προκαλείται και όταν ακόμη η τελευταία απευθύνεται σε αναρμόδιο δικαστήριο. Αν η αίτηση λήψης ασφαλιστικών μέτρων υποβληθεί ενώπιον αναρμόδιου δικαστηρίου, αυτό δεν την απορρίπτει αλλά την παραπέμπει στο αρμόδιο κατά περίπτωση Ειρηνοδικείο ή Μονομελές Πρωτοδικείο, αφού με την υποβολή της αίτησης δημιουργείται ιδιόμορφη εκκρεμοδικία, αντικείμενο της οποίας είναι το διαπλαστικό δικαίωμα του αιτούντος για την δημιουργία τέτοιας προσωρινής νομικής κατάστασης που να τον εξασφαλίζει απέναντι στον επικείμενο κίνδυνο ή την επείγουσα περίπτωση.

Κείμενο Απόφασης

Αριθμός απόφασης 29160/2011

Αριθμός κατάθεσης αίτησης 24090/2011

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Δέσποινα Ευκαρπίδου, Πρωτοδίκης, που ορίσθηκε με κλήρωση σύμφωνα με το Νόμο.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Δεν ορίσθηκε.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ: Της 1ης Σεπτεμβρίου 2011.

ΑΙΤΟΥΝ: Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «Γενικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης «...», που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη, εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή του ..., κάτοικο Θεσσαλονίκης και παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας του δικηγόρου Αικατερίνης Αργυρίου (ΑΜ 1352), η οποία κατέθεσε έγγραφο σημείωμα.

ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «...» και το διακριτικό τίτλο «...», που εδρεύει στον Γέρακα Αττικής, εκπροσωπείται νόμιμα και παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου **Εμμανουήλ Τσαλικίδη (ΑΜΔΣΑθηνών 14925)**, ο οποίος κατέθεσε έγγραφο σημείωμα.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ ΑΙΤΗΣΗΣ: 9 Ιουνίου 2011.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ: 24090/14-6-2011.

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΔΙΚΗΣ: Αναστολή εκτέλεσης (άρθρ. 933 ΚΠολΔ).

Η συζήτηση έγινε δημόσια στο ακροατήριο του Δικαστηρίου.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη διάταξη του άρθρου 632 παρ. 2 του ΚΠολΔ, η οποία ορίζει ότι «Η άσκηση της ανακοπής δεν αναστέλλει την εκτέλεση της διαταγής πληρωμής. Το δικαστήριο όμως που εξέδωσε τη διαταγή πληρωμής μπορεί κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ. να χορηγήσει αναστολή, με εγγύηση ή και χωρίς εγγύηση, ώσπου να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση για την ανακοπή», με σαφήνεια συνάγεται ότι αρμόδιο καθ' ύλην δικαστήριο για την χορήγηση της αναστολής αυτής είναι σε κάθε περίπτωση το δικαστήριο που, κατ' άρθρο 625 ΚΠολΔ, εξέδωσε τη διαταγή πληρωμής, ήτοι το Ειρηνοδικείο ή το Μονομελές Πρωτοδικείο. Εξάλλου, αρμόδιο δικαστήριο για την εκδίκαση της, κατ' άρθρο 938 παρ. 2 του ΚΠολΔ, αίτησης αναστολής της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, η οποία ασκείται από τον καθ' ου η εκτέλεση, είναι καταρχήν το δικαστήριο ενώπιον του οποίου εκκρεμεί η ανακοπή και αν πρόκειται για πολυμελές πρωτοδικείο ο πρόεδρος αυτού. Έτσι, αν η αίτηση για την αναστολή ασκείται μετά από ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ, καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για την εκδίκαση της αίτησης αναστολής, είναι το Ειρηνοδικείο ή το Μονομελές πρωτοδικείο κατά τις διακρίσεις του άρθρου 933 παρ. 1 και 2 του ΚΠολΔ, ενώ αν η αίτηση αναστολής ασκείται μετά από ανακοπή του άρθρου 936 ΚΠολΔ (τριτανακοπή), αρμόδιο καθ' ύλην δικαστήριο είναι το Ειρηνοδικείο ή το Μονομελές πρωτοδικείο, αν η ανακοπή εκκρεμεί ενώπιον αυτού ή ο πρόεδρος του πολυμελούς πρωτοδικείου αν η ανακοπή εκκρεμεί ενώπιον του δικαστηρίου αυτού (άρθρο 936 παρ. 1 εδ. γ ΚΠολΔ). Το δικαστήριο στο οποίο εκκρεμεί η ανακοπή εκτέλεσης είναι αρμόδιο να διατάξει την αναστολή ακόμη και αν δεν είναι αρμόδιο για την εκδίκαση της ανακοπής, καθόσον η αρμοδιότητα του δικαστηρίου για την εκδίκαση της αίτησης αναστολής της εκτέλεσης θεμελιώνεται στην ενώπιον του εκκρεμοδικία της ανακοπής, η οποία προκαλείται και όταν ακόμη η τελευταία απευθύνεται σε αναρμόδιο δικαστήριο. **Περαιτέρω, αν η αίτηση λήψης ασφαλιστικών μέτρων υποβληθεί ενώπιον αναρμόδιου δικαστηρίου, αυτό δεν την απορρίπτει αλλά την παραπέμπει στο αρμόδιο κατά περίπτωση Ειρηνοδικείο ή Μονομελές Πρωτοδικείο, αφού με την υποβολή**

της αίτησης δημιουργείται ιδιόμορφη εκκρεμοδικία, αντικείμενο της οποίας είναι το διαπλαστικό δικαίωμα του αιτούντος για την δημιουργία τέτοιας προσωρινής νομικής κατάστασης που να τον εξασφαλίζει απέναντι στον επικείμενο κίνδυνο ή την επείγουσα περίπτωση (βλ. ΜονΠρθεσ. 27021/1998 Αρμ. 53.417, ΜονΠρθεσ. 8413/1993 Αρμ. 1993.1045, Βαθρακοκοίλη "ΚΠολΔ" υπ' άρθρο 683 αρ. 13). Ως εκ τούτου επί αναρμοδιότητος του επιληφθέντος δικαστηρίου εφαρμόζεται και στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων το άρθρ. 46 ΚΠολΔ, βάσει του οποίου, το αναρμοδίως επιληφθέν δικαστήριο παραπέμπει την υπόθεση δια της αποφάσεώς του στο αρμόδιο και δεν απορρίπτει την αίτηση (βλ. Μπέη: ΕρμΚΠολΔ, τομ. 14 υπ' αριθ. 683, σελ. 52-53 και Τζίφρα: Ασφαλιστικά μέτρα, έκδ. Δ', κεφ. Α', σελ. 22).

Στην προκειμένη περίπτωση, το αιτούν, με την υπό κρίση αίτησή του, ζητεί, κατά εκτίμηση του δικογράφου αυτής, να ανασταλεί η εκτέλεση της υπ' αριθ. 728/2011 διαταγής πληρωμής που εξέδωσε η Ειρηνοδίκης Κορωπίου, μέχρις ότου εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της ανακοπής του κατά της ανωτέρω διαταγής πληρωμής, που άσκησε σύμφωνα με το άρθρο 632 παρ. 1 ΚΠολΔ νομίμως και εμπροθέσμως ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου.

Με το ως άνω περιεχόμενο και αίτημα, η υπό κρίση αίτηση, αναρμοδίως καθ' ύλην εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, καθόσον, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη νομική σκέψη της παρούσας, θα έπρεπε να εισαχθεί ενώπιον του καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδίου Δικαστηρίου που είναι το Ειρηνοδικείο Κορωπίου, το οποίο και εξέδωσε την ως άνω διαταγή πληρωμής, της οποίας, ζητείται η αναστολή εκτέλεσης (632 παρ 2 ΚΠολΔ), καθώς, με βάση τα εκτιθέμενα, αλλά και όπως προκύπτει από το φάκελο της δικογραφίας, η καθής δεν κοινοποίησε στο αιτούν και επιταγή προς πληρωμή (άρθρο 924 ΚΠολΔ), ώστε να θεωρείται ότι πρόκειται για την αίτηση αναστολής του 938 παρ. 2 του ΚΠολΔ. Επομένως, πρέπει το παρόν Δικαστήριο, κατ' αυτεπάγγελτη έρευνα, αλλά και κατά παραδοχή της σχετικής ένστασης που προέβαλε η καθής να κηρυχθεί καθ' ύλην και κατά τόπο αναρμόδιο και να παραπεμφθεί η υπόθεση, κατ' άρθρο 46 ΚΠολΔ, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Κορωπίου, που είναι το καθ' ύλην αρμόδιο (άρθρο 632 παρ. 2 ΚΠολΔ). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της καθ' ης η αίτηση πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του αιτούντος λόγω της ήττας του στην παρούσα δίκη (άρθρο 176 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζονται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ εαυτό καθ' ύλην αναρμόδιο να δικάσει την αίτηση.

ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ αυτήν στο καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, που είναι το Ειρηνοδικείο Κορωπίου.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ το αιτούν στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της καθ' ης τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στη Θεσσαλονίκη, στις 12 Οκτωβρίου 2011, με την παρουσία και του γραμματέα Σταύρου Γιαγκούδη.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Πρόεδρος: Δέσποινα Ευκαρπίδου

Δικηγόροι: Αικατερίνη Αργυρίου, Εμμανουήλ Τσαλικίδης

Λήμματα: Ανακοπή 632 ΚΠολΔ ,Αναστολή διαταγής πληρωμής ,Αναστολή εκτέλεσης ,Τριτανακοπή ,Αρμόδιο δικαστήριο

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΥΡΙΟΥ

Αριθμός Απόφασης 34/2019

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΥΡΙΟΥ

(ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Ειρηνοδίκη Λαυρίου Ειρήνη Παλαιοκρασσά και τη Γραμματέα Αγγελική Κατσίκη .

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στις 30/9/2019 για να δικάσει την αγωγή μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ : 1) ..... του ..... και της ....., κατοίκου ..... , οδός ..... , Α.Φ.Μ. .... , που δεν εκπροσωπήθηκε στη δίκη από πληρεξούσιο Δικηγόρο, έχει δε νομίμως και εμπροθέσμως καταθέσει προτάσεις κατά τις διατάξεις των παρ. 1, 2 & 3 του άρθρου 237 Κ.Πολ.Δ., όπως το άρθρο 237 αντικαταστάθηκε με την παρ.2 του άρθρου δευτέρου του άρθρου 1 του Ν 4335/2015 και εφαρμόζεται σύμφωνα με την παρ.1 του άρθρου ενάτου του άρθρου 1 του ίδιου νόμου, για αγωγές κατατιθέμενες μετά την 1.1.2016.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ ..... , που εδρεύει στην ομώνυμη πόλη και επί της οδού ..... με ΑΦΜ ..... , νομίμως εκπροσωπούμενου από τον κ. Δήμαρχο αυτού, κατοικοεδρεύοντα στο..... , που δεν εκπροσωπήθηκε στη δίκη από πληρεξούσιο Δικηγόρο, έχει δε νομίμως και εμπροθέσμως καταθέσει προτάσεις κατά τις διατάξεις των παρ. 1, 2 & 3 του άρθρου 237 Κ.Πολ.Δ., όπως το άρθρο 237 αντικαταστάθηκε με την παρ.2 του άρθρου δευτέρου του άρθρου 1 του Ν 4335/2015 και εφαρμόζεται σύμφωνα με την παρ.1 του άρθρου ενάτου του άρθρου 1 του ίδιου νόμου, για αγωγές κατατιθέμενες μετά την 1.1.2016.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με το άρθρο 41 του ν.δ./τος 496/1974 «περί λογιστικού δημοσίων προσώπων», όπως αυτό τροποποιήθηκε με την ΥΑ οικ.2/42053/0094 (ΦΕΚ Β 1033/2002), για να είναι έγκυρη κάθε σύμβαση ενός ν.π.δ.δ. με αντικείμενο αξίας μεγαλύτερης των δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) ευρώ ή που γεννά διαρκή υποχρέωση αυτού, απαιτείται η κατάρτισή της να γίνει με ιδιωτικό τουλάχιστον έγγραφο (ΑΠ 1490/2008 δημ. στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Εφαθ.2941/2008 Δ/νη

2008.1106). Το ίδιο άρθρο του ως άνω διατάγματος στο τελευταίο εδάφιο ορίζει ότι η εκ της μη τηρήσεως του τύπου της εγγράφου αποδοχής ακυρότητας αίρεται εν περιπτώσει εκπληρώσεως της συμβάσεως. Η τελευταία αυτή διάταξη που προβλέπει θεραπεία ακυρότητας εφαρμόζεται μόνο αν πρόκειται για εκπλήρωση συμβάσεως για τη σύσταση της οποίας υπήρξε χωριστή έγγραφη πρόταση και δεν επακολούθησε έγγραφη αποδοχή, δεν έχει όμως εφαρμογή όταν ο έγγραφος τύπος δεν τηρήθηκε ούτε για την πρόταση (ΟΛΑΠ 862/1984 ΝοΒ 1985.89 ΑΠ 893/1992 ΔΕΝ 1993. 304). Εξάλλου από το συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 904 παρ. 1 και 908 εδ.α' Α. Κ." προκύπτει ότι σε περίπτωση που εκτελείται και παραδίδεται έργο ή παρέχονται εργασίες ή υπηρεσίες με άκυρη σύμβαση "ο αντισυμβαλλόμενος" του παρέχοντος, που δέχεται το έργο ή τις υπηρεσίες στο πλαίσιο της άκυρης σύμβασης, η οποία συνιστά απλά τη βασική προϋπόθεση της έλλειψης νόμιμης αιτίας, υποχρεούται να αποδώσει την ωφέλεια, που απέκτησε χωρίς νόμιμη αιτία και που συνίσταται, σε περίπτωση αδυναμίας αυτούσιας απόδοσης της παροχής που έλαβε χώρα χωρίς νόμιμη αιτία, στη χρηματική αποτίμηση του παρασχεθέντος έργου ή της παρασχεθείσας εργασίας ή υπηρεσίας και στη δαπάνη που εξοικονόμησε, στην οποία θα υποβαλλόταν, εάν την εκτέλεση του ίδιου έργου ή της εργασίας ανέθετε, με έγκυρη σύμβαση, σε άλλο πρόσωπο, το οποίο θα διέθετε τα ίδια επαγγελματικά προσόντα και Ικανότητες(ΑΠ 1225/2008 δημ. στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ο ως άνω γενικός κανόνας του άρθρου 904 ΑΚ, που απορρέει από τις κοινωνικές αντιλήψεις περί ισότητας και επιείκειας, έχει εφαρμογή και επί του Δημοσίου και των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, αφού υπέρ αυτών δεν καθιερώνεται εξαίρεση με τη διάταξη αυτή ή με άλλη (Ολομ.ΑΠ 218/1977, ΑΠ 1378/2011 δημ. ΝΟΜΟΣ).

Με την κρινόμενη αγωγή, όπως το περιεχόμενο της παραδεκτά διορθώθηκε με τις νόμιμα κατατεθείσες προτάσεις (άρθρο 224 Κ.Πολ.Δ.) χωρίς να μεταβάλλεται η βάση της αγωγής, ο ενάγων εκθέτει ότι διατηρεί ατομική επιχείρηση με αντικείμενο τις κατασκευές έργων και ότι στο πλαίσιο της δραστηριότητάς του αυτής δυνάμει δύο συμβάσεων έργου που κατάρτισε με τον νόμιμο εκπρόσωπο του Δήμου ..... και συγκεκριμένα τον Δήμαρχο , στις 28-8-2017 και 28-7-2017 αντίστοιχα, του ανέθεσε και αυτός ανέλαβε, με την πρώτη μεν εκ των ως άνω σύμβαση τη συντήρηση και στεγανοποίηση στα πολυκαρβονικά του Δημοτικού Κλειστού Γυμναστηρίου που βρίσκεται στο ..... και επί της οδού ..... , ενώ με την δεύτερη ανέλαβε το έργο της κατασκευής περίφραξης στα δύο (2) γήπεδα μπάσκετ, που βρίσκονται στο ....., στο δημοτικό χώρο των εργατικών κατοικιών ....., ακριβώς πίσω (δυτικά) από τον Ιερό Ναό του .....κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα, έναντι συνολικής αμοιβής ύψους 18400 (8.700 ευρώ για το πρώτο έργο + 9700 ευρώ για το δεύτερο έργο συμπεριλαμβανομένου του αναλόγου ΦΠΑ). Ότι αν και παρέδωσε τα έργα στις 5 Σεπτεμβρίου 2017 κατά τα συμφωνηθέντα και ο εναγόμενος Δήμος παρέλαβε το έργα ανεπιφύλακτα, δεν του έχει καταβάλει μέχρι σήμερα παρά τις

επανειλημμένες προφορικές και γραπτές οχλήσεις του, τις συμφωνηθείσες αμοιβές. Ότι οι ως άνω συμβάσεις έργου είναι άκυρες, καθόσον δεν περιβλήθηκαν τον απαιτούμενο από το νόμο συστατικό τύπο και ότι ο εναγόμενος κατέστη αδικαιολόγητα πλουσιότερος σε βάρος της περιουσίας του, καθόσον εξοικονόμησε δαπάνη ισάξια των υπηρεσιών, την οποία θα πραγματοποιούσε αν ανέθετε με έγκυρες συμβάσεις την εκτέλεση των ιδίων έργων σε άλλο πρόσωπο με αντίστοιχα προσόντα και ικανότητες, ο δε πλουτισμός σώζεται μέχρι σήμερα και έτσι χωρίς νόμιμη αιτία έχει καταστεί πλουσιότερος σε βάρος της περιουσίας του. Με βάση τα παραπάνω περιστατικά, ζητεί να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει σε αυτόν το συνολικό ποσό των 18.400 ευρώ με βάση τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού ενόψει του ότι οι ως άνω συμβάσεις έργου είναι άκυρες αφού δεν τηρήθηκε για την κατάρτισή τους ο απαιτούμενος νόμιμος τύπος, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινά εκτελεστική και να καταδικαστεί στη δικαστική του δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η αγωγή παραδεκτά και αρμόδια εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου καθ'ύλην (άρθρα 14 παρ. 1α ΚΠολΔ) και κατά τόπον (25 παρ.2 ΚΠολΔ), για να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία. Είναι δε επαρκώς ορισμένη, αφού εμπεριέχει όλα τα απαιτούμενα κατά νόμο στοιχεία για τη θεμελίωση της αξίωσης αδικαιολόγητου πλουτισμού (πλουτισμό υποχρέου, επέλευση πλουτισμού από την περιουσία ή με ζημία άλλου, αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του πλουτισμού και ζημίας και έλλειψη νόμιμης αιτίας) και νόμιμη, ερειδομένη στις διατάξεις των άρθρων 158,159,180, 904 επ. ΑΚ, 176, 191 παρ.2 ΚΠολΔ. **Νόμιμο είναι επίσης, το αίτημα για την κήρυξη της εκδοθησόμενης απόφασης προσωρινά εκτελεστικής και τούτο διότι η διάταξη του άρθρου 8 ν. 2097/1952 που απαγορεύει την αναγκαστική εκτέλεση για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου, η ισχύς της οποίας (διάταξης) είχε επεκταθεί και στους Ο.Τ.Α. με το άρθρο 3 ν.δ. 31/1968, καθώς και η διάταξη του άρθρου 909 παρ. 1 ΚΠολΔ που απαγορεύει την προσωρινή εκτέλεση κατά του Δημοσίου, των δήμων και κοινοτήτων, θεωρούνται καταργημένες, ως ευρισκόμενες σε αντίθεση με τις αρχές του κράτους δικαίου και της παροχής πλήρους, έγκαιρης και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, που θεμελιώνονται στις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1, 94 παρ. 4, 95 παρ. 5 Συντ., 6 παρ, 1 της Ε.Σ.Δ.Α., 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της, 2 παρ. 3 και 14 παρ. 1 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (ΟΛΑΠ 17/2002 ΕλλΔνη 2002.1009, ΟΛΑΠ 21/2001 ΕλλΔνη 2002.83, ΕφΑΘ 6457/2011 ΕλλΔνη 2012.1064, Πρακτικά 7ης Γεν. Συνεδρίασης της ΟΛΕΛΣ της 19-3-2003 ΕΔΚΑ 2003.606, Πρακτικά της 6ης Γεν.Συνεδρίασης της ΟΛΕΛΣ της 12-3-2003, ΕΔΚΑ 2003.674, Απαλλαγάκη Χ., Διαδικαστικά ζητήματα από την επίσπευση αναγκαστικής εκτελέσεως κατά του Ελληνικού Δημοσίου, Δ 2004.773-774,**

Χρυσόγονος Κ., Η αναγκαστική εκτέλεση κατά του Δημοσίου ή άλλου ν.π.δ.δ. υπό την ισχύ του άρθρου 94 παρ. 4 Συντ., ΝοΒ 2003.15-16, Σταμάτης Κ., Αναγκαστική εκτέλεση αποφάσεως κατά του Δημοσίου, Ο.Τ.Α. και ν.π.δ.δ., ΝοΒ 2003.3).

Πρέπει επομένως η κρινόμενη αγωγή, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της συζήτησής της καταβλήθηκε το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες προσαυξήσεις (βλ. προσκομιζόμενο υπ'αριθμ. 266299101959 0523 0029 e-παράβολο της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων). Εντός της νομίμου προθεσμίας των 100 ημερών από την κατάθεση της αγωγής κατά άρθρο 237 Κ.Πολ.Δ., έχουν κατατεθεί δε οι προτάσεις του ενάγοντος και προσκομίζονται το υπ'αριθμ.810Γ/2-1-2019 αποδεικτικό επίδοσης της αγωγής της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Ελένης Πλεξίδα και η από 29-3-2019 εξουσιοδότηση του ενάγοντος προς τον πληρεξούσιο Δικηγόρο του Εμμανουήλ Τσαλικίδη, με θεωρημένο το γνήσιο της υπογραφής του από τον ίδιο Δικηγόρο.

Ο εναγόμενος έχει προσκομίσει εμπρόθεσμα τις υπ' αριθμ. 1/2019 και 14/2019 ' αποφάσεις της Οικονομικής Επιτροπής του Δήμου ..... με τις οποίες παρέχεται εξουσιοδότηση προς τον πληρεξούσιο δικηγόρο .....και έχει καταθέσει προτάσεις ως ανωτέρω εντός της νομίμου προθεσμίας των 100 ημερών από την κατάθεση της αγωγής κατά άρθρο 237 ΚΠολΔ.

Εν προκειμένω, ο εναγόμενος με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις του αρνείται την αγωγή και περαιτέρω ισχυρίζεται ότι, ότι έχει εξοφλήσει τον ενάγοντα καθώς οι εκδοθείσες βάσει των τιμολογίων και των βεβαιώσεων που έχει χορηγήσει ο Δήμος και μη ανακοπέισες εκ μέρους του για το λόγο αυτό πληρωθείσες ήδη προσαγόμενες και επικαλούμενες διαταγές πληρωμής για συνολικό ποσό 113.600 ευρώ καλύπτουν ουσιαστικώς όλες τις εργασίες που έχουν γίνει από τον ενάγοντα μεταξύ των οποίων και οι αιτούμενες με την υπό κρίση αγωγή. Ο ανωτέρω ισχυρισμός, δια του οποίου επιχειρείται να προβληθεί η προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 416 ΑΚ ένσταση εξόφλησης τυγχάνει απολύτως αόριστος (άρθρο 262 παρ. 1 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι ο εναγόμενος ουδόλως προσδιορίζει ως όφειλε, ποιο ποσό κατέβαλε στον ενάγοντα, για ποιο εκ των πλειόνων, αντικειμενικά σωρευόμενων στο αυτό δικόγραφο, αγωγικών αξιώσεων του, και τότε, ως απαιτείται για το ορισμένο του σχετικού εκ μέρους της ισχυρισμού (ΑΠ 558/2008, ΑΠ 1086/2006, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Από την υπ' αριθμ. 76/28-3-2019 ένορκη βεβαίωση του μάρτυρα του ενάγοντος ....., ενώπιον της Ειρηνοδίκη Ελευσίνας, που με επίκληση προσκομίζεται από τον ενάγοντα και που λήφθηκε νομότυπα μετά προηγουμένη κλήση του εναγομένου (βλ. την υπ' αριθμ.951 Γ/21 -3-2019 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών .....,), όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, σε μερικά

από τα οποία γίνεται παρακάτω ειδική μνεία(ΑΠ 4/2002, ΑΠ 250/2000 Δ/νη 41(2000) 980), χωρίς να παραληφθεί η συνεκτίμηση κανενός (ΑΠ 980/2013 ΔΕΝ 69(2013). 1430), άλλα εκ των οποίων εκτιμώνται ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα και άλλα είναι πρόσφορα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων κατά τα άρθρα 336 παρ.3 και 395 Κ.Πολ.Δ. (βλ.σχ.ΑΠ 154/1992 Δ/νη 33.814, ΑΠ 179/1991 Νοβ (1992) .1019), θεωρουμένων ως εγγράφων και των προσκομιζομένων από τον ενάγοντα φωτογραφιών (άρθρα 444 παρ.1 περ.γ και παρ.2, σε συνδυασμό με την παρ. 3 του άρθρου 448 ΚΠολΔ. βλ. και ΑΠ 813/2010 ΕΠολΔ 2010.830), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Δυνάμει δύο συμβάσεων έργου που ο ενάγων κατάρτισε με τον νόμιμο εκπρόσωπο του Δήμου ..... και συγκεκριμένα τον Δήμαρχο, στις 28-8-2017 και 28-7-2017 αντίστοιχα, του ανέθεσε και αυτός ανέλαβε, με την πρώτη μεν σύμβαση τη συντήρηση και στεγανοποίηση στα πολυκαρβονικά του Δημοτικού Κλειστού Γυμναστηρίου που βρίσκεται στο ..... και επί της οδού ....., ενώ με την δεύτερη ανέλαβε το έργο της κατασκευής περιφράξης στα δύο (2) γήπεδα μπάσκετ, που βρίσκονται στο ....., στο δημοτικό χώρο των εργατικών κατοικιών ....., ακριβώς πίσω (δυτικά) από τον ..... Συγκεκριμένα, κατά τα συμφωνηθέντα, το πρώτο έργο συνίστατο στην αποξήλωση των παραπάνω πολυκαρβονικών, τα οποία είναι εννέα (9) πλαίσια, εκ των οποίων κάθε ένα από τα οκτώ έχουν διαστάσεις 4,30 μ. X 5,00 μ. και το ένατο έχει διαστάσεις 4,30 μ X 2 μ, τον καθαρισμό τους από τις παλιές κατεστραμμένες σιλικόνες στεγανοποίησής τους, το πλύσιμο με ειδικό διαλυτικό, την αλλαγή των μηχανισμών στερέωσής τους, την επανατοποθέτησή τους και την στεγανοποίησή τους στους αρμούς, με διάφανη, ουδέτερη σιλικόνη και το δεύτερο έργο απαιτούσε περιφράξη ύψους 2,00 μ. και μήκος 71 μ. και κατασκευή από γαλβανιζέ συρματοπλέγμα πάχους 2,2 χιλιοστών, στηριγμένο σε σαράντα επτά (47) σωλήνες γαλβανιζέ, διατομής δύο (2) ιντσών και ύψους (των σωλήνων), από το στηθαίο, δύο (2) μέτρων, δεμένου του συρματοπλέγματος με ούγια σε τέσσερα- πέντε σημεία και οι οποίες εμπήχθηκαν σε στηθαίο από μπετό, το οποίο τοποθετήθηκε σε οπές που ανοίχθηκαν, με κομπρεσέρ σε βάθος 40 εκατοστών, ενώ στις εργασίες του παραπάνω έργου περιλαμβανόταν και ο καθαρισμός του χώρου και η αποκομιδή και μεταφορά αλλού των μπαζών, μετά την ολοκλήρωση της παραπάνω κατασκευής. Ο ενάγων εκτέλεσε και παρέδωσε τα παραπάνω έργα κατά τα συμφωνηθέντα στις 5 Σεπτεμβρίου 2017 και για την εκτέλεση των παραπάνω έργων συμφωνήθηκε αμοιβή για το μεν πρώτο ποσό οκτώ χιλιάδων επτακοσίων (8700) ευρώ, εκ του οποίου ποσό επτά χιλιάδων δεκαέξι ευρώ και δεκατριών λεπτών 7016,13) είναι το ποσό της εργολαβικής αμοιβής του συν ποσό χιλίων εξακοσίων ογδόντα τριών ευρώ και ογδόντα επτά λεπτών (1683,87) ΦΠΑ, για το δε δεύτερο εννέα χιλιάδων επτακοσίων (9700), εκ του οποίου ποσό επτά χιλιάδων οκτακοσίων είκοσι δύο ευρώ και πενήντα οκτώ λεπτών (7822,58) είναι το ποσό της εργολαβικής αμοιβής του συν ποσό χιλίων οκτακοσίων εβδομήντα επτά ευρώ και σαράντα δύο λεπτών (1877,42) για ΦΠΑ. Παρόλο όμως που ο εναγόμενος παρέλαβε ανεπιφύλακτα τα συμφωνηθέντα έργα, αρνείται παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του ενάγοντα, όπως με το από 15.9.2017 e-mail που

απέστειλε στον Δήμαρχο του εναγομένου κ. ...., με το οποίο του ανέφερε το κόστος των προς πληρωμή εργασιών και επισύναψε το προσκομιζόμενο έγγραφο, όπου αναγράφεται «3. ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΣΤΕΓΑΝΟΠΟΙΗΣΗ! ΣΤΑ ΠΟΛΥ - ΚΑΡΒΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ..... 8.700» και «11. ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΠΕΡΙΦΡΑΞΗΣ (ΣΤΑ ΔΥΟ ΓΗΠΕΔΑ ΜΠΑΣΚΕΤ ΚΑΙ ΣΤΟ 5Χ5) ΣΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ..... 9.700» , χωρίς ο εν λόγω Δήμαρχος να αμφισβητήσει το περιεχόμενο του παραπάνω εγγράφου, ως προς τις πραγματοποιηθείσες από αυτόν εργασίες και το κόστος αυτών καθώς και την προσκομιζόμενη από 28.9.2018 και με την με αριθμό πρωτοκόλλου 14928/28.9.2018 επιστολή του προς διάφορες υπηρεσίες του εναγομένου και μεταξύ άλλων και προς τον Δήμαρχο αυτού κ. ...., στην οποία ρητώς αναφέρεται στην πραγματοποίηση των επίδικων έργων («ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΤΕΓΑΝΟΠΟΙΗΣΗΣ ΠΟΛΥΚΑΡΒΟΝΙΚΩΝ ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΜΠΑΣΚΕΤ», «ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΠΕΡΙΦΡΑΞΗΣ ΣΕ 2 ΓΗΠΕΔΑ ΜΠΑΣΚΕΤ ΣΤΙΣ ΣΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ». Εξάλλου με το υπ' αριθμό 14928/28.9.2018 έγγραφο του απευθυνόμενο στον ενάγοντα, ο Δήμαρχος συνομολογεί μεν την πραγματοποίηση των εργασιών που περιλαμβάνονται στην ως άνω από 28.9.2018 επιστολή του, ισχυριζόμενος όμως ότι έχουν πληρωθεί. Ακολούθως στο προσκομιζόμενο, αποσταλέν στις 20.11.2017, e-mail του με αντικείμενο εγγύηση εργασιών προς τον Δήμαρχο του εναγομένου, ο ενάγων συμπεριλαμβάνει αναλυτικά τα έργα και το κόστος εκάστου εξ αυτών καθώς και το συνολικό κόστος αυτών και με την από 8 Νοεμβρίου 2018 επιστολή του προς τον Δήμαρχο και άλλες υπηρεσίες του Δήμου ....., ο ενάγων αναφέρεται στην πραγματοποίηση των επίδικων έργων και το κόστος αυτών.

Και ναι μεν προέκυψε ότι οι αρμόδιοι αντιδήμαρχοι δεν εξέδωσαν για τα εν λόγω έργα βεβαιώσεις που να τα περιγράφουν αναλυτικά και να αναφέρουν την αμοιβή για αυτά, πλην όμως η εκτέλεση των συμφωνηθέντων επίδικων έργων αποδεικνύεται από το σύνολο του εισφερθέντος αποδεικτικού υλικού και δη την ως άνω ένορκη βεβαίωση του μάρτυρα του ενάγοντα ....., εργολάβου, ο οποίος ανέφερε ότι συνεργάζεται με τον ενάγοντα και ότι ήταν παρών κατά την σύναψη των άτυπων συμφωνιών που ο τελευταίος συνήψε με τον Δήμαρχο ..... κ. ...., δυνάμει των οποίων ο εν λόγω εργολάβος ανέλαβε να εκτελέσει μεταξύ άλλων και τα επίδικα έργα έναντι της ως άνω αμοιβής και την παράδοση και παραλαβή τους από τον εναγόμενο, που τα χρησιμοποιεί χωρίς να έχει καταβάλει στον ενάγοντα την συμφωνηθείσα αμοιβή, τις προσκομιζόμενες με επίκληση από τον ενάγοντα πέντε (5) φωτογραφίες των επίδικων έργων τις από 21-12-2018 τεχνικές εκθέσεις εργασιών και υλικών του πολιτικού μηχανικού εργολήπτη δημοσίων έργων ..... Επισημαίνεται ότι από κανένα αξιόπιστο αποδεικτικό μέσο δεν αποδείχθηκε ότι και οι πραγματοποιηθείσες επίδικες εργασίες και η αμοιβή του ενάγοντος περιλαμβάνονται στα ήδη πληρωθέντα τιμολόγια του καθώς και ότι το συνολικό ποσόν των 113.600 ευρώ που επιδικάστηκε με τις 58 και 59/2018 διαταγές πληρωμής Ειρηνοδικείου Λαυρίου, 179, 180, 181 και 182/2018 διαταγές πληρωμής του Ειρηνοδικείου Ιλίου, αφορούν και τα επίδικα έργα.

Ενόψει δε του ότι οι ως άνω συμβάσεις έργου είναι άκυρες, καθόσον δεν περιβλήθηκαν τον απαιτούμενο από το νόμο συστατικό τύπο, ο εναγόμενος κατέστη αδικαιολόγητα πλουσιότερος σε βάρος της περιουσίας του, καθόσον εξοικονόμησε δαπάνη ισάξια των υπηρεσιών, την οποία θα πραγματοποιούσε αν ανέθετε με έγκυρες συμβάσεις την εκτέλεση των ιδίων έργων σε άλλο πρόσωπο με αντίστοιχα προσόντα και ικανότητες, ο δε πλουτισμός σώζεται μέχρι σήμερα και έτσι χωρίς νόμιμη αιτία έχει καταστεί πλουσιότερος σε βάρος της περιουσίας του κατά το παραπάνω ποσόν των 18.400 ευρώ ο εναγόμενος οφείλει να του καταβάλει την συμφωνηθείσα αμοιβή του, που ανέρχεται συνολικά στο ποσόν των 18400 ευρώ, καταστάς κατ'αυτόν τον τρόπο πλουσιότερος σε βάρος της περιουσίας του.

Κατόπιν αυτών, η κρινομένη αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος Δήμος να καταβάλει στον ενάγοντα το παραπάνω ποσό των 18.400 ευρώ νομιμοτόκως με το προβλεπόμενο για τους ΟΤΑ επιτόκιο υπερημερίας 6% ετησίως για το χρονικό διάστημα από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής μέχρι την εξόφληση, άρθρο 276&&2 και 3 του Κώδικα Δήμων και (κοινοτήτων ν.3463/2006 σε συνδ.με το άρθρο 21 του Ν Διατ/τος της 26/6/10-7-1944 περί Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου (ΟΛΑΠ 10/2008,Ολ ΑΠ 7/2000 και ΑΠ157/2011, δημ. στη Νόμος)

Ακόμη η παρούσα απόφαση πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή κατά ένα μέρος για το ποσόν των 6.000 ευρώ, καθόσον η καθυστέρηση στην εκτέλεση της δύναται να επιφέρει σημαντική ζημία στον ενάγοντα.

Τέλος η δικαστική δαπάνη, μειωμένη κατά τις διατάξεις του άρθρου 281 παρ. 2 του Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων(Ν. 3463/2006), θα πρέπει να επιβληθεί σε βάρος του εναγομένου λόγω της ήττας του (176, 191 ΚΠολΔ) κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων. ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ότι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των δεκαοκτώ χιλιάδων τετρακοσίων (18.400) ευρώ, με τους νόμιμους τόκους από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση προσωρινά εκτελεστή κατά ένα μέρος για το ποσόν των έξι χιλιάδων (6000) ευρώ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τη δικαστική δαπάνη του ενάγοντος την οποία ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ, σε βάρος του εναγομένου.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο Λαύριο στις σε έκτακτη δημόσια στο ακροατήριο του συνεδρίαση, χωρίς την παρουσία διαδίκων και πληρεξουσίων δικηγόρων.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 686/2019 ΑΠΟΦΑΣΗ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΕΠΙ ΕΦΕΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΣ ΕΡΗΜΗΝ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ Η ΠΡΩΤΟΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΕΝ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΕΣΗ ΠΡΟΒΑΛΕΤΑΙ ΝΟΜΩ ΑΒΑΣΙΜΟ , ΑΟΡΙΣΤΙΑ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΕΝΩ ΕΑΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΕΣΗ ΠΡΟΒΑΛΛΕΤΑΙ ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΝ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ Ή ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΛΗ ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ , Η ΠΡΩΤΟΔΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ- ΟΤΑΝ ΠΡΟΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΕΣΗ ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ (ΕΝΣΤΑΣΗ ΕΞΟΦΛΗΣΗΣ Ή ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ) Ή ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΝ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΤΩΝ ΕΝΣΤΑΣΕΩΝ ΑΥΤΩΝ, Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΔΕΝ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΚΡΙΘΗΚΕ ΒΑΣΙΜΗ Η ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΑΛΛΑ ΜΟΝΟ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΤΑΚΤΙΚΟ ΤΗΣ. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΧΩΡΕΙ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΝΕΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ- ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ, ΠΟΥ ΚΗΡΥΧΘΗΚΕ ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΕΚΤΕΛΕΣΤΗ, ΕΝΟΨΕΙ ΤΟΥ ΟΤΙ , ΩΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΣ ΕΡΗΜΗΝ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ, Η ΟΠΟΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΕΣΗ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΤΑΙ ΓΙΑ ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΝ, ΘΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΕΙ ΣΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ - ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΕΞΟΔΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΆΡΘΡΟ 84 ΠΑΡ. 2 ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΑΠΟΦΑΣΗ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Αριθμός 686 /2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αριθμός κατάθεσης 1537/315/2019

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Αφροδίτη Κούτσουλα Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίστηκε με κλήρωση σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 3327/2005 και χωρίς τη σύμπραξη γραμματέως.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 14 Μαρτίου 2019, για να δικάσει την αίτηση:

Του αιτούντος: .....του ..... και της ....., κατοίκου ..... (οδός ..... αρ. ....), ..., που παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του **Εμμανουήλ Τσαλικίδη** (ΑΜ ΔΣΑ 014925).

Της καθ' ης η αίτηση: Της εδρεύουσας στην ..... { οδός ..... αρ. ....) εταιρείας με την επωνυμία « .....", η οποία εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της ..... (ΑΜ .....).

Ο αιτών ζητεί να γίνει δεκτή η από 19-2-2019 αίτησή του που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1537/315/2019, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και εγγράφηκε στο έκθεμα

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στην αίτηση και στο σημείωμά τους

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Σύμφωνα με το άρθρο 912 Κ.Πολ.Δ, για να επιτευχθεί η αναστολή εκτελέσεως αποφάσεως που κηρύχθηκε από το δικαστήριο προσωρινώς εκτελεστή απαιτείται: α) να ασκηθεί εμπροθέσμως και παραδεκτώς ανακοπή ερημοδικίας ή έφεση κατ' αυτής, β) να μην έλαβε χώρα εκδίκαση σε πρώτη συζήτηση στο ακροατήριο του ενδίκου

μέσου (ή βοηθήματος), γ) να πιθανολογείται η ευδοκίμηση λόγου της ανακοπής ή της εφέσεως που ασκήθηκε, καθώς και ανεπανόρθωτη βλάβη του αιτούντος την αναστολή και δ) να υποβληθεί αίτηση περί αναστολής από τον ηττηθέντα διάδικο μέχρι την πρώτη συζήτηση στο ακροατήριο της ανακοπής ή της εφέσεως ενώπιον του δικαστηρίου που εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση (Γ. Νικολόπουλος στην Ερμηνεία ΚΠολΔ Κεραμέως/Κονδύλη/Νίκα, ΙΙ (2000), άρθρο 912, αρ. 2, σελ. 1726, Ι. Μπρίνιας, Αναγκαστική Εκτέλεσις, 1978, άρθρο 912 παρ. 61, σελ. 166 επ., Γ. Κατράς, ενημερωτικό σημείωμα υπό τη Μον.Πρ.Μυτ. 136/1981 Αρχ.Νομολ. 34. 386, ΜονΠρωτΑΘ 5248/2010ΑρχΝομ2010.566, ΜονΠρωτΘες 13006/2007 αδημ).

2. Κατά τη διάταξη του άρθρου 528 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 44 § 2 ν. 3994/ 2011, αν ασκηθεί έφεση από τον διάδικο που δικάσθηκε ερήμην, η εκκαλούμενη απόφαση εξαφανίζεται μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, ανεξάρτητα από τη διαδικασία που τηρήθηκε. Από την αντιπαραβολή της διατάξεως αυτής «αν ασκηθεί έφεση ... η απόφαση εξαφανίζεται» προς το άρθρο 535 παρ. του ίδιου Κώδικα «αν ο λόγος της έφεσης κριθεί βάσιμος, η απόφαση εξαφανίζεται», προκύπτει ότι η εξαφάνιση της ερήμην αποφάσεως επέρχεται με μόνη την άσκηση νομότυπης και εμπρόθεσμης εφέσεως, ανεξαρτήτως αν οι λόγοι αυτής είναι και βάσιμοι κατ' ουσία (ΑΠ 394/2011 αδημ, ΑΠ 829/2008 ΝοΒ2008.2457). Πραγματικά, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 271 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 29 ν. 3994/ 2011, αν ο εναγόμενος δεν εμφανιστεί κατά τη συζήτηση ή εμφανιστεί αλλά δεν λάβει μέρος σε αυτήν κανονικά, οι περιεχόμενοι στην αγωγή πραγματικοί ισχυρισμοί του ενάγοντος θεωρούνται ομολογημένοι, εκτός αν πρόκειται για γεγονότα για τα οποία δεν επιτρέπεται ομολογία και η αγωγή γίνεται δεκτή, εφόσον κρίνεται νομικά αβάσιμη και δεν υπάρχει ένσταση που εξετάζεται αυτεπαγγέλτως. Εκ του λόγου αυτού ακριβώς, παρέχεται στο διάδικο, που δεν εμφανίστηκε στον πρώτο βαθμό, το δικαίωμα να αναστρέψει με μόνη την παραδεκτή άσκηση του ένδικου μέσου της εφέσεως την εν απουσία αυτού εκδοθείσα πρωτόδικη απόφαση, ώστε μετά την εξαφάνιση αυτής, να ερευνηθεί εκ νέου η ουσία της υποθέσεως στο δεύτερο βαθμό με τη συμμετοχή όλων των διαδίκων μερών και να μη

στερηθεί ο διάδικος αυτός της δυνατότητας προβολής των πραγματικών ισχυρισμών, τους οποίους κάθε διάδικος έχει, δικαίωμα να προτείνει, πρωτοδίκως. Περαιτέρω, η αυτή ως άνω διάταξη του άρθρου 528 ΚΠολΔ, ορίζει ότι η εξαφάνιση επέρχεται, «μέσα στα όρια που καθορίζονται, από την έφεση κα. τους πρόσθετους λόγους». Η διάταξη αυτή, κατά το μέρος με το οποίο προσδιόριζε τα όρια της εξαφανίσεως της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν εισάγει νεωτερισμό, αλλά είναι ταυτόσημη με το περιεχόμενο του άρθρου 522 ΚΠολΔ, με το οποίο εκφράζεται η από μακρού χρόνου ισχύουσα γενική δικονομική αρχή, ότι με την έφεση δεν μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο η υπόθεση στο σύνολο της, αλλά μόνο ως προς τα κεφάλαια εκείνα της πρωτόδικης αποφάσεως που πλήττονται με το εφετήριο και τους πρόσθετους λόγους. Επομένως: **α) αν με την έφεση ο εναγόμενος που δικάστηκε πρωτοδίκως ερήμην, προβάλλει ότι η αγωγή είναι νόμω αβάσιμη, αόριστη και απαράδεκτη, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ερευνά τις ως άνω ελλείψεις, χωρίς να εξαφανίσει προηγουμένως την προσβαλλόμενη απόφαση, β) αν ο ενάγων ή ο εναγόμενος, που δικάστηκαν πρωτοδίκως ερήμην, προβάλλουν ως λόγο έφεσης, την εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων ως προς τη βάση της αγωγής, ή απλώς αρνείται την αγωγή, η απόφαση πλήττεται στο σύνολο της και πρέπει να εξαφανισθεί ως προς όλες τις διατάξεις της, γ) επί αγωγής, η οποία έγινε δεκτή ως προς το κεφάλαιο και τους τόκους, αν ο εναγόμενος παραπονείται μόνο κατά του κεφαλαίου επί του οποίου επιδικάστηκαν τόκοι, η απόφαση εξαφανίζεται μόνο κατά το κεφάλαιο αυτό, δ) αν με την έφεση ο εναγόμενος προβάλει μόνο καταλυτικές της αγωγής ενστάσεις, όπως είναι η ένσταση εξοφλήσεως ή παραγραφής ή εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων ως προς την απόρριψη των ενστάσεων αυτών, η απόφαση δεν εξαφανίζεται κατά το μέρος με το οποίο κρίθηκε ως βάσιμη η απαίτηση, αλλά μόνο κατά το διατακτικό της. Έτσι, αν ο λόγος εφέσεως συνίσταται σε εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων ως προς τη βάση της αγωγής, ο συλλογισμός καταστρώσεως της πρωτόδικης απόφασης ανακόπτεται εξ υπαρχής και η απόφαση εξαφανίζεται ολοσχερώς. Περαιτέρω, πρέπει να τονισθεί ότι για να επέλθει το αποτέλεσμα της εξαφανίσεως της αποφάσεως, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν ερευνά αν ο λόγος**

εφέσεως είναι βάσιμος, αν όμως ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος, αόριστος ή αλυσιτελής απορρίπτεται και η απόφαση δεν εξαφανίζεται. Μετά την εξαφάνιση της αποφάσεως, χωρεί ενώπιον του δευτεροβάθμιου νέα συζήτηση της υποθέσεως, κατά την οποία ο εκκαλών μπορεί να προτείνει όλους τους πραγματικούς ισχυρισμούς, τους οποίους και πρωτοδίκως είχε δικαίωμα να προτείνει, χωρίς να υπόκειται στους περιορισμούς του άρθρου 527 ΚΠολΔ (βλ. Σ. Σαμουήλ, η έφεση, Ε' έκδοση 2003. αρ. 228 δ, σ. 99, Κεραμέα - Κονδύλη - Νίκα, ΚΠολΔ, συμπλήρωμα 2003, άρθρο 528, σ. 68, ΠολΠρωτ Λαρ 233/2012NoB2012.2001,) Εν προκειμένω με την υπό κρίση αίτηση, ο αιτών ζητεί να ανασταλεί μέχρι την έκδοση οριστικής αποφάσεως επί της κατ' αυτής ασκηθείσης εφέσεως και για τους λόγους που σε αυτήν αναφέρει, η εκτέλεση της υπ' αριθμόν 5210/2017 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, εκδοθείσης κατά την τακτική διαδικασία ερήμην του εκεί εναγομένου και νυν αιτούντος(ήδη εκκαλούντος), καθ' ο μέρος η ως άνω απόφαση κηρύχθηκε προσωρινώς εκτελεστή, η οποία (απόφαση) εξεδόθη επί αγωγής που άσκησε η καθ ης η αίτηση(εκεί ενάγουσα) στρεφόμενη κατά του παρόντος αιτούντος (εκεί εναγομένου), και έγινε δεκτή ως βάσιμη κατ'ουσίαν. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η αίτηση αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπο εισάγεται προς εκδίκαση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 εττ. ΚΠολΔ) είναι δε ορισμένη και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 912 ΚΠολΔ, καθόσον στο δικόγραφο της, περιέχονται όλα τα απαιτούμενα κατά τις διατάξεις των άρθρων 118-120 και 520 παρ. 1 ΚΠολΔ στοιχεία (οι πλημμέλειες της οριστικής αποφάσεως -ΑΠ 1507/1990 ΝοB 1992.276, ΑΠ 45/1986 ΕλλΔνη 1986.480). Πρέπει επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητα της.

Από την εκτίμηση της ανωμοτί κατάθεσης του αιτούντος, των εγγράφων που προσκομίζουν και επικαλούνται τα διάδικα μέρη και την εν γένει αποδεικτική διαδικασία πιθανολογούνται (άρθρα 690 παρ. 1 κα, 347 ΚΠολΔ) τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει της υπ' αριθμόν 5210/2017 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, εκδοθείσης κατά την τακτική διαδικασία

κατά την οποία κατά το άρθρο 591 παρ.2 του ΚΠολΔ ως ίσχυε προ της ισχύος του Ν. 4335/2015 διατάχθηκε η εκδίκαση της υποθέσεως, αποφαινόμενο το Δικαστήριο αυτεπαγγέλτως ότι εσφαλμένως εισήχθη κατά την διαδικασία των μισθωτικών διαφορών, δικάστηκε ο εκεί εναγόμενος και νυν αιτών (ήδη εκκαλών) ερήμην και υποχρεώθηκε όπως καταβάλει στην ενάγουσα και νυν καθής αίτηση (ήδη εφεσίβλητη) το ποσό των τριάντα χιλιάδων εξακοσίων (30.600 €) ευρώ νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής ως αποζημίωση για τη αποκλειστική εκ μέρους του χρήση των αναφερόμενων στην από 10-12-2015 αγωγή ακινήτων συγκυριότητας της καθής κατά ποσοστό 85% εξ αδιαιρέτου και του αιτούντος κατά ποσοστό 15% εξ αδιαιρέτου για το χρονικό διάστημα από τον Ιούλιο του 2014 έως και τον Δεκέμβριο του 2015, προσδιοριζόμενης της μισθωτικής αξίας εκάστης εκ των δύο οικιών στο ποσό των 1.000 ευρώ μηνιαίως. Η, με την ανωτέρω ιστορική βάση αγωγή, θεωρήθηκε κατ άρθρο 271 παρ 3 ΚΠολΔ ομολογημένη κατά πλάσμα δικαίου λόγω της ερημοδικίας του εκεί εναγομένου, η δε εκδοθείσα επ' αυτής 5210/2017 απόφαση, κατόπιν σχετικού αγωγικού αιτήματος κηρύχθηκε στο σύνολο της προσωρινώς εκτελεστή κατ' άρθρο 907, 908 παρ 1 ΚΠολΔ Αντίγραφο της ως άνω αποφάσεως περιαφέντος τον εκτελεστήριο τύπο δυνάμει του ενσωματωμένου παρά πόδας αυτής πρώτου εκτελεστού απογράφου επιδόθηκε στον αιτούντα στις 29-6-2018 (βλ την από 29.6.2018 επισημείωση του δικαστικού επιμελητή Δημητρίου Γέμελου επί του επιδοθέντος αντίγραφου εξ απογράφου) με το οποίο καλείτο να καταβάλει άμεσα στην καθ'ης η αίτηση το ποσό των 30.600 ευρώ ως επιδικασθέν προσωρινώς κεφάλαιο και το ποσό των 1.180 ευρώ για δικαστική δαπάνη. Κατά της αποφάσεως αυτής, ο αιτών άσκησε στις 28-12-2017 έφεση ενώπιον του Εφετείου Πειραιώς, ήτοι νομότυπα, με την κατάθεση του δικογράφου αυτής στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και εμπρόθεσμα εντός της από το άρθρο 518 παρ. 2 του ΚΠολΔ προθεσμίας των δύο ετών από τη δημοσίευση της εκκαλούμενης απόφασης, η οποία έλαβε χώρα την 24-11-2017, ήτοι προ της επιδόσεως του ως άνω αντιγράφου εξ απογράφου. **Συνακόλουθα πιθανολογείται ότι αφενός σύμφωνα με τα άρθρα 17Α, 495 παρ 1,2, 500, 511, 513 περ β, 516 παρ 1, 517, 518 παρ 1 ΚΠολΔ θα γίνει τυπικώς δεκτή, αφετέρου σύμφωνα με τα άρθρα 520, 527 και 528 του ΚΠολΔ η εμπρόθεσμη και παραδεκτή άσκησής από τον εναγόμενο που δικάστηκε ερήμην θα επιφέρει χωρίς έρευνα των λόγων της, την εξαφάνιση της εκκαλούμενης αποφάσεως, καθόσον οι αναφερόμενοι στο**

εφετήριο λόγοι περιέχουν ισχυρισμούς που εκτιμώνται ως άρνηση της αγωγής. Ειδικότερα οι ισχυρισμοί της υπό κρίση εφέσεως, που αφορούν - πέραν του πρώτου λόγου που αναφέρεται σε σφάλμα διαδικαστικής προϋπόθεσης της πρωτοβάθμιας απόφασης και δη στην εκδίκαση της υπόθεσης κατά διάφορη διαδικασία από την προσήκουσα σύμφωνα με τον εκκαλούντα - την άρνηση της συγκυριότητας της ενάγουσας και ήδη καθής στα επίδικα ακίνητα καθώς και άρνηση του ύψους της μισθωτικής αξίας των ακινήτων ως προς τα οποία ζητείται αποζημίωση χρήσης, εκτιμώμενοι ως άρνηση της αγωγής θα έχουν ως έννομη συνέπεια της εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως στο σύνολό της σύμφωνα με όσα αναφέρονται στη νομική σκέψη της παρούσας. Επομένως, εφόσον πιθανολογείται κατά τούτο η ευδοκίμηση της εφέσεως και η εξαφάνιση της εκκαλουμένης αποφάσεως, τυχόν εκτέλεση αυτής(εκκαλουμένης) θα προκαλέσει βλάβη στον αιτούντα και ήδη εκκαλούντα, οι ισχυρισμοί του οποίου θα κριθούν το πρώτον από το Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο όπως και η βασιμότητα της αγωγής στο σύνολό της. Κατ'ακολουθία των ανωτέρω πρέπει η κρινομένη αίτηση να γίνει δεκτή και ως βάσιμη κατ ουσία και να χορηγηθεί η αιτούμενη αναστολή της εκτέλεσης, που επισπεύδεται δυνάμει της υπ' αριθμόν 5210/2017 προσωρινά εκτελεστής οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, εκδοθείσης κατά την τακτική διαδικασία έως την έκδοση οριστικής αποφάσεως επί της ασκηθείσας εφέσεως εκκρεμούσας ενώπιον του Μονομελούς Εφετείου Πειραιώς. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της καθ' ής η αίτηση κατόπιν σχετικής αίτησής της πρέπει να επιβληθούν εις βάρος του αιτούντα (άρθρο 84 παρ.2 του ν.4194/2013 όπως τροποποιήθηκε με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ.3 του ν.4236/2014).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

-ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

-ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

-ΑΝΑΣΤΕΛΛΕΙ την προσωρινή εκτελεστότητα της υπ' αριθμόν 5210/2017 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς έως την έκδοση οριστικής αποφάσεως επί της ασκηθείσας από 20-12-2017 (και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως ενώπιον της γραμματείας το πρωτοβάθμιου δικαστηρίου 13992/899/28.12,2017) έφεσης εκκρεμούσας ενώπιον του Μονομελούς Εφετείου Πειραιώς.

- ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ εις βάρος του αιτούντα τα δικαστικά έξοδα της καθ'ής η αίτηση, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.

-ΚΡΙΘΗΚΕ αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του, στον Πειραιά απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις 10.6.2019.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Για τη δημοσίευση)

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ

Τόπος: ΛΑΥΡΙΟ

Αριθ. Απόφασης: 1

Έτος: 2018

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΥΡΙΟΥ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΑΚΕΛΟΥ: 4/2017

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ Ι /2018

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΥΡΙΟΥ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την δόκιμη Ειρηνοδίκη Λαυρίου Μαρία Μαντζουρανάκη και από τη Γραμματέα Γερασιμούλα Λασκαράτου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στις 24 Νοεμβρίου 2017 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: ..... του ....., κατοίκου ....., ..., με ΑΦΜ ....., ο οποίος παραστάθηκε μετά της πληρεξουσίας του δικηγόρου, ... (ΑΜ/ΔΣΑ 31522).

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: ..... του ....., κατοίκου ....., ..., με ΑΦΜ ....., ο οποίος παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου του δικηγόρου, **Εμμανουήλ Τσαλικίδη** (ΑΜ/ΔΣΑ 14925).

Ο ενάγων ζήτησε να γίνει δεκτή η από 10-4-2017 με αριθμό κατάθεσης 4/11- 4-2017 αγωγή του, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 16- 10-2017, οπότε και αναβλήθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, κατά την οποία εκφωνήθηκε νόμιμα από τη σειρά του οικείου πινακίου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσαν στο ακροατήριο.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των άρθρων 7, 10, 14 §§ 1 στοιχ. & και 2 και 16 αριθ. 2 του ΚΠολΔ σαφώς προκύπτει ότι αγωγές που ασκούνται και αφορούν διαφορές από την παροχή εξαρτημένης εργασίας ή από οποιαδήποτε άλλη αιτία από την εφαρμογή αυτής των εργαζομένων ή των διαδόχων τους ή των κατά νόμο δικαιουμένων από την παροχή της εργασίας τους και των εργοδοτών ή των διαδόχων αυτών, υπάγονται στην αρμοδιότητα του μεν Ειρηνοδικείου, όταν η αξία του αντικειμένου της διαφοράς δεν υπερβαίνει τα 20.000 ευρώ, του δε Μονομελούς Πρωτοδικείου εάν η αξία του αντικειμένου της διαφοράς υπερβαίνει το ποσό αυτό (20.000 ευρώ). Περαιτέρω από το συνδυασμό των άρθρων 7, 9 και 11 αριθ. 7 του αυτού Κώδικα, σαφώς προκύπτει ότι για την εκτίμηση του αντικειμένου της διαφοράς λαμβάνεται υπόψη το αίτημα της αγωγής, ως τέτοιου νοουμένου, κατά την αληθινή του πρώτου των άρθρων τούτων έννοια, όχι μόνο του στο αιτητικό της αγωγής αναφερομένου, αλλά και του ...συναγομένου από το ιστορικό αυτής, εκτός αν αντικείμενο της διαφοράς είναι, κατά τα από το ιστορικό και το αιτητικό της αγωγής προκύπτοντα, έννομη σχέση από την οποία πηγάζουν περιοδικές παροχές, ήτοι παροχές, οι οποίες, ανεξαρτήτως αν απορρέουν από σύμβαση ή από αδίκημα ή από το νόμο, έχουν εκ των προτέρων καθορισμένο περιεχόμενο, επαναλαμβάνονται καθ' ορισμένα χρονικά διαστήματα και δεν εξαρτώνται, ως προς τη γένεσή τους και την ύπαρξη τους από αίρεση, αλλά καθίστανται απαιτητές με μόνη την παρέλευση του τεταγμένου από το νόμο ή τη βούληση των συμβληθέντων χρόνου, οπότε η αξία του αντικειμένου καθορίζεται από την αξία του δεκαπλασίου μεν της ετήσιας παροχής, εάν η επέλευση του γεγονότος από το οποίο εξαρτάται η παύση αυτής είναι βέβαιη, αβέβαιος όμως ο χρόνος αυτής, το εικοσαπλάσιο δε της ετήσιας παροχής επί απεριόριστης διάρκειας αυτής. Τέτοιες δε περιοδικές παροχές είναι ο μισθός υπερημερίας, διότι αυτές απορρέουν από την έννομη σχέση της σύμβασεως εργασίας, έχουν εκ των προτέρων καθορισμένο το ύψος τους, οφείλονται σε ορισμένα χρονικά διαστήματα και δεν εξαρτώνται από αίρεση. Απ' αυτά παρέπεται ότι, όταν με την αγωγή ζητούνται μισθοί υπερημερίας και στο ιστορικό αυτής αναφέρεται ότι η αμφισβήτηση των διαδίκων υφίσταται για την εγκυρότητα της γενομένης καταγγελίας της σύμβασεως παροχής

εξαρτημένης εργασίας και επομένως και για την διατήρηση ή μη σε ισχύ της έννομης σχέσεως της συμβάσεως εργασίας μετά την καταγγελία αυτή, αντικείμενο της αγωγής αυτής είναι όχι μόνο το αιτούμενο ποσό των μισθών υπερημερίας, αλλά και η παρεμπόδιση αναγνώριση της ακυρότητας της καταγγελίας της συμβάσεως και συνεπώς της διατηρήσεως σε ισχύ της έννομης σχέσης της συμβάσεως μετά την καταγγελία αυτή, έστω και αν, ρητώς, δεν διατυπώνεται στο αιτητικό της αγωγής το αίτημα αυτό. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, αν το δεκαπλάσιο των μισθών υπερημερίας ενός έτους υπερβαίνει τα 20.000 ευρώ, αρμόδιο είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο (ΟΛΑΠ 5/2001 Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ/2001, Δ/ΝΗ/2001 (378), ΔΙΚΗ/2001 (698), ΕΔΚΑ/2001 (596), ΕΕΡΓΔ/2001 (315), ΑΠ 1241/1977 ΝοΒ 26.1033, ΑΠ 1173/1976 ΝοΒ 25.707, ΑΠ 204/1977 ΝοΒ 25.1168 ad hoc ΝΟΜΟΣ ΕφΑθ 8164/2005 και ΕιρΡοδ 8/2008 Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ). Επιπροσθέτως, από τη νομολογία γίνεται δεκτό ότι αν με την αγωγή ζητείται η επιδίκαση μισθών υπερημερίας ή επιδομάτων και η αναγνώριση της ύπαρξης της έννομης σχέσης (σύμβασης εργασίας, ακυρότητα καταγγελίας της σύμβασης), η αρμοδιότητα θα κριθεί σύμφωνα με το άρθρο 11 αριθμ. 7 ΚΠολΔ (βλ. Ντάσιου Εργατ.Δ.σ.268 επ., Στ. Βλαστός, Ατομικές Εργασιακές Σχέσεις, Εκδοση 2005, σελ 1459 επ.). Εξάλλου, η καθ' ύλην αρμοδιότητα του δικαστηρίου ανήκει στις διαδικαστικές προϋποθέσεις της δίκης, αφορά τη δημόσια τάξη και ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης (ΑΠ 51/2004 ΝΟΜΟΣ). Κρίσιμος χρόνος δε για το χαρακτηρισμό του καθ' ύλην αρμόδιου δικαστηρίου είναι αποκλειστικά ο χρόνος άσκησης της αγωγής, ενώ το δικαστήριο που είναι αναρμόδιο προσδιορίζει το καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο και παραπέμπει σε αυτό την υπόθεση (άρθρο 46 ΚΠολΔ). Η απόφαση περί παραπομπής είναι οριστική, αφού απεκδύεται το δικαστήριο που την εξέδωσε από κάθε εξουσία του σχετική με την υπόθεση (βλ. Κ. Κεραμέα, Αστικό Δικονομικό Δίκαιο. Εκδοση 1986. παρ. 45, σελ. 82-84). ...

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 223 και 295 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι ο ενάγων μπορεί να περιορίσει το αίτημα της αγωγής και ότι ο περιορισμός αυτός συνιστά μερική παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής κατά το αίτημα που περιορίστηκε, το οποίο θεωρείται από την αρχή ότι δεν ασκήθηκε.

Με την υπό κρίση αγωγή, ο ενάγων ιστορεί ότι στις 23-6-2016 ξεκίνησε να εργάζεται ως πωλητής - ιδιωτικός υπάλληλος στην επιχείρηση ..... (κατάστημα εμπορίας ζώων, ζωοτροφών, φυτών, λιπασμάτων κλπ), που διατηρεί ο εναγόμενος στη ....., επί της ....., χωρίς να έχει συναφθεί σύμβαση εργασίας και επομένως χωρίς να υφίσταται ασφαλιστική κάλυψη. Ότι εργαζόταν για έξι ημέρες την εβδομάδα και το ωράριο του ήταν 8:45 18:30, πληρωνόταν δε στο τέλος κάθε βάρδιας με το ποσό των 30,00€. Ότι μετά από πολλές προσπάθειές του και διαμαρτυρίες του, υπεγράφη την 7-7-2016 σύμβαση εργασίας μερικής απασχόλησης, σύμφωνα με την οποία εργαζόταν δύο (2) ημέρες την εβδομάδα από πέντε (5) ώρες την ημέρα, ενώ εκείνος συνέχιζε να δουλεύει ακριβώς όπως και όταν πραγματικά προσελήφθη από τον αντίδικο, δηλαδή 6 ημέρες την εβδομάδα και 8:45 - 18:30 ημερησίως. Ότι από την 1-8-2016 έως και την 5-9-2016 λόγω των καλοκαιρινών διακοπών και της αυξημένης κίνησης που παρουσίασε η επιχείρηση, εργαζόταν καθημερινά, από τις 8:45 έως τις 19:15, δηλαδή περίπου δέκα (10) ώρες, και ο

εναγόμενος για το χρονικό διάστημα αυτό, του έδινε ως μεροκάματο το ποσό των 35 ευρώ. Ότι δεδομένων των αναγκών της επιχείρησης και της μη δυνατότητας ενός και μόνο εργαζομένου να ανταποκριθεί σε αυτές, πρότεινε στον εναγόμενο, να προσλάβει ένα ακόμη άτομο, έστω μερικής απασχόλησης, για την σωστή λειτουργία της επιχείρησης και για να μπορεί και εκείνος να αποδώσει καλύτερα στις απαιτήσεις της δουλειάς του. Ότι πράγματι ο εναγόμενος προσέλαβε το μήνα Σεπτέμβριο 2017 τον ....., ο οποίος εργαζόταν, από το πέρας του δικού του ωραρίου έως και το κλείσιμο του μαγαζιού. Ότι μετά την πρόσληψη αυτή, εργαζόταν πέντε (5) ημέρες την εβδομάδα από 8:45 - 18:00 κάθε μέρα. Ότι την 29-12-2016 δεν κατάφερε να πάει στη δουλειά, λόγω της αυξημένης χιονόπτωσης που σημειώθηκε στην περιοχή και ειδοποίησε τον εναγόμενο, ότι αν και είχε ξεκινήσει από το ..... που μένει να πάει για δουλειά στη ....., αυτό ήταν αδύνατο, καθώς ο δρόμος δεν ήταν ανοιχτός. Ότι από τη νέα χρονιά, ο εναγόμενος προχώρησε χωρίς να ενημερώσει ούτε τον ενάγοντα ούτε τον συνάδελφο του, στην πρόσληψη νέου ατόμου, και όλως αυθαιρέτως και πάλι, μείωσε τις ημέρες και τις ώρες εργασίας του, με αποτέλεσμα πλέον να εργάζεται τέσσερις (4) φορές την εβδομάδα από έξι (6) ώρες και να λαμβάνει ημερομίσθιο 20,00 ευρώ. Δηλαδή ο μισθός του πλέον ανήρχετο στο ποσό των τριακοσίων πενήντα (350) ευρώ το μήνα, έναντι των επτακοσίων που λάμβανε όσο εργαζόταν με το προηγούμενο καθεστώς. Ότι την 20η Ιανουαρίου 2017, επισκέφτηκε το γραφείο του εναγομένου, ώστε να αιτηθεί έτι μία φορά να υπογραφεί μία σύμβαση εργασίας, που θα αποτυπώνει την πραγματική του απασχόληση και ο εναγόμενος, με ιδιαίτερα έντονο και απαξιωτικό ύφος, αρνήθηκε να κάνει οποιαδήποτε συζήτηση μαζί του, από κοινού δε με τη σύζυγο του τον απαξίωσαν με αποτέλεσμα να σημειωθεί ένα φραστικό επεισόδιο εις βάρος του. Ότι την επόμενη ημέρα, Σάββατο, πήγε στο κατάστημα να εργαστεί και ο εναγόμενος του είπε να φύγει και ότι έχει δρομολογηθεί ήδη η απόλυσή του. Ότι την 7-2-2017 προσέφυγε στην αρμόδια Επιθεώρηση Εργασίας, και κατόπιν καταγγελίας του, η μεταξύ τους διαφορά συζητήθηκε την 22-2-2017, ενώ στις 8-2-2017 προσέφυγε και στον ΟΑΕΔ, ώστε να εγγραφεί στο Μητρώο Ανέργων και να αιτηθεί την καταβολή επιδόματος ανεργίας, οπότε ενημερώθηκε από τον υπάλληλο στον οποίο απευθύνθηκε, ότι ο εναγόμενος είχε ήδη αναγγείλει την 19-1-2017 τη δήθεν οικειοθελή αποχώρησή του από την εργασία του. Ότι για τους ανωτέρω λόγους η καταγγελία της σύμβασης εργασίας του, χωρίς να τηρηθεί έγγραφος τύπος και χωρίς να καταβληθεί οιαδήποτε αποζημίωση είναι άκυρη, παράνομη και καταχρηστική και επομένως ότι μετά την ως άνω άκυρη καταγγελία ο εναγόμενος κατέστη από την 21-01-2017 υπερήμερος ως προς την αποδοχή των προσηκόντως προσφερομένων υπηρεσιών του. Για τους λόγους αυτούς, με την υπό κρίση αγωγή, αιτείται **α) να κριθεί άκυρη η απόλυσή του ως παράνομη και καταχρηστική**, β) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τον απασχολεί και να αποδέχεται την προσηκόντως προσφερόμενη εργασία του, από 21-1-2017, καταβάλλοντος τις νόμιμες αποδοχές του, οι οποίες ανέρχονται στο καθαρό ποσό των 350€ μηνιαίως, γ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει το ποσό των χιλίων τετρακοσίων ογδόντα πέντε ευρώ και δέκα λεπτών (1.485,10€) ως δεδουλευμένες αποδοχές, δ) το ποσό των τριών χιλιάδων οχτακοσίων πενήντα ευρώ (3.850C) ως μισθούς υπερημερίας, ε) το ποσό των πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000C) ως αποζημίωση για την ηθική βλάβη την οποία υπέστη και συνολικά το ποσό των δέκα χιλιάδων τριακοσίων τριάντα πέντε ευρώ και δέκα λεπτών (1.485,10 δεδουλευμένες αποδοχές + 3.850 μισθοί υπερημερίας + 5.000 αποζημίωση ηθικής βλάβης = 10.335,10€), νομιμοτόκως από τότε που κάθε επιμέρους κονδύλι κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, άλλως από την επίδοση της αγωγής, για την αιτία που ανωτέρω εκτίθεται. Αλλως και όλως επικουρικώς, σε περίπτωση που θεωρηθεί άκυρη η σύμβαση εργασίας του, αιτείται να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει το ποσό των 1.485,10€ ως δεδουλευμένες αποδοχές και το ποσό των 3.850C ως μισθούς υπερημερίας και το ποσό των 5.000C ως αποζημίωση για την ηθική βλάβη την οποία υπέστη και

συνολικά το ποσό των δέκα χιλιάδων τριακοσίων τριάντα πέντε ευρώ και δέκα λεπτών (1.485,10 δεδουλευμένες αποδοχές + 3.850 μισθοί υπερημερίας + 5.000 αποζημίωση ηθικής βλάβης = 10.335,10 €), νομιμοτόκως από τότε που κάθε επιμέρους κονδύλι κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, άλλως από την επίδοση της αγωγής, για την αιτία που ανωτέρω εκτίθεται, κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού. Τέλος αιτείται να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή, ως προς το καταψηφιστικό μέρος του διατακτικού της. Στη συνέχεια ο ενάγων, με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου του, η οποία καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως, κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας, καθώς και με το δικόγραφο των προτάσεών του, κατ' άρθρα 223 και 295 ΚπολΔ, περιόρισε το ως άνω ποσό των 3.850€ που αιτείτο να του καταβληθεί για μισθούς υπερημερίας στο ποσό των 938€, για το χρονικό διάστημα από 20-1-2017 έως 8-4-2017, οπότε ξεκίνησε να εργάζεται σε άλλον εργοδότη, και επομένως το συνολικά αιτούμενο ποσό από αυτό των 10.335.10€ σε αυτό των 7.423,10€, οπότε ως προς το επιπλέον αρχικά αιτούμενο ποσό, η αγωγή θεωρείται ως μη ασκηθείσα, λόγω της μερικής παραίτησης από το δικόγραφο αυτής.

Στην προκειμένη αγωγή με το ως άνω περιεχόμενο, όπου ζητούνται αποδοχές υπερημερίας και στο ιστορικό αυτής αναφέρεται ότι υφίσταται αμφισβήτηση μεταξύ των διαδίκων για την εγκυρότητα της γενομένης καταγγελίας της επίδικης συμβάσεως, καθώς ο μεν ενάγων ισχυρίζεται ότι έλαβε χώρα άκυρη και παράνομη καταγγελία της συμβάσεως εργασίας του η οποία εξακολουθεί να είναι ενεργής, ο δε εναγόμενος ότι έλαβε χώρα οικειοθελής αποχώρηση άλλως παραίτηση του ενάγοντος και επομένως αντικείμενο της είναι και η παρεμπίπτουσα αναγνώριση της ακυρότητας της καταγγελίας της συμβάσεως και αμφισβήτηση της εξακολούθησης της έννομης σχέσης εργασίας αορίστου χρόνου μετά την 21-1-2017 και, εφόσον, πέραν των άλλων αξιώσεων του ενάγοντος, μόνο το δεκαπλάσιο των μισθών του ενός έτους ανέρχεται, βάσει του αναφερόμενου μισθού του, των 350,00 ΕΥΡΩ, σε 42.000,00 ΕΥΡΩ (350ΕΥΡΩ X 12 μήνες X 10 = 42.000,00 ΕΥΡΩ) αρμόδιο καθ' ύλην προς εκδίκαση της αγωγής αυτής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών και όχι το παρόν Δικαστήριο. Έτσι, σύμφωνα με τα ανωτέρω, το παρόν Δικαστήριο πρέπει να κηρυχθεί καθ' ύλην αναρμόδιο και να παραπέμψει την υπόθεση για κατ' ουσίαν εκδίκαση στο καθ' ύλη αρμόδιο Δικαστήριο, ήτοι στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Τέλος, να πρέπει να καταδικασθεί ο ενάγων στα δικαστικά έξοδα του εναγομένου, κατόπιν σχετικού αιτήματος του (άρθρο 176 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι η απόφαση που παραπέμπει υπόθεση σε άλλο Δικαστήριο αρμόδιο είναι οριστική κατά την κρατούσα στη Νομολογία άποψη (ΕΑ, 2339/82 ΕΛΔ 23.397).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ εαυτό καθ' ύλην αναρμόδιο και παραπέμπει την εκδίκαση της υποθέσεως στο καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο, ήτοι στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον ενάγοντα στη δικαστική δαπάνης του εναγομένου την οποία ορίζει στο ποσό των εκατόν ογδόντα πέντε (185,00) ΕΥΡΟ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στο Λαύριο την 8η Ιανουαρίου 2018 χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η Ειρηνοδίκης

Η Γραμματέας